ȘCOALA DE VRĂJITORIE

Puteri periculoase

e. rose sabin

nemira

PREMIUL ANDRE NORTON GRYPHON

În curând, din seria
ȘCOALA DE VRĂJITORIE:

BESTIILE ATACĂ

școala de vrăjitorie

Puteri periculoase

e. rose sabin

Traducere din limba engleză
MARINA RADU

nemira

Pentru Diane,
cu recunoştinţă

CUPRINS

Mulțumiri 7
1. Schimbare de direcție 11
2. Chemări cu voce prea tare 20
3. Potop 28
4. Primirea la Port-of-Lords 42
5. Conflict de interese 55
6. O salvare scumpă 64
7. În spatele ușii 74
8. Pierdut 84
9. Momeala 95
10. Prieten sau dușman? 107
11. Cooperare 114
12. Fum 126
13. Cotituri 141
14. Drumuri încurcate 151
15. Fire încurcate 169
16. Drumuri în noapte 180
17. Terori nocturne 190
18. Sticlă spartă 200
19. Capcane 210
20. Conspirații și contraconspirații 220
21. Furtuna nopții 234
22. Harul 243
23. Prieteni la nevoie 253
Epilog 264

MULȚUMIRI

Mi-a luat mult timp să scriu această carte, dar am găsit mereu îndrumare și inspirație: în primul rând la Marvelle Lightfields (apoi Marvette Carter) și Fred. W. Wright Jr, cei dintâi dascăli ai mei în ale scrisului; apoi la membrii amabili și inteligenți de la PINAWOR (Organizația Autorilor și Scriitorilor din Pinellas); în sfârșit, la micul grup critic format din Betty DeBate, Linda Harrell, Joyce Levesque și Louise Miller, ale căror sfaturi și încurajări mi-au fost deosebit de utile în toți acești ani. Le mulțumesc mai ales bunelor mele prietene și scriitoare Diane Marcou și Barbara Harrington care m-au ajutat la redactare și la corectură. Mulțumiri speciale lui Janice Strand care m-a învățat câte ceva despre strategiile de marketing și lui C.J. Jeffers și Susan Adger cu ajutorul cărora mi-am creat site-ul web.

Îi voi fi mereu recunoscătoare agentului meu, Jack Byrne, pentru că a riscat cu o autoare nouă și fără experiență. Și, mai ales, redactorului Jonathan Schmidt ale cărui comentarii incisive au făcut cartea mult mai bună decât ar fi fost altfel.

INSULA
IRSULUI
PROVINCIA
INSULEI
MAREA INSULĂ
VALEA
NOSTER
INSULA
LĂPUȘULUI
PROVINCIA
DE NORD
PROVINCIA CODRILOR DIN NORD
PROVINCIA
MĂNOASĂ
PROVINCIA
PORTULUI
PROVINCIA
CÂMPIILOR
PROVINCIA
CASTLEMOUNT
PROVINCIA
NISIPOASĂ
PROVINCIA
INTERIOARĂ
PROVINCIA SEMILUNII
PROVINCIA
DE SUD
DELTEI
PROVINCIA

1

Schimbare de direcție

Trevor Blake stătea rezemat de peretele bucătăriei și se uita la mama sa care tăia carnea de vită și o punea în chiflele fierbinți, abia scoase din cuptor. Aroma pâinii proaspete, mirosul îmbietor al tartelor de pere cu multă scorțișoară, mireasma apetisantă a fripturii – toate acestea îl făceau să nu fie prea atent la „predica" mamei sale.

– Trevor, mă asculți? îl întrebă ea punând chiflele cu carne de vită într-o cutie pe care i-o înmână.

– Da, mami, zâmbi el și luă cutia. Mi-ai spus să mă grăbesc, să nu pierd autobuzul și să fiu atent cu banii.

N-auzise nimic, dar era sigur că n-are cum să greșească.

– Și să ai grijă să-ți iei haine bune și comode. Știu că vrei lucruri moderne care să nu te facă să te simți prost când mergi la universitate, dar e mai important să fie materiale bune, rezistente și să-ți țină cald la iarnă.

– N-o să uit.

– Mă îndoiesc, suspină ea și își șterse mâinile pe șorț. Îmi pare rău că nu pot să vin și eu, dar tatăl tău are nevoie de mine aici. Încearcă să fii și tu cu scaun la cap, măcar acum.

Trevor zâmbi, știind ce o împiedica de fapt să-l însoțească. Tatăl său s-ar fi putut lipsi o zi de ea, dar era îngrozită de autobuzele „de modă nouă" care luaseră locul trăsurilor cu cai și care se defectau, într-adevăr, mult prea des.

– Mai bine plec, îi spuse el, sărutând-o pe obraz.

– Da, da, încuviință mama, uitându-se la ceasul din bucătărie. E târziu, doar nu vrei să pierzi autobuzul.

Bineînțeles că nu voia, dar acesta rareori sosea la timp, așa că nu avea de ce să se grăbească. Zumzetul înfundat al albinelor în caprifoi și parfumul greu al florilor care plutea în aerul nemișcat îl umpleau de lene, așa că porni încet pe poteca prăfuită. Nisipul încins de soare îi ardea tălpile prin pantofi. Căldura verii târzii îi alungase pe cei mai mulți prin case sau, în orice caz, la umbră. Deși nu era nici urmă de nor pe cer, un porumbel uguia a ploaie. Trevor se simțea atât de puternic legat de acest peisaj familiar și văratic, încât avu dintr-odată impresia că poteca și întreg satul vor dispărea după plecarea lui.

Visa de mult la clipa asta, dar, acum, că venise ziua cea mare, era foarte trist. De acum înainte satul nu va mai fi niciodată la fel, atât erau de legați unul de celălalt. Acolo, în față, era poarta de la Mlaștina Văduvei și gardul pe care el și prietenul său Les îl vopsiseră și reparaseră anul trecut. De cealaltă parte a drumeagului, peste gard, era șirul de plopi tineri sădiți acum câțiva ani de fermierul Croftley, cu ajutorul lui Trevor și al tatălui său, ca perdea de protecție împotriva vântului. Dacă se uita în spate putea vedea în depărtare turnul vechii școli unde el și cu Les au învățat să citească, să scrie și să facă socoteli; unde de atâtea ori l-au convins pe învățător să le spună povești; uneori au mai strecurat câte un broscoi în banca celei mai jucăușe dintre fete sau au

înfundat coșul cu zdrențe în câte o zi friguroasă pentru ca fumul să năvălească în clasă și elevii să fie trimiși acasă până la remedierea stricăciunii. Acolo a simțit adesea sfichiul subțire al nuielei de mesteacăn și încă n-a uitat sfârșeala care-l cuprindea când trebuia să scrie de câte două mii de ori „Nu voi mai..."

În ciuda năzdrăvăniilor, absolvise primul, cu o medie mult mai mare decât a lui Les și, spre surprinderea tuturor, chiar decât a lui Maribeth Hanley. Așa că atunci când sorții au decis ca satul Amesley să aibă în acel an onoarea de a-și trimite cel mai bun elev la universitate, el, și nu Maribeth, a primit bursa oferită de guvernul provincial. Părinții săi n-au fost niciodată atât de mândri de el ca în acea zi de primăvară când președintele consiliului sătesc i-a înmânat prețiosul certificat care-i dădea dreptul să se înscrie la Universitatea Națională din Tirbat. Maribeth a plâns, iar mama ei, jupâneasa Hanley, a stat supărată pe toată durata festivității. Les, în schimb, a fost atât de emoționat de parcă el ar fi câștigat bursa, deși urma să rămână în sat atunci când Trevor va pleca cu trenul în sud, spre marele oraș. Fermierii simpli nu călătoreau prea departe de casă și nici nu-și permiteau să plătească pentru copiii lor taxele mari cerute de universitate. Trevor urma să facă această călătorie minunată singur, peste două săptămâni.

Astăzi mergea cu autobuzul doar până la Essell, reședința comitatului, ca să-și cumpere haine potrivite pentru universitate. Chiar și această călătorie scurtă părea însă un angajament ferm față de o viață complet nouă, o viața care avea să-l rupă de Les, prietenul lui din copilărie. Și, la gândul pierderii, încetini.

Se opri la cimitir unde, cu doi ani în urmă, fusese înmormântat bunicul Blake, ultimul din cele cinci generații de Blake ce se odihnesc sub stejari. Cimitirul nu

era mare, iar mormintele erau aranjate în rânduri ordonate, cu pietre identice în cea mai mare parte, care-i ajungeau cam până la genunchi. Lângă mormintele familiei Blake se afla însă o coloană înaltă din piatră, așezată pe un soclu pătrat. Pe ea era inscripționat cuvântul NICIODATĂ, iar pe fiecare latură a soclului, nume și date. Unul dintre nume era Oma Blake. L-a întrebat odată pe tatăl său cine a fost Oma Blake și ce reprezintă monumentul și a fost foarte uimit când acesta i-a spus încruntat: „Asta întreabă-l pe unchiul Matt" și a refuzat să-i dea vreo lămurire. La scurt timp, mama sa l-a luat deoparte și i-a spus: „Să nu-l mai întrebi niciodată pe tata despre acel monument. Oma Blake a fost sora lui și a murit în mod tragic. Nici eu nu știu toată povestea, dar cred că unchiul Matthew e oarecum de vină pentru moartea ei, deși a fost un accident. Tatăl tău a fost foarte afectat și nu-i place să-și amintească."

Timp de câteva minute, Trevor se uită atent la monument, curios, întrebându-se dacă va afla vreodată întreaga poveste.

Își continuă drumul, dar, pentru a se mai bucura puțin de amintirile frumoase, se opri un pic pe podul din lemn de peste pârâul care le dăruise, lui și lui Les, câțiva pești și multe, multe ceasuri lenevoase petrecute pe mal cu câte o undiță în mână.

Aproape de pod, pe celălalt mal, era părul în care se urcase cu Les ca să salveze pisica bătrânei doamne Darby. Amintindu-și cum și-au cerut răsplata în pere, se uită plin de speranță spre pom. Fructele fuseseră culese sau căzuseră, dar o pară zemoasă atârna încă de o cracă din vârf. Lui Trevor îi lăsa gura apă. Nu uitase promisiunea pe care le-a făcut-o cu mult timp în urmă părinților, dar acum, la șaptesprezece ani, gata să plece de acasă, nu se mai simțea în niciun fel legat.

Ţintind para cu privirea, îşi întinse mâna spre ea. Puterea îi reveni imediat, deşi n-o mai folosise de ani buni. Codiţa s-a desprins şi para a plutit uşurel prin aer şi i s-a aşezat în palma deschisă.

Abia după comiterea faptei îi trecu prin cap să se uite în susul şi în josul drumeagului, dar şi spre casa doamnei Darby pentru a se asigura că nu l-a văzut nimeni. I se păru că zăreşte o mână care lasă să cadă perdeaua de la o fereastră şi aşteptă să vadă dacă iese cineva din casă să-l ia la rost. Dar, cum nu apăru nimeni, decise că n-a fost decât o adiere care a mişcat perdeaua.

Muşcă din pară şi mestecă încet, bucurându-se pe îndelete de dulceaţa fructului. Aruncă apoi cotorul şi-şi continuă drumul fredonând un cântecel.

Cântecul îi muri însă pe buze când ajunse la răscruce şi văzu autobuzul de Essell dispărând într-un nor de praf. Alergă după el şi strigă, dar în zadar.

Mama va fi furioasă. Întotdeauna îl lua la rost pentru indolenţă. Şi, deodată, îi veni o idee.

În câteva minute urma să vină autobuzul din direcţia opusă, cel care mergea în oraşele Sharpness şi Wickton. Unchiul Matt şi mătuşa Ellen locuiau la Sharpness, cam la o oră distanţă cu autobuzul de Amesley, dar nu mai fusese la ei din vara în care împlinise şapte ani. A petrecut atunci două săptămâni minunate, la ferma lor mare, aşezată în bătaia vânturilor. Din câte ştia el, mai trăiau.

Folosindu-şi puterea pentru a lua para, şi-a amintit de vizita aceea, pentru că atunci şi-a descoperit această neobişnuită înzestrare. Casa era înconjurată de stejari şi în cea de-a doua zi a vizitei se căţărase într-unul dintre ei. S-a rupt însă o creangă sub greutatea lui şi, în timp ce cădea, şi-a dat seama că pluteşte uşor spre pământ.

Cât a stat acolo şi-a folosit la maximum puterea, deşi unchiul lui l-a rugat să fie atent. Unchiul Matt i-a lăudat dibăcia din ce în ce mai mare, dar l-a prevenit să fie cumpătat şi să nu-şi folosească niciodată puterea în prezenţa tatălui său. Ca de obicei, n-a ascultat, atenţia fiindu-i abătută de o farfurie cu fursecuri abia scoase din cuptor.

Când a venit tatăl său să-l ia acasă, l-a adus şi pe Les cu el. Era prima călătorie a lui Les cel cu părul roşu şi pistrui în afara satului natal. Băieţii au alergat prin toată ferma până când mătuşa Ellen i-a chemat la masă. Trevor a fost rugat să dea mai departe o farfurie cu mazăre, dar, nerăbdător să-şi arate puterea nou descoperită, a ridicat farfuria şi a făcut-o să plutească deasupra mesei.

În loc să-şi arate încântarea, tatăl său a ţipat şi l-a plesnit peste faţă. Apoi s-a certat violent cu unchiul Matt care-i luase apărarea. Lui Trevor îi părea bine că îl are pe Les alături, pentru că tatăl său a declarat că fiul lui nu va deveni niciodată vrăjitor şi a ieşit ca o furtună din casă împreună cu băieţii, interzicându-i lui Trevor să-şi mai viziteze vreodată unchiul şi mătuşa. Mai târziu a căutat ajutor la mama sa, dar şi ea a fost de neclintit. Şi asta n-a fost tot: părinţii l-au obligat să le promită că nu-şi va mai folosi niciodată puterea şi, mai mult, o va tăinui şi va uita de ea.

Când era mic şi-a încălcat promisiunea de nenumărate ori. Această putere făcea parte din fiinţa lui, n-o putea tăgădui. De câteva ori a uitat şi a folosit-o fără să-şi dea seama; alteori, pentru a se da mare, la şcoală. Uneori, la insistenţele lui Les, mai făcea câte o ispravă pentru a-şi amuza prietenul şi pentru a-l ajuta la treburi. Dar, după ce tatăl său l-a biciuit cu cravaşa când l-a prins folosindu-şi puterea în loc de furcă pentru a da fân la cai, a renunţat. Până astăzi.

Acum era mare şi nu se mai simţea legat de promisiunea făcută părinţilor. Putea să facă ce-i place. Îşi va vizita unchiul şi mătuşa de rămas-bun înainte de a pleca la universitate. Nu avusese încă ocazia să-l întrebe pe unchiul Matt despre monumentul din cimitir. În sfârşit, o va face şi pe asta.

Sosi autobuzul, uruind şi pufăind. I-a făcut cu mâna să oprească, a urcat în fugă, i-a dat şoferului doi gologani şi s-a aşezat. Prin faţa ochilor îi trecea drumul accidentat de ţară şi se gândea cât i-ar fi plăcut şi lui Les o călătorie la Sharpness. Ce grozav ar fi dacă ar putea lua amândoi parte la această ultimă aventură înainte ca drumurile lor să se despartă, poate pentru totdeauna.

Şi-a folosit puterea o dată astăzi; o poate face din nou.

A închis ochii şi s-a gândit mai întâi la casa unchiului Matt şi a mătuşii Ellen, aşa cum o văzuse el ultima oară, o casă cu trei etaje şi cu multe coridoare şi cotloane. Era vopsită în maro-închis şi avea un acoperiş ţuguiat, din şindrilă, cu trei hornuri înalte. Ţinea minte că erau foarte multe ferestre. Les îi spusese că ferestrele acelea seamănă cu nişte ochi care se uită în toate părţile pentru ca nimeni să nu se furişeze în casă. Lui Trevor i s-a părut oricum ciudat.

Apoi s-a gândit la Les, aşa cum e el astăzi, cu părul său roşu ca focul, mereu neîngrijit, cu pistruii mai palizi decât în copilărie, înalt şi puternic, cu trupul bine legat din cauza muncii la ferma tatălui său.

Şi l-a imaginat pe Les mergând pe drumul pe care venise şi el, aşteptând la răscrucea unde a aşteptat şi el, apoi urcându-se, ca şi el, în autobuzul – de data asta în cel de după-amiază – spre Sharpness şi Wickton.

Şi l-a mai imaginat pe Les făcând aceeaşi călătorie, simţind acelaşi legănat monoton tot drumul până la Sharpness.

Când a coborât din autobuz, Trevor a zâmbit, mulţumit de sine. O porni pe jos prin oraş şi apoi pe drumul cotit de ţară care ducea la ferma unchiului.

Îşi simţi inima tresărind când văzu casa pe colină, iar stejarii care o străjuiau erau la fel de frumoşi şi falnici cum şi-i amintea el. Casa era şi ea aproape neschimbată. Grăbi pasul. Mătuşa Ellen deschise uşa înainte de a ajunge el acolo. Părea mai bătrână decât şi-o amintea.

– În sfârşit te-ai întors, îi spuse şi-l îmbrăţişă cu multă căldură.

– Nu eram sigur dacă mă recunoşti. Nu m-ai văzut de când aveam şapte ani.

– E adevărat c-ai crescut, râse ea. Dar ai acelaşi păr drept, castaniu şi strălucitor şi bărbia proeminentă. Şi celebrul nas Blake cu care sunteţi binecuvântaţi cu toţii.

Râse şi el şi o îmbrăţişă şi mai tare. Când era copil, detesta „nasul Blake", cu vârful său borcănat, dar acum trebuia să recunoască faptul că era o trăsătură distinctivă. Peste umărul mătuşii îşi văzu unchiul a cărui figură radia de fericire.

– Trevor, băiete, tună el. Bineînţeles că te-am recunoscut. Doar te aşteptam.

După ce l-a lăsat mătuşa din braţe, l-a îmbrăţişat unchiul şi l-au condus apoi într-un salonaş confortabil, unde l-au instalat într-un fotoliu.

– Cum să mă aşteptaţi? M-am hotărât aşa, pe nepusă masă, după ce am scăpat autobuzul de Essell.

– Ştiu, ştiu, chicoti unchiul din toată inima, de i se înfoiară favoriţii. Şi pe drum ai hotărât să vină şi Les aici. Ai transmis sugestia atât de tare şi cu atâta forţă, încât nu i-a scăpat niciunei persoane cu har de pe o rază de şaizeci de kilometri. E interesant de văzut cine mai apare cu Les. Precis ne adunăm câţiva.

– Ar putea fi periculos. Fața blajină a mătușii Ellen se încruntă. Oamenii înzestrați se susțin între ei, dar sunt și câteva mere putrede și dacă unul dintre ei recepționează mesajul...

– Hai, hai, Ellen. N-o să fie nimic, ne descurcăm noi. Nu-ți face griji, băiete.

Dar unchiul își mângâie bărbuța și Trevor știu că e și el îngrijorat.

A acționat necugetat și asta ar putea aduce necazuri aici, în casă.

2

Chemări cu voce prea tare

Autobuzul întârzia şi Trevor se plimba nerăbdător prin faţa magazinului central din Sharpness. Îl putea vedea înăuntru pe unchiul Matt, sprijinit de tejghea, vorbind cu vânzătorul. Mătuşa Ellen rămăsese acasă să pregătească cina, iar lui Trevor îi lăsa gura apă la gândul ospăţului care-i aştepta pentru a sărbători sosirea lui şi a lui Les.

Probabil că pentru a o suta oară ieşi în drum, îşi puse mâna streaşină la ochi şi se uită în depărtare, sperând să vadă autobuzul, dar strada era goală.

– Hai, grăbeşte-te, mormăi el. Cu ochii bine închişi îşi trimise gândul departe. *Grăbeşte-te, Les. Se face târziu. Spune-i şoferului să meargă mai repede.*

Unchiul Matt se repezi afară din magazin, cu o sticlă de limonadă într-o mână.

– Încetează! strigă el, dându-i sticla lui Trevor. Bea asta şi răcoreşte-te. Autobuzul ajunge în câteva minute.

Înainte de a bea, Trevor îşi duse sticla rece la frunte. Bău o înghiţitură zdravănă, apoi se uită sfios la unchiul său.

– Îmi pare rău, n-am vrut.

– Nu s-a întâmplat nimic, cred, spuse el bătându-l pe umăr.

– Adică nu s-a întâmplat nimic mai rău decât am făcut deja.

– Încă nu știm dac-ai făcut. Nu-ți face griji. Ce ți-a transmis Les? N-am recepționat nimic de la el.

– Les nu poate transmite, răspunse Trevor mirat. El nu are niciun har.

– Ba are, se încruntă unchiul. Altfel cum ar recepționa mesajele tale?

– Suntem foarte apropiați, ridică Trevor din umeri. Cred că reușește pentru că ne cunoaștem foarte bine.

– Sunt sigur că și Les are puterea, clătină din cap unchiul Matt. Cred că asta v-a și apropiat. Vrei să spui că n-ai știut?

Trevor își duse din nou sticla rece la tâmplă. Les are har? Imposibil.

– Dacă ar fi avut harul mi-ar fi spus. De mai multe ori m-a rugat să fac diverse... lucrușoare – uneori ca să ne distrăm, alteori ca să-l ajut. De exemplu, o dată a scăpat în fântână foarfeca de grădină a tatălui său și m-a rugat s-o scot, ceea ce am făcut. A încercat și el, dar n-a reușit. Am vrut să-l ajut... să-l susțin puțin, însă n-am avut ce să fac. După o vreme, a acceptat situația și nu s-a mai necăjit.

– N-am mai auzit niciodată ca o persoană care nu are puterea să reușească să comunice telepatic, spuse unchiul Matt mângâindu-și barba. E vorba de un simț pe care oamenii normali nu-l au. Dar puterea există în felurite forme. Poate că el are alte talente pe care nu le-ai descoperit.

– A, uite că vine autobuzul. Aflăm noi în curând.

Trevor auzi uruitul motorului și văzu autobuzul albastru hurducându-se pe strada murdară. Ridică

jubilând sticla, apoi sorbi limonada rămasă înainte ca autobuzul să oprească în faţa lor.

Uşile se deschiseră scârţâind şi Les sări jos.

Trevor îl prinse de mână, îl trase spre el şi îl bătu pe spate:

– Ştiam c-ai să vii!

– Parcă am avut încotro! Zâmbetul larg al lui Les îi mai îndulcea cuvintele de reproş. Cred că tata îşi bate şi acum capul să înţeleagă scuza pe care am inventat-o pentru a dispărea de la secerişul secarei. Trebuia să te gândeşti şi tu puţin cât mi-e de greu să plec. Noroc că tata mai are şi alte ajutoare, pentru că altfel n-aş fi reuşit să vin, cu toţi viermii ăia pe care mi i-ai trimis să-mi mişune prin creier.

– Îmi pare rău, Les. Doar că plec la Tirbat peste două săptămâni şi asta e probabil ultima ocazie de a ne mai distra împreună.

– Viaţa nu înseamnă numai distracţie. Mama ta crede că eşti la Essell să-ţi cumperi haine pentru Tirbat. Şi-a schimbat autobuzul traseul?

– Am pierdut autobuzul de Essell, mărturisi el plecând capul. Apoi îşi ridică fruntea şi începu să râdă. Nu e mai bine aici decât la cumpărături?

Unchiul Matt îşi drese vocea.

– Ei, flăcăilor, haideţi mai bine acasă. Ellen ne aşteaptă cu cina.

– Les, îţi aduci aminte de unchiul Matt?

– Cum să nu?

Les îi întinse o mână, iar unchiul Matt o apucă şi începu s-o scuture.

– Îmi pare bine că te văd, băiete.

Simţind o undă de nelinişte în salutul cald adresat lui Les, Trevor urmări privirea aruncată în grabă de unchiul său spre trei sau patru pasageri care coborâseră şi ei.

Pe doi dintre ei nu-i cunoștea, dar o știa cu siguranță pe jupâneasa Hanley, mama lui Maribeth. Purta un batic roșu cu gri și a intrat grăbită în magazin de îndată ce el s-a întors s-o privească. O văzu apoi pe geam, îndreptându-se spre telefonul cu manivelă de lângă tejghea. Își amintea că Maribeth vorbea despre rudele de la Sharpness; poate că mama ei le suna să-și anunțe sosirea.

Cel de-al patrulea pasager era Jasper Ryles, care, din câte știa Trevor, locuia singur. Fusese căsătorit cândva, dar soția i-a murit la scurt timp după nuntă și nu s-a mai însurat. Trevor știa că n-are niciun fel de rude pe nicăieri. Oare ce treabă o fi având la Sharpness?

Unchiul Matt îl apucă pe Trevor de cot, îndemnându-l să se îndepărteze de autobuz și de magazin. Les îi urmă.

– Mergi înainte, îi șopti unchiul Matt la ureche. Nu privi înapoi. Și fii atent la ce te gândești.

Trevor urmă indicațiile unchiului, deși îi era greu să-și imagineze că Jasper Ryles, așa mitocan cum era, își pusese în cap să le aducă belele.

– Ce-i, Trev? întrebă Les care-l ajunse din urmă. S-a întâmplat ceva?

– Așa crede unchiul Matt, răspunse el aruncând o privire fugară spre unchiul său. Cred că ne spune el acasă.

Relaxat și sătul după atâtea bunătăți, Les s-a rezemat de spătarul scaunului și i-a zâmbit lui Trevor, pe care-l iertase pentru că își folosise puterea minții pentru a-l aduce acolo.

Stăteau la masa mare de stejar pe care mătușa Ellen întinsese un adevărat ospăț: friptură de porc, napi și morcovi, găluște cu piersici și plăcintă de pere. O adiere răcoroasă intră pe fereastra deschisă, aducând cu ea

mirosul ierbii proaspăt cosite, care se amesteca plăcut cu aromele mâncărurilor. Nimeni nu a spus nimic despre ceea ce l-a îngrijorat pe unchiul lui Trevor, iar cina a fost foarte veselă.

Les și-a împins farfuria și s-a bătut pe burtă.

– E cea mai bună cină pe care am mâncat-o de multă vreme. Sunteți o bucătăreasă excelentă, jupâneasă Blake.

– Spune-mi „mătușă Ellen", te rog, Les. În fond, tu și cu Trevor sunteți mai apropiați decât mulți frați.

Încântat, Les sări de pe scaun și o îmbrățișă pe mătușa Ellen.

– Aș fi tare mândru dacă mi-ai fi mătușă.

– Tu și cu Trevor ne sunteți foarte dragi, Les, îi spuse ea sărutându-l pe obraz. Păcat că părinții lui nu i-au dat voie să vină aici atâția ani. Am fost lipsiți de bucuria de a vă vedea crescând. V-am văzut ultima dată când erați copii și acum sunteți tineri, pregătiți să vă luați viața în mâini. Și în toți anii ăștia..., suspină ea.

Les o îmbrățișă până când i se ostoiră lacrimile.

– Ne-a fost greu să nu vă vedem, să nu știm cât ați crescut. Bineînțeles că mai aveam noi vești din când în când. Dar dacă părinții lui Trevor n-ar fi fost așa căpoși, ați fi venit amândoi aici în fiecare vară.

– Eu n-am înțeles niciodată motivul, spuse Les. Știu că are legătură cu puterile speciale ale lui Trevor, dar nu văd de ce părinții lui au ținut neapărat să facă din asta un secret. Ei cred, așa mi-a spus Trevor, că ceilalți oameni ar fi invidioși dacă ar afla, dar eu știu și nu sunt invidios. Sigur, aș vrea să fac și eu ceea ce face el, dar m-am împăcat cu gândul că eu nu pot și că Trevor e altfel. Și sunt mândru că-i așa și că-i sunt prieten.

Trevor îi aruncă unchiului Mat o privire curioasă. Unchiul își drese glasul și-i făcu semn lui Les să se așeze din nou pe scaun.

– E ceva mai mult decât invidie, băiete, începu unchiul Matt. Dar cred că acum ar trebui să vorbim despre altceva. Tu ai spus că nu ai puterea, iar Trevor crede că poți primi semnalele lui mentale pentru că sunteți prieteni buni de foarte mult timp. Explicația nu mă mulțumește însă. Cei fără talent nu pot primi mesaje. Cred că greșești când spui că tu nu ești înzestrat.

Les clătină aprig din cap, prea uimit ca să mai poată vorbi, amintindu-și de nenumăratele momente în care încercase în zadar să repete și el minunățiile făcute de Trevor, de nopțile în care, copil fiind, se rugase să aibă și el o părticică de putere – se rugase Dumnezeului părinților săi, dar și Dătătorului de Putere, pentru că Trevor i-a mărturisit că unchiul și mătușa sa l-au învățat asta în vizita lui de neuitat din acea vară. Crescând, Les s-a resemnat că este un om ca toți oamenii, deși nu era de acord cu ceea ce susțineau părinții lui Trevor, și anume că e mai bine să fii normal.

Unchiul Matt îl privea cu o expresie de severitate și neliniște.

– Eu nu am niciun har, domnule, spuse Les întâlnind privirea unchiului.

– Ba noi credem că ai, Les, interveni mătușa Ellen cu vocea ei caldă. Ne dai voie să te testăm?

– Să mă testați? Un fior rece îi trecu pe șira spinării. Ce fel de test? Ce-mi faceți?

– Absolut nimic, îl asigură mătușa Ellen, ridicându-se de la masă. Nu doare, nu durează mult și ne lămurim odată pentru totdeauna.

– Bineînțeles că acceptă, spuse Trevor din toată inima.

– Lasă-l pe el să răspundă, îl puse la punct unchiul Matt și-i aruncă o privire pătrunzătoare înainte de a se uita din nou la Les. Harul lui Trevor a dus la o ruptură

între el și părinții lui, după cum bine știi. Uite... părinții tăi sunt oameni cumsecade, dar ar putea să fie împotriva unui lucru pe care nu-l înțeleg. Mă gândesc că nu vrei să ți-i pui în cap.

Les se îndreptă și se uită direct la unchiul Matt.

– Nu sunt laș, domnule Blake. Îmi iubesc foarte mult părinții, dar nu mă feresc de adevăr doar pentru a le face lor pe plac. Așa că faceți-mi testul. Vreau să știu.

Mătușa Ellen ieși din sufragerie și se întoarse imediat cu o lumânare și cu o cutiuță de lemn. Aprinse lumânarea, o puse în mijlocul mesei și stinse lampa cu gaz care atârna de tavan. Lumina slabă arunca umbre tremurătoare pe fețele lor, făcând ca trăsăturile lui Trevor să ia un aspect de-a dreptul sinistru.

După ce s-a așezat din nou, mătușa Ellen a deschis cutia de lemn, a luat între degete un praf cenușiu și l-a presărat pe flacăra lumânării. Camera se umplu de un parfum dulce. Mătușa Ellen a rostit un cuvânt pe care Les nu-l cunoștea – poate că era într-o limbă străină. După asta s-a așternut liniștea. Niciunul dintre ei nu vorbea și nu se mișca. Stăteau cu toții ca niște statui, cu mîinile pe masă, iar lui Les i se părea că nici nu respiră.

Foarte încet, atât de încet încât la început Les a crezut că i se pare doar, fețele și mâinile celor trei comeseni începură să emane o lumină albăstruie, foarte palidă.

Nu, nu-i juca feste imaginația. Aura fantomatică pâlpâia în jurul capului lui Trevor și îi juca pe mâini. Figura mătușii Ellen avea o strălucire nepământeană, iar barba și favoriții unchiului Matt se transformaseră într-un halou argintiu.

Matt își privi propriile mâini luminate de mici flăcări reci și albastre. Simți că se sufocă.

– E lumina harului, rupse tăcerea șoapta respectuoasă a lui Trevor. Ești înconjurat tot.

– N-am văzut-o niciodată atât de strălucitoare, spuse și unchiul Matt cu tot atâta respect ca și Trevor. Nu numai că ai talente deosebite, dar sunt mai puternice decât ale noastre.

– Dar nu am... nu pot... spuse Les, dar nu știa ce să zică și rămase holbându-se la lumina albăstruie care-i radia din mâini.

– Ai harul, întări și mătușa Ellen, dar încă n-ai descoperit cum se manifestă. Trebuie să înveți. Găsim noi o cale...

O întrerupse o bătaie puternică în ușă.

– Deschideți, strigă o voce groasă. Știm că sunteți înăuntru!

– Ieșiți, vrăjitori păgâni! Ieșiți sau ardeți de vii, țipă o altă voce stridentă.

3

Potop

Mătușa Ellen a sărit în picioare, a aprins lampa de deasupra mesei și a stins lumânarea. Aurele albăstrui au dispărut odată cu flacăra lumânării.

– Stați așa!! Vin acu', strigă unchiul Matt îndreptându-se spre ușă.

Trevor și Les porniră după el.

– Așteptați, le porunci mătușa Ellen cu voce aspră. Lăsați-l pe Matthew să rezolve asta.

Trevor n-ar fi vrut s-o asculte, ci să se ducă lângă unchiul său. Așa că o porni din nou spre ușă.

– Nu, Trevor, nu faci decât să agravezi lucrurile, îl opri mătușa Ellen. Voi doi veniți cu mine. Privim și ascultăm fără a fi văzuți.

Îi conduse sus pe scară, în dormitorul din față, trecând fără probleme prin camerele întunecate. Strigătele și înjurăturile celor de la ușă se auzeau clar prin fereastra deschisă. Însă cei de afară nu văzuseră pe fereastră cele întâmplate, așa cum credea Trevor. Mătușa le arătă în podea un grătar luminat de lampa din camera de dedesubt. Pe aici puteau vedea și auzi tot ce se întâmplă fără a fi descoperiți. Au îngenuncheat toți

trei peste grătar, cu capetele aplecate deasupra lui, atingându-l.

Trevor îl văzu pe Jasper Ryles care-şi agita degetul osos în faţa unchiului Matt.

– Nu poţi să negi, ştii bine. Am văzut pe fereastră.

– Aha, deci recunoşti că mi-ai încălcat proprietatea? tună unchiul Matt. Şi asta îţi dă dreptul să spionezi oamenii?

– Un om treb'e să facă or'ş'ce să-şi apere comunitatea, dom'le Blake. Oamenii au dreptu' să ştie atunci când vecinii lor cheamă Întunericu'.

– Ce vecini? Tu nu locuieşti la Sharpness.

– Aha, da' noi suntem din Amesley, şi tot aşa-s şi dracii ăia tineri pe care-i încurajezi la rele. Nu pot să mă prefac că n-am văzut. A venit vremea să-mi răzbun nevasta.

– A fost un accident şi s-a întâmplat demult. Vocea unchiului Matt era blândă, dar Trevor sesiză nota tăioasă, ascunsă. Acum nu facem rău nimănui.

– Nerușinatu' ăla de nepot al tău a făcut destule rele, izbucni jupâneasa Hanley plină de mânie. Crezi că nu ştim câtă bătaie de cap le-a dat părinţilor lui? Bineînţeles că au încercat să ascundă că e blestemat şi nu i-au dat voie să vină aici. Ştiu asta precis.

– Şi de ce e o crimă că nepotul îşi vizitează unchiul şi mătuşa? întrebă unchiul Matt.

– Din cauză că-l încurajezi la vrăjitorii, strigă ascuţit jupâneasa Hanley. Nu c-ar avea nevoie de încurajare. N-ar fi câştigat el bursa care i se cuvenea lui Maribeth a mea dacă n-ar fi folosit magia neagră.

– Nu-i adevărat, nu se putu abţine Trevor.

Mătuşa Ellen îi puse o mână peste gură şi îl trase de lângă grătar.

Acum nu mai vedea, dar îl auzi pe unchiul Matt spunând:

– N-am făcut rău nimănui. Luam masa în familie.

– N-are rost să ne ascunzi cine eşti, dom'le, decretă Ryles. V-am văzut pe fereastră, toţi luminaţi de focul vulpii. Am adus neşte pretini cu noi, ş-au văzut şi ei. Noi ştim cine eşti şi acu' ştiu toţi dup'aicea.

– Nu poţi să zici că nu chemi forţele Întunericului, nu după ce-am văz't pe fereastră.

Trevor se apropie din nou, dornic să şi vadă ce se întâmplă în camera de jos.

– Ne acuzaţi că am folosit lumina să chemăm întunericul. Asta nu prea are sens, nu? întrebă unchiul Matt.

Ryles rânji, iar jupâneasa Hanley îi dădu un cot, apoi se oţărî la unchiul Matt, cu faţa schimonosită de ură:

– Nu-i nevoie să ne abureşti cu farmecele tale. V-am văzut că luminaţi. Îi vezi pe oamenii ăia de afară, cu torţe? întrebă ea arătând spre uşă. Scoate-ţi afară nepotul şi pe prietenul lui, altfel dau foc la casă.

– Sunt nebuni, spuse Trevor sărind în picioare, cu pumnii încleştaţi.

Les şi mătuşa Ellen îl traseră înapoi.

– Stai liniştit, îi şopti mătuşa. Ai încredere în unchiul tău.

– Vrem să-i târâm înapoi până la Amesley, spuse jupâneasa Hanley şi privi spre grătar. Îi ducem în faţa Sfatului şi le artăm tuturor cine este Trevor Blake. Nu mai merge el la universitate. Merge Maribeth a mea, mai ales că ea ar fi trebuit să fie aleasă de la bun început.

Trevor gemu. Jupâneasa Hanley l-a urmărit probabil tot timpul, aşteptând şi sperând să găsească prilejul de a-l discredita. Şi i-l dăduse chiar el, încălcând promisiunea pe care le-o făcuse părinţilor.

– Eu mă duc jos, spuse el şi se ridică în picioare. Cu mine are ce are. Dacă ies, poate că vă lasă în pace.

– Nu te duci singur, i se alătură Les. Vin cu tine.

– Trevor, jupâneasa Hanley a venit după tine, dar Ryles vrea să ne prindă pe toţi. Nu e mulţumit până nu ne vede morţi, spuse mătuşa Ellen prinzându-i de câte un braţ.

– Dar trebuie să facem ceva.

Trevor se smuci şi orbecăi prin camera întunecată căutând uşa.

– Întoarce-te aici! îl chemă mătuşa sa cu voce scăzută, dar hotărâtă. Îi putem opri chiar de aici de sus, dacă te concentrezi. Ei sunt mai mulţi, dar se tem de puterea noastră. Îi putem speria.

– Cum? întrebă el, oprindu-se.

– Ne trebuie apă, se auzi din beznă vocea mătuşii. E un ulcior plin pe spălător, lângă perete, în dreapta ta. Adu-mi-l.

Trevor începu să bâjbâie după cană, iar mătuşa îşi continuă instrucţiunile.

– Les, du-te repede la fereastra din faţă şi deschide geamul, apoi strecoară-te pe marchiza de deasupra uşii de la intrare.

– Eu ar trebui să fac asta, obiectă Trevor care se şi îndreptă spre fereastră, cu ulciorul în mână.

– Nu, îl opri mătuşa Ellen. Am nevoie de tine aici. Fă ce-ţi spun. Acum ţine bine ulciorul.

Deşi era nerăbdător, Trevor ţinu ulciorul aşa cum i se spusese. Mătuşa Ellen începu să rostească nişte cuvinte deasupra lui, o incantaţie într-o limbă ciudată, aşa cum făcuse şi cu lumânarea în sufragerie. În cele din urmă, spre mirarea lui Trevor, se aplecă şi scuipă în ulcior. Între timp, Les se dusese încet la fereastră, deschisese geamul şi se căţărase pe marchiză, exact aşa cum îi spusese mătuşa Ellen.

– Dă-i ulciorul lui Les, îi porunci ea lui Trevor. Fii atent, să nu se verse.

Îl conduse spre fereastră, iar el îi dădu ulciorul lui Les, care se ghemuise pe marchiză.

– Les, când îţi spun eu, torni ulciorul peste capetele celor de jos, îi şopti ea.

Trevor se aplecă şi văzu cam opt–zece oameni care agitau în mâini torţe aprinse. Mătuşa Ellen îl apucă de mână şi îl trase înapoi.

– Dă-mi mâinile, îi porunci mătuşa şi îşi împleti degetele cu ale lui. Acum, spuse ea, gândeşte-te la ploaie.

Spera că mătuşa Ellen ştie ce face. N-o văzuse folosindu-şi puterile până astă-seară. Dar la cuvintele ei îşi strânse cu putere ochii şi se gândi la ploaie. Nu la o ploaie măruntă, ci la una puternică, torenţială, furioasă şi violentă. Îşi aduse aminte de cea mai rea furtună pe care o văzuse vreodată, care se abătuse cu o forţă oarbă, biciuitoare, o grindină care secerase câmpul şi animalele, culcase la pământ tulpinile cerealelor, umpluse şanţurile şi drumurile, transformase ogoarele în mlaştini, casele devenind insule pe întinsul unui lac uriaş.

Auzi un huruit puternic. Un tunet?

– Uitaţi-vă! Pe acoperiş! E unul acolo!

La auzul strigătului, Trevor deschise ochii şi văzu torţa aruncată spre acoperiş.

– Aruncă apa şi intră în casă! strigă mătuşa Ellen.

Les se ridică, zvârli torţa de pe acoperiş, aruncă apa după ea şi se strecură înăuntru. Îi dădu mătuşii Ellen ulciorul gol.

Mai fu aruncată o torţă, iar aceasta aprinse şindrila uscată. În câteva secunde, izbucniră mici limbi de flăcări care se repeziră ca nişte pui înfometaţi la mâncare. În curând aveau să se unească, să devoreze, să crească, să distrugă. Doar dacă nu...

Cerul fu străbătut de un fulger strălucitor, urmat imediat de un bubuit care scutură casa. Şi odată cu

tunetul veni şi ploaia, cu picături mari care ostoiră flăcările. Apoi începură să cadă din ceruri torente de apă care stinseră focul şi torţele, udând fleaşcă oamenii, afundându-i în beznă, înăbuşindu-le strigătele.

Mătuşa Ellen aprinse lumânarea.

– Bună treabă, Trevor, strigă ea pentru a se face auzită prin ploaia care izbea cu putere. Acum putem să coborâm.

În timp ce coborau scara, Trevor văzu că Jasper Ryles şi jupâneasa Hanley erau încă acolo, deşi ploaia le alungase susţinătorii. Faţa lui Ryles era foarte aproape de cea a unchiului Matt, iar jupâneasa Hanley avea pumnii ridicaţi, gata de luptă. Dar ceva nu se potrivea. Nu se mişca niciunul; nu vorbea niciunul. Parcă ar fost toţi trei figuri de ceară dintr-un muzeu.

Mătuşa Ellen se repezi spre ei şi îl luă de braţ pe soţul său.

– Relaxează-te, Matt. S-a terminat. Ceilalţi au fugit ca nişte iepuri speriaţi.

– Ca nişte iepuri speriaţi şi uzi, începu Les să râdă.

Unchiul Matt inspiră adânc şi făcu un pas în spate, pentru a se îndepărta de adversari. Privi spre fereastră ca şi cum abia atunci ar fi observat ploaia care bătea în geamuri. Zâmbi şi îşi puse braţul pe după umerii soţiei sale.

Jasper Ryles clipi din ochi. Corpul i se relaxă şi privi derutat în jur.

Pumnii jupânesei Hanley se descleştară, iar braţele îi căzură pe lângă corp.

– Ei, cât e ceasul? Trebuie să plec. Cred că sora mea Elsie e foarte îngrijorată. Am venit s-o vizitez la Sharpness şi am plecat doar puţin de la ea ca să vă salut.

Jasper o privea năuc, cu gura căscată.

– Plouă, dragă, spuse mătuşa Ellen arătând spre fereastră. Vă udă leoarcă.

– A, dar nu e decât o furtună de vară. Trece în câteva minute. Nu pățesc nimic dacă mă udă un pic.

Ryles înghiți, părând că-i revine glasul.

– Dar e potop afară, femeie. Nu putem ieși așa.

– Dacă insiști, interveni unchiul Matt, sunt sigur că putem găsi niște piei de oaie și cizme de cauciuc în debaraua din hol, nu-i așa, Ellen?

Mătușa Ellen ieși repede din cameră și se întoarse imediat cu două perechi de cizme de cauciuc, cu niște piei galbene de oaie și cu pălării de mușama. Jupâneasa Hanley se echipă fără nicio ezitare.

Ryles nici nu se uită la ele.

– Sunt sigur că n-am obținut ce am vrut venind aici, mormăi el. Și chiar cu îmbrăcăminte de ploaie, nu-mi place să ies în furtuna asta.

– De ce? A fost o vizită tare plăcută. Și am avut ocazia să-i mulțumesc lui Trevor pentru că a fost atât de amabil și i-a cedat lui Maribeth bursa, spuse jupâneasa Hanley adresându-i lui Trevor un zâmbet cald.

Uluit, el încercă să protesteze, dar mătușa Ellen îl strânse de mână. Așa că își mușcă limba și rămase tăcut.

Bodogănind, Jasper Ryles își puse cizmele și pielea de oaie, își înfundă pălăria pe cap și ieși împreună cu jupâneasa Hanley.

Ca o gazdă atentă, unchiul Matt se grăbi să le deschidă ușa și reuși s-o mențină așa cu oarecare efort. Mătușa Ellen le făcu cu mâna în semn de despărțire și foștii conspiratori ieșiră în furtună.

Unchiul Matt lăsă vântul să trântească ușa, iar Les și cu Trevor se repeziră la fereastră să se uite la cei doi care dispărură curând în beznă.

– Ce le-ai făcut? întrebă Trevor întorcându-se spre unchiul Matt. Și de ce a spus că i-am cedat bursa lui Maribeth? Chiar trebuie să fac asta?

– Pe rând, fiule, îi răspunse unchiul Matt. Lui Ryles n-am putut decât să-i induc o amnezie ușoară. El e normal, așa că mintea lui e opacă la orice ajustare de gândire. Dar cu jupâneasa Hanley e altceva. Ea are harul.

– Jupâneasa Hanley?

Lui Trevor nu-i venea să creadă.

– Nu are puteri prea mari, cred, dar n-am nicio îndoială că are ea niște talente deosebite, deși le ține bine ascunse. Dar eu le-am folosit. Cât timp i-am menținut în stază, am intrat în mintea ei și i-am ajustat un piculeț amintirile. Acum stați jos, băieți. Trebuie să vorbim serios despre asta.

Unchiul Matt se lăsă obosit pe canapea, iar mătușa Ellen se așeză lângă el.

Trevor se cufundă și el cam fără voie în fotoliu și Les se așeză pe un balansoar.

– Jupâneasa Hanley vrea neapărat ca Maribeth să meargă la universitate, continuă unchiul Matt. Nu i-am putut schimba o obsesie atât de puternică. Indiferent ce-aș fi făcut, asta rămânea și ar fi continuat să ne facă necazuri. Și ca să știi, a jurat să te și omoare dacă e nevoie. Nu știu dacă ar fi făcut-o cu adevărat, dar poți să riști? De-asta am făcut-o să creadă că i-ai spus că Maribeth poate primi bursa.

– Nu-mi poate face rău, pufni Trevor disprețuitor. N-o las.

– Poate că ea nu e în stare să-ți facă rău, dar tu îi poți face ei. Și multor altora.

– N-aș putea... Cum adică?

– E un lucru pe care n-aș vrea să ți-l spun, murmură unchiul Matt privindu-și pantofii uzați.

– Trebuie să știe, spuse încet mătușa Ellen, bătându-l ușurel pe mână.

Trevor fu uimit de cât de bătrân şi obosit arăta dintr-odată unchiul său.

Acesta dădu din cap.

– Eram mai tânăr decât eşti tu acum, începu el încet, de parcă ar fi rostit cuvintele împotriva voinţei sale. Ca şi tine, aveam puterea, dar nu fusesem învăţat s-o folosesc. Sora mea Oma era geamănă cu tatăl tău şi erau cu trei ani mai mari decât mine.

Gemeni! Trevor nu ştia asta.

– Eram destul de răutăcios – îmi plăcea să le joc feste oamenilor. Oma plecase la o şezătoare la Mary Elster – făceau o plapumă. Mai erau acolo Lucinda Ryles, Lorna Carroll şi alte câteva femei.

Trevor recunoştea numele – erau cioplite în soclul stâlpului de piatră din cimitir. Se aplecă mai în faţă, numai ochi şi urechi. Unchiul Matt vorbea foarte încet, ca pentru el însuşi.

– Tata mi-a spus să iau un felinar şi s-o aduc pe Oma acasă. Nu-i plăcea să vină singură noaptea. Ar fi mers Marlon, tatăl tău, dar era ocupat în hambar cu un cal care avea colici.

Tăcu, îşi şterse fruntea şi continuă apoi.

– M-am gândit că ar fi grozav de distractiv să le trag o păcăleală Omei şi celorlalte. Tocmai învăţasem că aveam puterea de a folosi focul pentru a crea iluzii. Flacăra felinarului era suficientă pentru a realiza ceea ce credeam eu că va fi o minunată iluzie.

Am bătut la uşa lui Mary Elster şi, când mi s-a deschis, am făcut să apară un urs uriaş, de foc, cu ghearele scoase şi cu botul deschis într-un mârâit plin de cruzime.

A avut efect, bineînţeles. Oma mă aştepta să vin s-o iau, aşa că ea a deschis uşa, iar Mary Elster stătea chiar în spatele ei cu un felinar aprins. Oma a urlat de groază şi a sărit înapoi, chiar peste Mary. Mary a scăpat

felinarul, care s-a spart, iar focul i-a aprins fusta lungă, stropită cu gaz. Oma era prea îngrozită să-şi dea seama ce se întâmplă şi se tot dădea înapoi, încercând să se îndepărteze de urs. S-a aprins şi ea, şi Lucinda Ryles, şi Lorna Carroll, care se aflau în spatele lui Mary şi a Omei încercând să stingă focul.

Unchiul Matt vorbea acum repede, încercând să termine odată povestea.

– Când am făcut să dispară iluzia şi am văzut ce se întâmplă, era prea târziu. Totul era în flăcări. Celelalte femei au fugit afară, prin spate, în timp ce casa ardea. Lucinda, Lorna, Mary şi Oma au murit. Toate patru. Şi a fost numai vina mea. Am încercat, dar n-am putut să le salvez. Au murit din vina mea.

Vocea ajunsese o şoaptă, iar capul îi căzuse în piept.

– A fost un accident, Matt, spuse mătuşa Ellen.

– Nu contează, Ellen. Am fost necugetat şi încrezut. Trebuia să-mi dau seama că nu aşa se foloseşte puterea.

– Dar nu te învăţase nimeni.

– Oricum, continuă el, câteva dintre femeile care au supravieţuit văzuseră ursul şi şi-au dat seama că nu e un animal ca toate animalele, că era vrăjitorie la mijloc. I-au spus tatei, iar el a ştiut că e isprava mea. Când m-a luat la întrebări, am mărturisit. Marlon a vrut să mă omoare, la fel şi Jasper când s-a aflat. Tata a hotărât că e mai bine să plec cât mai departe, pentru siguranţa mea, dar, cred, şi pentru că era foarte supărat pe mine şi nu voia să mă ştie pe aproape. M-a trimis la Port-of-Lords, unde se afla o foarte importantă Comunitate a Celor Înzestraţi. Acolo am învăţat cum trebuie să-mi folosesc harul. Am învăţat şi să-mi folosesc puterile pe care nu ştiam că le am, dar n-am mai folosit niciodată harul pentru a crea iluzii.

– Şi de unde ştia bunicul Blake de Comunitate? întrebă Trevor. Avea şi el har?

– Nu, spuse încet unchiul Matt. Dar avusese tatăl lui. Iar Comunitatea din Port-of-Lords era pe atunci bine cunoscută în toată ţara pentru faptele bune făcute şi pentru îndrumarea dată celor înzestraţi. Bazele ei le-a pus însăşi Lady Kyla. Hm, astăzi nu prea se mai vorbeşte despre ea.

– Poate c-a murit, spuse Trevor.

– Nu, e încă acolo. Am un prieten pe care-l cunosc de atunci, care e încă la Port-of-Lords şi face parte din Comunitate. Mie mi-a fost dor de casă, aşa că, după ce am terminat pregătirea şi am fost sigur că ştiu cum să-mi folosesc puterea, m-am întors aici. Nu am fost bine primit în Amesley şi atunci m-am stabilit în Sharpness, am întâlnit-o pe Ellen şi m-am însurat cu ea. De atunci n-am mai plecat.

Apoi îşi înălţă capul şi-l privi direct pe Trevor.

– Acum înţelegi de ce tatăl tău nu e de acord să-ţi foloseşti puterea? Până la urmă s-au mai dres relaţiile dintre noi şi te-a lăsat atunci să vii să ne vizitezi, dar nu m-a iertat niciodată cu adevărat. Şi acum iar s-au stârnit lucrurile.

– Doamne, îmi pare rău, unchiule Matt, spuse Trevor. N-am ştiut.

– Sigur că n-ai ştiut. Problema e că acum trebuie să fii foarte atent cum îţi foloseşti puterea. Tatăl tău a crezut că te poate opri, dar ea face parte din tine şi n-o poţi înăbuşi. Trebuie să învăţi însă s-o foloseşti cu responsabilitate.

– Poate că ar trebui să merg la Port-of-Lords şi să fiu pregătit de Comunitate ca şi tine, sări Trevor.

– Dar nu poţi renunţa la universitate, protestă Les. E singura ta şansă de a ajunge acolo.

– Şi eu chiar am câştigat bursa aia! O merit mai mult decât Maribeth Hanley!

– Ei, această decizie îţi aparţine, fu de părere unchiul Matt. Dar gândeşte-te un pic. Unii dintre cei de afară, cu torţe, sunt din Sharpness – vecini, oameni pe care-i cunosc de multă vreme şi ştiu că nu le-a fost uşor să vină aici. De aceea s-au mulţumit să stea afară şi să-i lase pe Ryles şi pe jupâneasa Hanley să vorbească. Dar Ryles i-a stârnit şi ar fi ars casa dacă n-ar fi chemat Ellen ploaia.

– M-a ajutat şi Trevor, interveni mătuşa Ellen. Singură n-aş fi putut provoca o asemenea furtună.

– Da, dar eu cred, zise unchiul Matt luând-o de mână, că ploaia le-a stins şi furia, nu numai torţele. Dacă nu-i mai întărâtă nimeni, vor lăsa lucrurile aşa cum sunt. Dar Ryles nu se potoleşte. După ce-şi recapătă memoria, e în stare de orice, mai ales cu jupâneasa Hanley care să-l aţâţe. Şi ea nu se potoleşte dacă Trevor nu-i dă bursa lui Maribeth.

– Cred că ai dreptate, spuse Trevor. Mi-ar părea tare rău să nu merg la Tirbat. Dar dacă aş învăţa cum să-mi folosesc puterea, aş fi aproape tot atât de câştigat ca şi dacă aş merge la universitate. Şi ar fi nemaipomenit să merg la Port-of-Lords. Se opri, se gândi o clipă, apoi se prăbuşi înapoi pe scaun. Doar că e departe, pe coasta de vest. Nu am bani pentru călătorie şi nici să mă întreţin acolo. La Tirbat pot merge pentru că am bursa.

Unchiul Matt se trase de favoriţi.

– Ai nevoie de îndrumare, Trevor, spuse el gânditor. Dar există totuşi o modalitate de a ajunge acolo. Eu şi Ellen am pus ceva bani deoparte în toţi anii ăştia. Mai mult decât avem nevoie pentru bătrâneţe. Ţi-am putea da destui ca să-ţi ajungă să mergi şi să trăieşti acolo o vreme, până îţi faci un rost.

– Nu vă pot lua economiile pentru care aţi muncit toată viaţa, spuse Trevor clătinând din cap.

– Ba poţi, hotărî mătuşa Ellen. Noi nu avem copii. Nu avem cui să lăsăm banii şi am fi foarte mândri să-ţi dăm ţie o parte din ceea ce le-am fi lăsat copiilor noştri. Şi aşa poţi învăţa. Iar tu ai fi mai câştigat decât dacă ţi-ai lua o diplomă universitară.

– Dar să merg singur atâta cale, fără a avea nicio certitudine că reuşesc..., spuse Trevor neputându-şi ascunde scepticismul.

– Ţi-aş putea da o scrisoare de recomandare pentru vechiul meu prieten Doss Hamlyn, spuse unchiul Matt. Ştiu că afacerea de transport maritim îi merge bine. El te-ar putea introduce în Comunitate. De fapt, am auzit vorbindu-se şi despre un alt membru al Comunităţii, care se ocupă de îndrumarea tinerelor talente. E vorba despre doctorul Berne Tenney. Pe vremea când am stat eu acolo, el nu era şi nu-l cunosc personal, iar profesorii buni pe care i-am avut sunt prea bătrâni acum, asta dacă mai trăiesc. Informaţiile pe care le am despre Tenney nu sunt recente, dar cred că încă e un membru activ în Comunitate. Ţi-aş putea da o scrisoare şi pentru el, să-l rog să se ocupe de pregătirea ta.

– Pregătire, repetă Les încet. Pregătire... mă întreb... dacă am într-adevăr har, poate că l-ar descoperi şi pe al meu. Şi ar putea să mă pregătească şi pe mine.

– Cred că pot, Les, dar...

– O, nu vă cer să-mi plătiţi şi mie drumul, unchiule Matt, îl întrerupse Les. Am economisit ceva din ce mi-a plătit tata în ultimii trei ani pentru că l-am ajutat la fermă. Am păstrat banii pentru când mă voi aşeza la casa mea şi am mă însor. Dar încă n-am întâlnit fata cu care să mă însor şi nu sunt încă pregătit să mă aşez la casa mea. Tata se poate lipsi de mine – are destui lucrători.

Dacă pleacă Trevor, aș vrea să merg și eu cu el. Dacă ați putea menționa și numele meu în acele scrisori despre care vorbeați...

– Ar fi grozav, Les, zâmbi Trevor. Ce aventură am avea!

– Să știi că nu plecați în aventură, se încruntă mătușa Ellen. E un pas important și trebuie privit cu toată seriozitatea.

– Îl privesc cu toată seriozitatea, îți promit, spuse Trevor. Dar ești sigură că vă puteți lipsi de bani? Eu nu am pus nimic deoparte, ca Les.

– Nu ți i-aș fi oferit dacă nu ne puteam lipsi de ei, interveni unchiul. Nu vă putem ajuta pe amândoi, dar nimic nu ne-ar face mai fericiți decât să vă știm bine pregătiți pentru a vă folosi harurile. Ați putea schimba mentalitatea celor de aici în ceea ce-i privește pe cei cu har – să ștergeți impresia lăsată de ceea ce-am făcut eu.

Trevor se uită la unchiul și la mătușa lui și își dădu seama de sinceritatea lor, de dorința lor profundă ca el să le accepte oferta. Apoi se întoarse spre Les.

– Dacă n-ar fi fost universitatea, nu mi-ar fi plăcut deloc să plec la Tirbat fără tine, spuse el. Așa că hai la Port-of-Lords!

4

Primirea la Port-of-Lords

Trenul trecea prin ţinuturi necunoscute lor. Les era fericit, iar Trevor părea distrat şi posomorât. Les îşi zicea că e dezamăgit că nu mai merge la universitate şi se gândi să-i abată puţin gândurile.

– Hei, Trevor, facem un joc? Hai să vedem care vede cele mai multe lucruri noi – ceva ce n-am mai văzut niciodată. Fiecare lucru nou, un punct; dacă e ceva cu totul ieşit din comun, două sau trei. Vrei?

– Mda, dădu Trevor din umeri, fără prea mare tragere de inimă.

Trenul gâfâia pe un pod înalt care traversa Fluviul Câmpiilor, iar Trevor, care era la fereastră, strigă:

– Uite! am câştigat primele puncte. Uită-te acolo! Un vas cu roată cu zbaturi şi un remorcher care trage nişte barje cu cărbune. Astea merită trei sau patru puncte.

– Două. Nu fi lacom.

Lui Trevor îi reveni buna dispoziţie, iar jocul se transformă într-o adevărată întrecere, spre hazul celorlalţi călători.

În portul Mercanton au câştigat amândoi multe puncte văzând clădiri cu mai mult de şase etaje, maşini

elegante, pâine și chifle livrate cu camionul în locul căruței trase de cai, iluminat electric pe străzi și un troleibuz cu cabluri suspendate.

După Mercanton, au trecut prin orașe și sate ca al lor, dar când acestora le-a luat, treptat, locul preria, priveliștea a devenit din ce în ce mai monotonă și au adormit.

Când s-au trezit, trenul trecea prin munți. Nu erau dealuri domoale ca cele care străjuiau Wicktonul, ci stânci masive și înalte, a căror măreție te înfiora. Și-au reluat jocul, „vânând" de această dată serpentine periculoase, hăuri nesfârșite, pâraie repezi cu coame învolburate.

Pe o pantă abruptă, trenul s-a oprit în scrâșnete cumplite, toată lumea a coborât, iar bărbații au fost puși la treabă: să curețe linia blocată de o alunecare de stânci. Les și Trevor au muncit cot la cot cu ceilalți, împingând bolovanii peste calea ferată, aruncând pietrele mai mici peste copacii aflați mai în vale, curățând șinele de pietricele și pământ pentru ca trenul să-și reia drumul.

După ce s-au urcat în tren, Trevor a căzut din nou pe gânduri. Stătea la fereastră, dar fără să privească peisajul care se schimba: trenul parcursese urcușul anevoios și acum cobora lin, dar sigur.

Les se aplecă spre el, înghiontindu-l cu cotul.

– Uite, îi arătă el o herghelie de cai sălbatici, care începură să fugă și să se împrăștie la apropierea trenului. Merită cel puțin cinci puncte.

– Oricum, tot eu am mai multe, dădu Trevor din umeri.

– Da, dar eu nu am mai stat la fereastră de o oră, zise Les, hotărât să-l facă pe Trevor să se prindă din nou în joc. Dacă aș fi stat și eu cât ai stat tu, te-aș fi bătut măr. Caii ăia sunt minunați, nu? Dac-am putea prinde vreo doi să-i trimitem la fermă...

– Poate, răspunse Trevor, uitându-se fără niciun chef pe fereastră. Hei, ce-i aia? întrebă el deodată, înviorându-se.

Les privi la ce-i arăta Trevor. Profitând de teama cailor la apropierea trenului, două păsări mari, cu niște aripi enorme, au planat brusc deasupra unui mânz care se pierduse de mama lui. Păsările au îndepărtat și mai mult animalul îngrozit de restul herghelie. Una dintre ele se așeză pe spatele mânzului și Les văzu sângele țâșnind când ghearele ascuțite se înfipseră în carnea crudă.

– Nici nu-mi vine să mă uit, zise el. E groaznic să vezi un mânz chinuit așa.

– Ce păcat că nu avem puștile, răspunse Trevor, zâmbind, în timp ce trenul îi ducea tot mai departe. Cred că sunt condori. Credeam că mănâncă mai ales mortăciuni.

– Nu refuză nici carnea proaspătă. Am citit despre ei. Atacă animalele slabe, bolnave, mici – toate ființele fără apărare pe care le găsesc. Ce bine că stau aici, în vest, și nu zboară și pe la noi prin sat!

– Ceea ce fac ei e absolut natural. Dar tu nu reziști când vezi animale bolnave sau rănite. Mai ții minte când ai adus acasă puiul acela de linx?

– Da, râse Les. Aveam mâinile pline de zgârieturi. Tata m-a pus să-i dau drumul, dar cel puțin nu l-a omorât – ori n-am văzut eu.

După ce au trecut de valea cu herghelia, s-au trezit dintr-odată în bezna unui tunel. Les și-a ținut răsuflarea, luat prin surprindere de zgomotul mai intens al roților și de distanța mică până la pereții tunelului.

După ce a ieșit din tunel, trenul s-a avântat într-o altă vale, de data aceasta fără cai.

– Ia uită-te pe câmp! spuse Trevor. Plantele alea merită un punct. Nu mă mai ajungi.

Tulpinile înalte ale florilor roşii se legănau în vânt ca valurile unei mări de sânge.

Trevor se uita atent pe fereastră. Oboseala celor cinci zile de călătorie începea să dispară sub impactul emoţiei simţite la vederea oraşului Port-of-Lords. Les rămăsese cu gura căscată. Trenul încetini pentru a-şi face intrarea mai impunătoare în marele oraş, dându-le astfel posibilitatea de a admira bulevardele largi, cu straturi de flori strălucitoare pe mijloc. Prea fascinaţi de ceea ce vedeau ca să-şi mai continue jocul, priveau statuile, fântânile şi clădirile atât de înalte încât nu li se vedeau vârfurile prin geamurile mici ale trenului. Erau uimiţi de maşinile strălucitoare, mult mai multe decât îşi închipuise Trevor că ar putea exista. Era pe înserat, nu se întunecase încă, dar luminile de pe străzi erau aprinse. Noaptea nu avea ce căuta în oraş: locuitorii săi puteau să muncească toată ziua şi să se distreze toată noaptea, dacă asta doreau.

Trenul se opri. Scoţându-şi capul pe fereastră şi privind în urmă, Trevor văzu că trenul trecuse printr-un arc mare înainte de a intra în gară.

– Am ajuns, suspină Les, iar observaţia lui inutilă sună ca o rugă.

Şi-au luat sacii de umăr şi s-au repezit pe culoar. Au trecut în grabă pe lângă călătorii cu bagaje mai puţine, dar au fost nevoiţi să se oprească în spatele unei femei grase, cu braţele pline de o mulţime de pachete, ceea ce l-a enervat pe Trevor. În sfârşit, au coborât din tren pe un peron din marmură. Trevor a făcut doar câţiva paşi şi fu cuprins de uimire în faţa atâtor minunăţii.

Trenul se oprise în faţa unei clădiri care semăna mai degrabă cu un palat decât cu o gară. Prin tavanul înalt, din panouri de sticlă, vedeau cerul în amurg. De cadrele

metalice ale panourilor atârnau candelabre imense care nu aduceau nici pe departe cu ceea ce mai văzuse Trevor: şiruri suprapuse de becuri electrice se reflectau în oglinzi de cristal strălucitor, luminând feeric. Călătorii care sosiseră cu acelaşi tren au ocupat centrul clădirii lungi, iar printre ei, pe peroanele de marmură au început să-şi facă loc, grăbiţi, hamali în uniforme elegante, verzi, care ajutau la bagaje, îndrumau, verificau bilete şi se strigau între ei folosind un limbaj de neînţeles. Niciunul nu s-a apropiat de ei. Trevor s-a gândit, evident, că din cauza hainelor lor de la ţară şi a sacilor de umăr ponosiţi nu se aştepta nimeni să primească vreun bacşiş de la ei.

Şi-au făcut loc prin mulţime spre magazinele şi chioşcurile de bilete de dincolo de peroane.

– Crezi că trebuie să ne schimbăm gologanii chiar acum? întrebă Les arătând o firmă pe care scria SCHIMB VALUTAR, aflată deasupra unor ghişee. Nu vreau să cheltuim aurul şi argintul pe fleacuri.

– Da, cred că ar trebui, strigă Trevor pentru a se face auzit în vacarmul care-i înconjura. Şi trebuie să găsim un loc în care să dormim la noapte. Aş vrea să mă odihnesc şi să mă spăl. Mă simt prea jegos şi obosit să îl întâlnesc acum pe prietenul unchiului Matt.

– Ai dreptate, îi răspunse Les urlând în continuare. Deşi avem scrisorile de recomandare, nu cred că ne primeşte dacă ne vede aşa. Putem întreba la ghişeu unde găsim o pensiune.

S-au aşezat la coadă în faţa unui ghişeu şi când le-a venit rândul, o femeie tânără, cu o voce plictisită, i-a întrebat ce doresc.

Cu faţa roşie ca focul, Trevor şi-a descheiat cămaşa să-şi scoată una dintre cele două punguţe ascunse în sân, în timp ce Les încerca să împiedice vreun străin curios să vadă ce se întâmplă. Trevor era bucuros că

unchiul său îl sfătuise să-şi ţină gologanii separat de dorinii de aur şi de triumii de argint. Dorinii şi triumii erau valabili peste tot, dar valoarea monedelor din aramă era diferită de la o provincie la alta.

– Trebuie să schimb banii ăştia, spuse Trevor.

Între timp, Les şi-a scos şi el punguţa cu bani, dar i-au căzut două sau trei monede şi a trebuit să le adune dintre picioarele oamenilor.

Funcţionara se uită la mormanul de monede de aramă.

– Trebuie să le numeri şi să le aşezi după valoare! pufni ea. Nu le primesc aşa!

Trevor se apucă să le aşeze teancuri, după mărime, dar femeia îl opri cu o privire dezgustată.

– Nu aici! Nu poţi ţine coada în loc! Du-te în altă parte şi când termini te aşezi din nou la coadă!

Ajutat de Les, Trevor şi-a adunat monedele şi le-a pus la loc în punguţă. Apoi s-au uitat după o bancă liberă unde să poată sta şi aranja monedele.

– Frumoasă primire, mormăi Trevor. Probabil că mănâncă mere acre în fiecare zi.

– Şi-o fi zis că suntem doi ţărănoi proşti. Oare cât ne trebuie să învăţăm cum merg treburile la oraş?

– Dacă merg tot aşa, nici nu vreau să învăţ. Putem sta acolo.

Trevor arătă spre o bancă de lângă arcada de la intrare, dar, pe când se îndreptau spre ea, o mamă îşi aşează acolo cei trei copilaşi şi se postă în faţa lor cu o privire care descuraja pe oricine ar fi încercat să conteste dreptul copiilor de a sta pe acea bancă.

– Scuzaţi-mă, domnilor, v-aş putea ajuta cumva?

Trevor tresări şi se întoarse. În spatele lor stătea un tânăr, ceva mai mare decât ei, cu păr şaten, ondulat, şi mustaţă blondă.

– Sper că nu v-am speriat. Mă numesc Carl Holdt, spuse el şi întinse mâna, ţinând-o aşa până când Trevor i-a luat-o şi a strâns-o.

A dat mâna şi cu Les şi în acest timp i-a condus pe nesimţite spre ieşire.

– Nu vreau să mă consideraţi nepoliticos, dar mă aflam lângă ghişeu când casiera v-a tratat cu atâta nepoliteţe. Ar trebui reclamată. Nu aşa se primesc nou-veniţii în acest oraş încântător. Vă aflaţi pentru prima oară la Port-of-Lords, nu?

Trevor dădu din cap, iar Carl continuă.

– Într-adevăr, Port-of-Lords este cunoscut pentru ospitalitatea sa, spuse el luându-l pe Trevor de cot şi conducându-l spre ieşire. M-am enervat cumplit când am văzut cum sunteţi trataţi, aşa că am hotărât să vă cer scuze în numele ei şi să vă dau un sfat. Schimbul valutar aici, la gară, se face la cursul oficial, dar mai sunt şi alte locuri unde e mult mai avantajos. Dacă-mi daţi voie, vă duc eu la un hotel din apropiere unde vă puteţi schimba gologanii şi unde puteţi lua o cameră decentă şi o masă bună la preţuri rezonabile. Ce ziceţi?

Trevor îl privi pe Les care, fără să-l vadă Carl, clătină din cap. Trevor nu văzu însă niciun pericol în a accepta.

– Chiar avem nevoie de un loc pentru o noapte. Mâine ne întâlnim cu un prieten.

– Cred... spuse Les încet, că ar fi mai bine să facem cum am zis şi să ne schimbăm aici gologanii. Nu vrem să ne păcălim.

– Sigur că nu aveţi încredere în mine, un străin, interveni repede Carl, dând drumul cotului lui Trevor. Vă înţeleg. Sunteţi înţelepţi. Pe aici sunt o mulţime de indivizi gata oricând să-i păcălească pe străini. Îmi pare rău că v-am deranjat.

– Nu ne-ai deranjat deloc, protestă Trevor şi se încruntă la Les, neînţelegând această lipsă de politeţe din partea prietenului său. Nu ştim niciun hotel pe aici şi ne trebuie şi o masă bună. Călătorim de cinci zile şi n-am mâncat decât hrană rece prin gări.

– Cred că putem cel puţin să vedem hotelul, mormăi Les.

– Atunci s-a făcut! exclamă Carl. Vă promit că nu veţi regreta. Alte bagaje nu aveţi?

– Nu, spuse Trevor cam ruşinat, arătând spre saci.

Carl îl bătu pe umăr.

– Sunteţi înţelepţi că nu călătoriţi cu bagaje.

Ajunseră la ieşire, iar Carl îi invită să treacă dincolo de uşile frumoase din sticlă.

– E greu să te descurci într-un oraş mare, mai ales într-unul atât de mare ca Port-of-Lords. Iar mie îmi place foarte mult să mă laud cu oraşul meu. Aici m-am născut şi am crescut, şi-l iubesc. Am călătorit mult, dar n-am mai găsit altul care să se compare cu el. Probabil că şi voi spuneţi la fel despre oraşul vostru. De unde aţi zis că sunteţi?

– Din Amesley, răspunse Trevor. E o localitate mică, nu cred c-ai auzit de ea. În Provincia Câmpiilor.

– A, da! Brâul de ferme. Pâinea naţiunii.

Vorbele lui Carl şi tonul său plin de respect dădeau parcă locului lor natal o importanţă care-l umplu pe Trevor de mândrie.

– Uitaţi-vă vizavi, le arătă Carl o clădire ciudată a cărei faţadă semăna cu prova unei corăbii. Acolo e Muzeul Marinei. Port-of-Lords a apărut datorită navigaţiei, şi aici se află toată istoria oraşului. Poate că mergem mâine după-amiază, dacă nu sunteţi ocupaţi cu prietenul vostru.

– Vă mulţumim, interveni Les, dar *nu* vrem să vă deranjăm.

Accentul pe „nu" i-a dat de înțeles lui Trevor că prietenul său nu avea încredere în noul lor amic, dar el era sigur că Les e doar din cale-afară de prudent.

– Cum să mă deranjați? protestă Carl. Dacă m-ați fi deranjat nu m-aș fi oferit. Îmi place de voi, băieți, și aș vrea să vă cunosc mai bine. Uitați-vă vizavi. Clădirea aceea înaltă și luminată e Palatul Telefoanelor.

– Uaa! exclamă Trevor gândindu-se la centrala telefonică din Essell – o căsuță din lemn unde lucrau două operatoare.

– Iar aici e cel mai bun restaurant din partea asta a orașului. E scump, dar dacă vreți vreodată să vă dați mari, aici puteți mânca cum n-ați mai mâncat în viața voastră.

Lui Trevor îi era greu să creadă, gândindu-se la ospățul mătușii Ellen, dar nu zise nimic. Nici nu prea avea cum, deoarece Carl sporovăia întruna, arătându-le ba una, ba alta – „Pe vremuri, celebrul armator Jeremy Carnaby avea birourile chiar aici pe colț" – sau atrăgându-le atenția asupra unui fenomen fugar – „Mașina aia e un Murphy nou, abia a apărut. Costă probabil o sută de dorini."

Trevor nu-și putea imagina o asemenea bogăție. Unchiul Matt le dăduse fiecăruia câte trei dorini și paisprezece triumi, în afară de gologani, și ei se considerau bogați. Îl văzu pe Les pipăindu-și pungile ascunse la sân și își dădu seama că avea și el același gând. Les era nefiresc de tăcut, dar nici Carl nu-i lăsa să vorbească mai deloc.

– Uitați-vă la strada aia, turuia el mai departe, arătându-le o stradă îngustă. Acolo nu sunt decât magazine care vând lucruri exotice, de peste ocean. Iar dincolo e un restaurant micuț unde se servesc diverse mâncăruri tradiționale. Sora mea e chelneriță acolo. Păcat că nu

putem trece pe la ea să vedeţi câteva magazine, dar mergem în altă zi, ce ziceţi? Ştiu că acum sunteţi obosiţi şi abia aşteptaţi să mâncaţi ceva cald şi să faceţi o baie fierbinte.

Trevor începuse să traverseze şi tocmai voia să încuviinţeze, când Carl îl apucă de braţ.

– Fii atent! Maşina aia vine în mare viteză.

Trevor făcu un pas înapoi, iar vehiculul negru şi strălucitor zbură pe lângă el.

Carl clătină din cap.

– Unii şoferi nici nu se uită. Consideră că pietonii trebuie să fie cei atenţi. Au fost câteva accidente urâte pentru că unii îşi cumpără maşini şi habar n-au să le conducă. Se spune că trăsurile cu cai vor dispărea în câţiva ani, continuă el în timp ce traversau. Asta înseamnă că cei care fac curăţenie pe stradă rămân fără slujbe.

Atent la şuvoiul de comentarii, informaţii şi anecdote, Trevor şi-a dat seama destul de târziu că intraseră într-o zonă unde luminile străzii erau mai rare, iar clădirile mai vechi, mai modeste şi mai prost luminate. Tocmai voia să întrebe unde se află, când Carl îi anunţă că au ajuns şi le arătă o firmă strâmbă, luminată de un bec. HANUL AL CINCILEA LORD, îi anunţa firma.

Carl îi conduse într-un hol sărăcăcios, cu nişte canapele şi fotolii negre.

– Recepţionerul vă poate schimba gologanii, dar ce-ar fi să intraţi mai întâi în cârciumă şi să vă odihniţi picioarele? Fac cinste pentru a sărbători venirea voastră.

Fără a le da răgaz să protesteze, se îndreptară spre o perdea din mărgele de sticlă, în spatele căreia se afla o încăpere îngustă, prost luminată, cu câteva mese din lemn închis la culoare, îngrămădite într-o parte, şi o tejghea în cealaltă. Ţinându-se după Carl, lui Trevor îi făcea impresia că se află din nou în tren, pe culoarul

îngust dintre scaune. S-au așezat la ultima masă și Trevor s-a întrebat de ce, pentru că mesele pe lângă care au trecut erau goale.

Carl s-a îndreptat spre tejgheaua din spatele căreia a apărut un bărbat cu un ochi acoperit.

– Nu-mi place cum arată locul ăsta, Trev. Și nici individul, șopti Les. Cred că-i pirat.

– Șșt, făcu Trevor. Te aude.

– Pentru mine ca de obicei, Ned, comandă Carl vesel. Iar pentru prietenii mei câte o tratație specială de bun-venit la Port-of-Lords.

Individul dădu din cap, dispăru și reapăru imediat cu o tavă pe care erau trei pahare înalte.

– Ar trebui să plecăm de aici, insistă Les.

– Nu fi tâmpit, șopti Trevor. Gândește-te că asta-i prima noastră aventură.

Les strâmbă din nas și nu mai zise nimic.

Carl aduse tava la masă și umplu paharele. Trevor observă că băutura lui Carl era limpede, iar ale lor, roșii, sifonate.

– Ce-i asta? întrebă Les bănuitor, uitându-se la paharul înalt.

– Ceva special pentru noii veniți. Specialitatea casei. E un amestec de sucuri ale unor fructe ce cresc în zonă, cu un pic de rom. Sper să vă placă, spuse Carl și se așeză. Apoi ridică paharul: Ca să vă simțiți bine și să aveți succes la Port-of-Lords! închină el.

Ciocniră paharele, iar Trevor luă o înghițitură. Aroma puternică de fructe îi era necunoscută. Sau poate că o schimba gustul de alcool. Era ceva mai mult decât „un pic de rom" și ar fi preferat doar suc, dar băutura era rece și lui îi era sete.

Les duse paharul la gură, dar Trevor bănui că se preface doar că bea. Iar pentru a-i arăta lui Les cât de

nefondate îi erau temerile, bău pe nerăsuflate jumătate de pahar. Figura a ţinut. Les a luat şi el câteva înghiţituri.

Carl vorbea înainte, iar Trevor se relaxa. Acum gusta din băutură încet şi îl asculta sau îşi lăsa mintea să hoinărească. Se duse cu gândul la Amesley.

Îşi vedea mama stând în balansoarul vechi din lemn, lângă foc, cum el, mic fiind, se urca la ea în poală şi o ruga să-i spună o poveste. În timp ce ea vorbea, lui i se făcea somn. Capul îi cădea pe pieptul mamei şi auzea cuvintele ca în vis. Ca şi acum, cu Carl. Cuvintele se amestecau, erau ca un cântec de leagăn. Ochii i s-au închis şi capul i-a căzut pe masă.

Nu. Nu e bine. Nu trebuie să adorm. Trebuie să mă trezesc.

Capul îi era însă prea greu. Şi probabil că cineva i-a lipit pleoapele şi i-a umplut gura cu câlţi. A adormit.

– Trevor! Trevor, trezeşte-te! Trebuie să te trezeşti!

Cineva îl scutura de umeri, făcându-l să-l doară tot corpul. Gemu. Gura i se umplu de un gust oribil şi cineva îl ridică şi îl ţinu până când a vomat.

– Trevor, trezeşte-te! Hai!

Vocea lui Les. Dragul de Les.

– Trevor, ascultă. Am fost drogaţi. Şi jefuiţi. De Carl. Ne-a luat tot: banii, actele, sacii de umăr. Tot.

Trevor deschise ochii şi îşi fixă cu greu privirea asupra feţei lui Les. Era palid, iar în ochii albaştri se citea panica. Îşi veni brusc în fire şi îşi duse mâna la sân, unde erau punguţele cu bani. Nimic, doar pro-priul corp.

– Eu mi-am revenit cu puţin timp în urmă şi de atunci tot încerc să te trezesc. Poţi să stai în picioare?

Trevor se ridică nesigur şi se propti de zidul unei clădiri, gâfâind. Totul se învârtea în jurul său.

– Hai, încet. Ai băut tot ce ne-a dat. Eu am băut doar jumătate. Am văzut când ai adormit, dar mi-era și mie prea somn pentru a mai striga după ajutor. Și apoi m-am trezit aici. Nici nu știu unde suntem.

Trevor își dădu seama că zace lângă o grămadă de lăzi aflate pe o alee plină de țărână. Printre clădirile vechi de cărămidă de vizavi se zărea o geană de lumină.

– Dacă ne vede cineva, șopti Les, zică că suntem niște bețivi. Ce facem acum, Trevor? Ne-a luat și scrisorile de recomandare. Dacă îl găsim pe prietenul unchiului tău nu putem să-i dovedim cine suntem. Îți aduci aminte adresa?

– Nu, gemu din nou Trevor. Adresa și indicațiile erau pe plic. Cred c-ar fi trebuit să le țin minte, dar n-am făcut-o.

– Știm cum îl cheamă. Poate că-l găsim și poate că o să ne creadă când o să-i spunem cine suntem și ce s-a întâmplat. Acum, hai să plecăm mai repede de aici. Nu pare un loc prea sigur, spuse Les ajutându-l.

Sprijinindu-se pe brațul lui Les, Trevor făcu câțiva pași. Îl durea capul, era ametit, iar stomacul îl chinuia. Les avea dreptate – trebuiau s-o ia din loc, să se ducă undeva.

Dar unde?

5

Conflict de interese

Deşi se simţea şi el destul de rău, Les l-a susţinut pe Trevor de-a lungul aleii, până în stradă. S-a uitat în toate părţile, încercând să-şi dea seama unde sunt, sperând că se află în spatele hotelului la care-i dusese Carl cu o seară înainte. Cum se numea? Avea mintea înceţoşată şi-l durea capul.

Da, da. Era Hanul „Al cincilea lord".

Au ajuns la colţ şi s-au uitat la toate clădirile de pe alee. Erau construcţii vechi, cele mai multe depozite. Niciun hotel.

– Poate că e dincolo, spuse Les. Poţi să mergi?

– Mă simt mai bine. Îmi pare rău că nu te-am ascultat.

– Mie-mi pare rău că nu mai vizităm Muzeul Marinei.

– Bine, bine, râse cam forţat Trevor. Şi ne vom lipsi şi de restaurantul ăla scump. Sper ca lui Carl să-i priască mesele plătite cu banii noştri.

– Şi toate tâmpeniile alea exotice din magazine.

– Ce să mai zicem de masa de la cafeneaua la care lucrează soră-sa, spuse Trevor. Dacă are vreo soră. Pariez că nu-i adevărat.

N-au găsit Hanul „Al cincilea lord" nici pe strada vecină.

– Înseamnă că ne-au dus departe de hotel ca să scape de noi, spuse Trevor.

– Să nu-l mai găsim niciodată.

Les se uită în susul și-n josul străzii. Se gândeau că se află departe de centrul orașului, de gară, într-o zonă destul de dubioasă. Clădirile erau vechi și dărăpănate, iar în aer plutea un miros care le era străin. Nu se vedea niciun om prin preajmă, iar pe stradă treceau mai ales căruțe trase de cai. Poate îi îndruma cineva spre gară, unde l-ar putea găsi pe Carl și să încerce să-și recupereze banii și scrisorile. Probabil că acesta stătea cea mai mare parte a timpului la gară, căutând victime, iar dacă nu aveau să dea de el, ar putea măcar să găsească de acolo drumul spre hotel și să-l ia la întrebări pe barmanul cel sinistru. Carl îl cunoștea precis; cei doi lucrau împreună.

Trebuia însă ca Trevor să-și recapete puterea pentru a merge mai departe. Să mănânce ceva. Iar pentru a-și cumpăra mâncare aveau nevoie de bani.

Au ieșit pe o stradă ceva mai circulată. Deodată, Trevor îl apucă pe Les de braț și-i arătă vizavi un loc viran plin de moloz de la o clădire care arsese sau fusese dărâmată.

– Patru puncte! strigă el triumfător.

La început Les a crezut că Trevor a înnebunit. Apoi a văzut apa. Apa albastră.

La capătul străzii era oceanul.

– Hai! spuse Trevor.

Și-au croit drum prin moloz, în sfârșit au ieșit pe o stradă mărginită de un dig lat, peste care au văzut, printre trăsuri și căruțe, întinderea oceanului. Au traversat, atenți la trafic, și s-au urcat pe dig pentru a vedea mai bine.

Mirosul ciudat era mai puternic aici, iar Les și-a dat seama că este mirosul de pește al apei sărate. Valurile care se spărgeau de dig îi stropeau, iar spuma se scurgea pe pietre.

De la dig porneau docurile și lângă unele erau ancorate vapoare mari. Les nu mai simțea durerea de cap și se uita fascinat la activitatea de pe chei. În toate părțile alergau bărbați care strigau, se agitau sau manipulau macaralele ce încărcau lăzi, baloturi, saci și butoaie. Docul din apropierea lor era plin cu stive de cherestea care era apoi încărcată pe puntea unui cargobot vechi.

– Vreți să vă uitați mai de-aproape, flăcăi?

Les tresări pentru că omul se apropiase pe nesimțite. Era îmbrăcat într-o uniformă albastră, cu galoane aurii pe epoleți și pe mâneci. Avea o cicatrice pe față și un zâmbet jovial. Les ar fi vrut să se uite mai bine la vapoare și la ocean, dar felul în care îi abordă bărbatul îi aminti puțin de Carl.

– Eu sunt secundul navei, spuse el arătând spre cargobotul care încărca cheresteaua. V-am văzut stând aici și privind și m-am gândit că poate vreți să urcați la bord să vă uitați. De fapt, ne-ar prinde bine și o mână de ajutor dacă aveți două-trei ore libere și vreți să munciți.

Les îi aruncă o privire lui Trevor.

– Te simți în stare? întrebă el, destul de stânjenit de ofertă, sperând că Trevor o va refuza.

– Fac ce trebuie să fac, răspunse Trevor. Cât plătiți?

– Cinci jumătăți de gologan pe oră.

Răspunsul n-avea oricum nicio relevanță de vreme ce nu apucaseră să cunoască valoarea gologanilor din Provincia Portului, dar nu-și permiteau să se tocmească. Cel puțin își vor cumpăra ceva de mâncare și bilete pentru un autobuz care să-i ducă înapoi la gară.

Îşi urmară „patronul" pe chei şi apoi, peste o estacadă destul de nesigură, pe vas.

Cargobotul era mai mare decât părea de pe ţărm şi destul de murdar. Secundul i-a pus să ghideze legăturile de scânduri spre stive, să le fixeze, iar când stivele ajungeau la înălţimea maximă, să le acopere cu prelate. Munca era grea şi periculoasă. Legăturile de scânduri, coborâte cu vinciurile, se balansau şi trebuiau prinse şi ţinute bine. Mâinile lui Les erau pline de răni şi de aşchii şi, deşi era obişnuit cu munca la fermă, îl dureau toţi muşchii. Se uita mereu la Trevor, dar prietenul său părea să se descurce. Probabil că dăduse afară şi ultimele resturi de drog, prin transpiraţie. Les era cam ameţit pentru că nu mâncase nimic şi probabil că nici Trevor nu se simţea mai bine, dar au continuat până când au terminat treaba şi secundul i-a chemat la el.

– E vremea să ne facem socotelile, spuse el şi îi duse spre o trapă deschisă unde se vedea o scară ce ducea spre un culoar de sub punte. Intrară într-o cabină mică şi uşa se închise în urma lor. Brusc porniră motoarele vasului şi Les tresări.

– Încălzim motoarele de plecare, le explică secundul. Suntem în întârziere şi am nevoie de ajutorul vostru. Se duse la un dulap pe care-l deschise. Am făcut bine că v-am ales pe voi. Echipajul are nevoie de oameni puternici şi sănătoşi.

Când se întoarse, avea în mână un pistol.

– Îmi pare rău, băieţi. Veţi fi plătiţi pentru munca voastră, dar când se încheie cursa. Tocmai aţi plecat într-o croazieră de două luni.

Mâna secundului era fermă şi privirea, severă. Spre groaza lui Les, Trevor închise ochii şi se prăbuşi lângă perete.

Nu leşina, Trevor! Trebuie să plecăm.

Trevor n-a leşinat însă şi când Les s-a uitat din nou la pistol a văzut că ţeava se îndoaie încet spre secund. Acesta înjură şi-l scăpă pe jos.

– Bine ţi-ai folosit puterea, Trev! strigă Les şi, sărind înainte, îi dădu omului un pumn în faţă.

– Bine ţi-ai folosit muşchii de ţăran, Les! răspunse Trevor care deschise uşa cabinei şi se repezi spre scară.

Les îl urmă. Urcară pe punte, îşi făcură loc printre membrii echipajului şi o luară la fugă spre estacadă.

Aceasta dispăruse însă. Între vas şi doc, pe o porţiune cam de înălţimea unui om, se căsca apa neagră.

– Întotdeauna am vrut să văd lumea, mai avu Les puterea să glumească.

– Da, dar ceva mai târziu, îi răspunse Trevor apucându-l de mână. Sărim la trei, hotărî el, aşezându-se în cea mai bună poziţie. Unu! Doi! *Trei!*

Se avântară. Trevor îl ţinea pe Les de braţ. Săriră peste apă şi căzură grămadă pe chei. Chiar fără strigătele uimite ale echipajului, Les ştia că saltul lor a fost spectaculos. Îi salvase încă o dată puterea lui Trevor.

Les se ridică cu greu în picioare şi se uită la cargobot, aşteptându-se să-l vadă că se întoarce după ei. Acesta îşi continua însă drumul pe mare, pufăind din coşuri. Aşa că făcu vesel cu mâna echipajului.

Uitându-se jos, văzu însă că Trevor nu se mişca.

– Trev, te simţi bine? Trevor?

Îl scuturã de umăr, dar Trevor gemu şi se rostogoli să-l vadă mai bine. Ochii lui negri erau întunecaţi şi fără expresie.

– Nu mai pot. Mi-am folosit prea mult puterea...

– Tu ne-ai scăpat de pe corabie. Găsesc eu o modalitate de a scăpa şi din asta.

Părăsi cheiul şi se uită în jur. Oare poate avea încredere în cineva din acest oraş? Dacă face o greşeală şi

apelează iar la cine nu trebuie, nu mai scapă a treia oară, mai ales că Trevor e prea epuizat pentru a-și mai folosi puterea.

Se apropia o căruță. Se uită bine la omul de pe capră, dar își dădu seama că n-are nicio importanță dacă acesta pare sau nu binevoitor. Carl și secundul li s-au părut foarte binevoitori. Trebuia oricum să încerce.

– Hei! strigă el alergând pe lângă căruță. Mă puteți ajuta? Prietenul meu e bolnav. Ni s-au furat banii și trebuie să ajungem la gara principală.

Căruțașul, un bătrân cu barba sură, a oprit calul și s-a uitat la Les.

– De ce crezi că merg la gară?

– Nu știu. Sper.

– Un' ți-e pretenu'?

– Pe chei, spuse Les arătând înspre Trevor, care reușise să se ridice în șezut, cu capul sprijinit în mâini.

– Poți să-l aduci aici și să-l urci în căruță?

– Sigur că da.

– Bine, hai repede. Nu pot s' stau tătă ziulica. Nu merg chiar pân' la gară și nu mă abat din drum pen' voi, da' vă duc pân' la Parcul Carnaby. La cinci străzi de gară.

Felul direct și simplu al omului îl făcu pe Les să aibă încredere în el. Alergă după Trevor.

– Hai c-am găsit o ocazie!

Îl ajută să se ridice în picioare și îl sprijini până la căruță.

Hurducăturile căruței i-au stârnit lui Trevor durerea de cap, așa că a răsuflat ușurat când s-au oprit.

– Aici îi Parcul Carnaby, le spuse căruțașul cel posac. Pân' la gară puteți merge pe jos, sau mai opriți o căruță. Mergeți drept pe lângă parc, treceți de cinci sau șase răscruci și o vedeți.

I-au mulţumit şi au sărit din căruţă.

Trevor amuşină aerul. Un miros puternic de friptură îi aminti cât este de flămând. Dacă ar avea bani...

Les îl trase în direcţia indicată de căruţaş.

– Hai! Să mergem! Şi eu simt mirosul, dar de ce să ne chinuim?

Trevor intră însă în parc şi nu se opri până când nu află de unde venea mirosul. Într-un chioşc aşezat printre copaci, o femeie frigea pârjoale. Văzând-o, lui Trevor îi lăsă gura apă.

Zări o bancă goală lângă chioşc şi se trânti pe ea.

– Şi la ce-ţi foloseşte asta? întrebă Les apropiindu-se.

Trevor îşi lăsă capul pe spătarul băncii, închise ochii şi inspiră aroma, încercând să-şi imagineze că mănâncă. Stomacul său nu se lăsă însă înşelat. Avea nevoie de mâncare. Dacă nu şi-ar fi folosit atât de mult puterea astăzi...

Deschise ochii şi se uită la femeia din chioşc cum ia cu spatula o pârjoală, o pune într-o chiflă, aşază apoi peste ea bucăţele de ardei şi ceapă ce sfârâie alături într-o tigaie, înveleşte totul în hârtie cerată şi i-o dă unui client. Mai erau câţiva care-şi aşteptau rândul.

La un moment dat, când bucătăreasa era ocupată să dea restul, se concentră asupra chiflelor aşezate pe o tavă lângă grătar. Era obosit şi slăbit şi a trebuit să facă un efort mare ca să găsească puterea, s-o extragă şi să îndrepte liniile de forţă ezitante, nesigure şi şerpuitoare spre grămada de chifle. Apoi se concentră asupra procesului, de obicei realizat fără efort, de a-şi prinde prada", de a o ridica şi de a o trage spre el tot pe liniile de forţă.

Două chifle zburară pin aer şi poposiră în palmele întinse ale lui Trevor. Rezistând tentaţiei de a înfuleca una, le-a desfăcut în două şi s-a uitat la bucătăreasă. Aceasta a mai pus nişte pârjoale la prăjit şi s-a întors să

vorbească cu un client. Două pârjoale au început să plutească prin aer, oprindu-se pe chiflele desfăcute.

– Bravo! exclamă Les, cu gura până la urechi. Întinse mâna după o chiflă.

– Așteaptă, îi spuse Trevor și-și trimise mintea după ardei și ceapă.

Ultima șmecherie i-a dat de gol. Bucătăreasa s-a întors și a văzut o grămăjoară de ceapă și ardei care s-a ridicat din tigaie, plină de ulei, și a început să plutească prin aer. A țipat și a lovit-o cu spatula. Grămada a explodat și bucățile de ceapă și ardei pline de grăsime i-au împroșcat pe clienți și pe bucătăreasă. Cam trei-patru au ajuns și la destinație.

În zăpăceala care a urmat, doar un băiețel și-a păstrat cumpătul și a urmărit zborul garniturii.

– Ei sunt! strigă el, arătând spre Les și Trevor. Uitați-vă! Hoții!

Tocmai când mușca din chiflă, Trevor se trezi ținta privirilor unei mulțimi furioase. Înghiți în grabă ce îi mai rămăsese.

– Ei au fost! țipa copilul. Prindeți-i! Ei au furat pârjoalele!

– Cred că e mai bine să fugim, Les, spuse Trevor cu gura plină.

Les dădu din cap, mai mușcă o dată și sări în picioare.

– Uitați-i că fug! Prindeți-i! strigă nesuferitul de copil.

Îndesând restul de mâncare în gură, Les și Trevor o luară la goană spre stradă. Au sărit un gard, au trecut peste un rond de flori și au ocolit o fântână și câțiva oameni uimiți care se plimbau. Trevor îi auzea pe urmăritori agitându-se în urma lor.

La ureche îi ajunse un fluierat ascuțit. Se uită și văzu în fața sa trei polițiști cu bastoanele ridicate.

Trevor și Les s-au oprit brusc. Mulțimea i-a înconjurat imediat, urlând și acuzându-i.

– Stați așa! strigă un polițist. Pe rând! Ce s-a întâmplat?

Bucătăreasa și-a făcut loc în față și și-a șters mâinile pline de grăsime pe șorț.

– Sunt hoți și vrăjitori, asta s-a-ntâmplat, spuse ea gâtuită de furie. Mi-au furat pârjoalele. Le-au ridicat în aer și le-au făcut să zboare. A văzut băiatul ăsta. Vă spune el.

Polițiștii erau cam sceptici.

– Da, am văzut, am văzut tot, sări băiatul. A fost vrăjitorie! Au folosit vrăjitoria pentru a fura pârjoalele.

Unul dintre polițiști și-a scos carnețelul din buzunarul hainei și a început să scrie cele declarate de bucătăreasă și de băiat. Ceilalți doi – mari și solizi – i-au apucat pe Les și pe Trevor.

– Aha, vrăjitori, carevasăzică. Și hoți pe deasupra. Avem celule bune și sigure pentru de-alde voi. Hai! Fără șmecherii, spuse el lovindu-și palma cu bastonul. N-avem nevoie de așa ceva în Port-of-Lords.

6

O SALVARE SCUMPĂ

Les s-a așezat pe marginea scândurii care folosea drept pat, uitându-se la Trevor ce se plimba înainte și înapoi în celula mică, fără ferestre. Les ameți se doar privindu-l.

De când au fost închiși în celulă, li s-a dat o supă cam subțire, dar comestibilă, și au dormit amândoi câteva ore, pe rând, întinzându-se pe scândura îngustă și goală. Trevor s-a culcat primul, apoi a ațipit și Les cât a putut. Când s-a trezit, Trevor se învârtea în celulă ca un leu în cușcă.

– Trev, o să faci gaură în ciment. Hai să stai jos, îl rugă el.

Trevor continua să facă pași ca și cum nu l-ar fi auzit.

Poate reușește să-l atragă într-o discuție.

– Trev, dacă aici e o Comunitate așa de mare a celor cu har, de ce oamenii sunt surprinși de orice manifestare a puterii? Și de ce sunt atât de ostili? îi puse el întrebările care nu-i dădeau pace de ceva vreme.

– Cred că asta vom afla când găsim Comunitatea, îi răspunse Trevor, fără a se opri.

– Unchiul tău a zis că n-a mai luat legătura cu prietenii săi de aici de ani de zile. Oare Comunitatea nu s-a împrăștiat sau nu s-a desființat și nu știe el? Ce crezi?

Trevor mormăi doar.

Les se mulțumi să aștepte ca Trevor să termine cu întrebările care-l preocupau.

Brusc, Trevor încetă și se așeză lângă Les.

– Eu risc și trimit un strigăt de ajutor. Când te-am chemat să vii la Sharpness, unchiul Matt a spus că pot auzi toate persoanele cu har din comitat. Îl trimit în toate direcțiile și vedem ce se întâmplă.

– Oare e înțelept? Știi ce am pățit la Sharpness.

– Altceva nu știu ce să fac. Nu pot să deschid ușa. Am încercat să mă concentrez asupra lacătului, dar nu merge.

Les se uită la ușa grea, din metal.

– Poate că nu ți-ai recăpătat încă forța, spuse el. De ce nu te relaxezi și mai aștepți un pic?

– N-am venit la Port-of-Lords să ne pierdem timpul la închisoare. Credeam că vrei să vezi Muzeul Marinei.

– Dacă află paznicii ce încercăm să facem, ne complicăm și mai tare.

– Nu află decât dacă au har și atunci poate că ne ajută.

Trevor se lăsă pe spate cu ochii închiși și cu fruntea încruntată din cauza concentrării.

Imediat, toate gândurile lui Les fură blocate de un strigăt care-i fulgeră prin minte, făcându-l să-și ducă mâinile la tâmple și să le apese pentru a opri parcă explozia dinăuntru.

Ajutați-ne! Suntem străini aici. Jefuiți. Arestați. Salvați-ne! Ajutor!

Mesajul i-a trecut prin creier de nenumărate ori.

Alunecă de pe bancă și se ghemui cu mâinile pe cap. Dar fluxul neîndurător a continuat, făcându-i greață, obligându-l să se târască spre gaura din colțul celulei unde vomase tot ce mâncase. Apoi s-a lipit de perete cât mai departe de Trevor, și-a prins capul în mâini și a căzut în nesimțire.

Ca de la mare distanță, i s-a părut că aude o altă voce care i-a străbătut mintea. *Șșt*, spunea aceasta. *Te aud. Vin.*

Trevor l-a ridicat pe Les pe scândură. Fusese atât de absorbit de chemarea de ajutor, încât n-a observat suferința prietenului său. Trebuia să-și dea seama că-l va afecta pe Les care era atât de aproape.

Les era inconștient, respira slab, pulsul îi era rapid. Trevor regreta că nu e și vindecător. Se părea însă că nu putea decât să facă rău, nu să-l și îndrepte.

Venea ajutorul. Spera însă să nu-l fi obținut cu prețul vieții lui Les.

– Les, strigă el, scuturându-l ușurel de umeri. Les, îmi pare rău. Te rog să-ți revii.

Les gemu, dar nu se trezi. Neliniștit și vinovat, Trevor trimise o chemare mentală ușoară în mintea lui Les. Și-l imagină pe Les mergând, simțindu-se bine, puternic.

Les nu s-a mișcat, n-a răspuns, nu s-a trezit.

Trevor a început să bată la ușa celulei.

– Prietenul meu e bolnav, strigă el. Are nevoie de ajutor. De un doctor.

La ferestruica zăbrelită apăru un chip.

– Taci din gură, îi răspunse o voce mânioasă.

– Dar prietenul meu e bolnav. Vă rog să aduceți un doctor. Mi-e teamă să nu moară.

– Ce păcat! Când ați fost aduși aici erați destul de sănătoși. Nu mă las eu păcălit! Nu deschid ușa. Dacă nu te potolești, nu primiți cina.

– Nu e nicio păcăleală. Uită-te la el. E...

Dar fața dispăru. Trevor se întoarse spre Les. Avea nevoie de ajutor, dar singurul lucru care-i venea în minte l-ar fi putut omorî pe Les înainte de sosirea ajutorului.

Grăbește-te! transmise el cu toată puterea. *Ajutor! Prieten rănit.* Trimise imaginea lui Les zăcând inconștient, abia respirând.

Nu avea ce să mai facă. Se așeză lângă Les și aștepta.

Oare Les respira într-adevăr mai slab sau era doar teama care-l făcea să creadă asta? Dacă l-a omorât pe Les...

Se ridică și începu din nou să măsoare celula în lung și-n lat.

Se așeză apoi și-i luă pulsul lui Les. Îi ascultă și respirația. Erau mai slabe. Nu avea nicio îndoială.

Se duse din nou la ușă și se uită printre gratii, dar nu văzu decât un perete cenușiu.

Începu să se plimbe prin celulă. Se opri. Iar porni. Îi venea să cheme ajutorul mai repede, dar nu îndrăznea, ca să nu-l slăbească și mai mult pe Les. Oare de ce întârzia?

Dacă nu venea? Poate că ar trebui să încerce să cheme din nou gardianul. Poate că vine un altul, unul care s-ar lăsa convins.

Se ridică și se îndreptă spre ușă, dar aceasta se deschise și apăru unul dintre paznicii care-i duseseră la celulă.

– Vrea să te vadă cineva, îi spuse el și se dădu la o parte pentru a-i face loc unei femei scunde și îndesate, cu păr rar, roșu.

Trevor abia își reținu o privire de dezgust. Vizitatoarea era îmbrăcată aiurea, cu haine boțite ce păreau scoase dintr-o ladă de gunoi și o pălărie ridicolă de paie, cu o fundă roz din care ieșea o pană roșie. Pe fundă, în

fața penei, era o pasăre împăiată, cu penele de pe spate albastre.

– Da, sunt nepoții mei, spuse ea, privindu-l pe gardianul cel mânios. Niște obrăznicături. Cred c-au băut prea mult. Nu e prima dată și mi-e rușine să spun asta. Își închipuie c-au făcut o glumă bună dacă ați luat scamatoriile lor drept vrăjitorie. Nu vor să creadă că pot da de necaz cu șmecheriile astea de doi bani. Năzbâtiile tinerești, știți și dumneavoastră.

– Mda, ar trebui să vorbiți cu ei, mormăi paznicul. Dacă se mai întâmplă, nu scapă ei doar c-o amendă.

– Am eu grijă să muncească pe brânci ca să-mi dea banii înapoi, rânji ea. Asta o să-i convingă mai mult decât vorbele.

Apoi se apropie de scândura pe care zăcea Les.

– Pierde-vară ăsta tot mai doarme? Mai bine s-ar scula în picioare dacă nu vrea să rămână aici, spuse ea prinzându-l pe Les de ureche și răsucind-o cu cruzime.

Vocea ascuțită din mintea lui Trevor îl împiedică să protesteze. *Nu spune nimic. Dacă vrei ajutor, urmează-mă.*

Își mușcă limba și se uită la creatura ridicolă. Nu era ajutorul pe care-l așteptase.

– Hai, băiete, sus cu tine! i se adresa ea lui Les.

– E bolnav, spuse Trevor, revoltându-se împotriva comenzii mentale care-i poruncea să tacă.

– N-am nicio îndoială, spuse ea privindu-l. Așa se întâmplă după chef. *Spune-mi mătușa Veronica.*

Îl mai trase o dată pe Les de urechi. Acesta deschise ochii și se uită la ea uluit.

– Hai băiete, scoală-te dacă vrei să ajungi azi acasă. N-am vreme de pierdut cu doi zurbagii ca voi.

– Da, mătușă Veronica, spuse el moale.

Trevor răsuflă ușurat văzându-l pe Les treaz și vorbind. Vru să-i transmită femeii un *mulțumesc* mental.

O durere puternică îi blocă însă transmiterea. *Gata cu asta!* spunea vocea din capul său. *Nu mai transmite nimic până nu înveți să te controlezi.*

– Haideți amândoi, zise ea cu voce tare. Am plătit eu amenda și a fost foarte mare. Trebuie să munciți luni de zile ca să-mi dați banii înapoi.

Îi împinse până la ușa celulei, iar gardianul le făcu loc să iasă.

Trevor n-a mai îndrăznit să zică nimic decât după ce au ieșit din închisoare și au ajuns pe niște străzi necunoscute.

– Slavă Dătătorului de Putere că mi-ați auzit strigătul de ajutor! Probabil că sunteți din Comunitatea Celor Înzestrați în căutarea căreia am pornit.

– Comunitate! pufni ea întorcând capul și scuipând pe jos. N-am nicio treabă cu nebunii ăia.

– De ce? Ce-i cu ea? întrebă Les.

– Cei de acolo au uitat de ce s-a înființat Comunitatea și au transformat-o într-un fel de club de societate. În loc să împărtășească harul puterii, vor să-l păstreze doar pentru ei. Ați fi putrezit în celula aia și n-ar fi venit unul să vă ajute. Și asta nu pentru că n-ar fi auzit chemarea prietenului tău. Probabil că nu e niciun om cu har pe o rază de cincisprezece kilometri care să nu se fi ales cu dureri de cap. Nici nu mă mir că era să mori.

– N-am știut.

Trevor era șocat de ceea ce tocmai auzise despre Comunitate. Probabil că femeia se înșela. Dar nu se înșela și în privința răului făcut lui Les.

– Îmi pare rău, dar nu știu ce să zic altceva, spuse întorcându-se spre prietenul său. Nu mi-am dat seama.

– Nu-i nimic, dădu Les din mână. Acum mă simt bine.

– Sunteți vindecătoare? întrebă Trevor uitându-se la salvatoarea lor.

– Uneori, răspunse ea vag. Cum ați aflat de Comunitate?

Trevor i-a povestit despre planurile făcute de unchiul Matt în ceea ce-i privește, despre banii furați, despre încercarea de răpire, despre întâmplarea din parc și despre arestare.

– Hm! Bine c-am venit după voi. Trebuie să aibă cineva grijă de voi, asta-i clar. De fapt, mi-l amintesc pe unchiul tău. Pe atunci, Comunitatea mai era ceea ce trebuia să fie și eu am contribuit la pregătirea lui.

Trevor fu foarte surprins și nu prea-i venea s-o creadă. Dacă ceea ce-i spunea era adevărat, de ce nu i-a vorbit unchiul despre ea? Dacă unchiul Matt ar fi avut încredere în ea și ar fi considerat-o capabilă să-i învețe, i-ar fi scris și ei o scrisoare de recomandare. Trevor se hotărî să n-o creadă și să nu creadă nici ce spune despre Comunitate.

– Vă mulțumim foarte mult că ne-ați ajutat. Că l-ați făcut bine pe Les, că am ieșit... Nu vom reuși niciodată să vă răsplătim. Dar trebuie să găsim Comunitatea și să facem ceea ce vor unchiul și mătușa. Și pentru asta ar trebui să găsim scrisorile pe care ni le-au dat.

„Mătușa Veronica" își puse mâinile în șolduri și se uită fix la Trevor.

– Tinere, tocmai ți-am spus că această Comunitate nu mai e ceea ce știe unchiul tău că era. S-a schimbat. Deși *Doss Hamlyn* nu-i chiar atât de rău. El s-ar putea să vă ajute. În orice caz, vă poate pregăti dacă vrea. Dar Berne Tenney e cel mai rău dintre toți. Mai bine ați sta departe de el.

– Ce fel de doctor e? Medic?

– Nu e niciun fel de doctor, e un impostor. Cred că-i place să i se spună așa.

– Chiar dacă nu mergem la el, ar trebui să ne ducem și să vorbim cu Doss Hamlyn, insistă Trevor.

– Ascultă bine ce-ți spun, îl apostrofă Veronica, luând-o pe o alee. Am jucat eu teatru la poliție, dar ceva tot e adevărat. A trebuit să plătesc o amendă foarte mare pentru a vă scoate din închisoare și am muncit din greu pentru banii ăștia. Acum îmi spuneți că n-aveți nici măcar un gologan. Ei bine, domnilor, o să stați la mine și-o să munciți până-mi plătiți datoria. Până atunci nu plecați nicăieri.

– Dar vă dăm banii. Recuperăm și banii, și scrisorile. Și sacii de umăr. Nici măcar nu avem schimburi. Cu puterea mea îl pot găsi pe Carl și îl oblig să ne dea tot ce ne-a furat.

Tot cu mâinile în șolduri, femeia s-a răsucit în fața lui făcându-l să se oprească.

– Ești mai prost decât am crezut dacă speri să mai vezi vreodată lucrurile alea. Prietenul tău Carl e un hoț priceput, poate că are și el har. Nu ești destul de inteligent ca să-l prinzi. Alergi după o himeră. Munciți să vă plătiți datoria și până atunci nu plecați nicăieri.

– Și ce trebuie să facem? întrebă Trevor. Dumneavoastră cu ce vă ocupați?

– Curățenie. Lucrez la oamenii care nu au nevoie de o menajeră permanentă, ci de cineva care să vină din când în când.

– Aveți harul și lucrați ca *servitoare?*

Lui Trevor nu-i venea să creadă.

– Și de ce nu? E o muncă bună și cinstită. Și eu îmi aleg slujbele pe care să le accept și pe care nu.

– Dar pentru cineva care are harul...

Impresia lui Trevor despre această femeie era din ce în ce mai proastă.

– Harurile mele nu sunt de vânzare, îl puse ea la punct.

– Dar v-ați folosit harul ca să ne ajutați, se burzului Trevor. Și acum vreți să vă plătim.

– Vreau să-mi dați înapoi banii pentru amendă. Asta n-are nicio legătură cu talentele mele. Și nici cu ale voastre. Vă pot găsi de lucru cât vreți, fără nicio legătură cu puterea.

– Bineînțeles că muncim și vă plătim datoria, interveni Les.

– Dar trebuie să-l găsim pe Carl! nu se lăsă Trevor. Sau pe Doss Hamlyn și să vedem dacă ne ajută.

– Dar, Trev, interveni Les, nu e vorba doar de bani. Eu îi datorez Veronicăi viața mea și pentru asta n-am cum s-o răsplătesc. Putem să mergem mai târziu la Doss Hamlyn.

– Ești un flăcău bun și asta-i clar. Și cu mult bun-simț, spuse ea și se uită la Trevor ca pentru a se asigura c-a priceput aluzia.

– Și dacă se poate să-mi spuneți dacă sunt și eu înzestrat, mai adăugă Les înainte ca Trevor să apuce să mai zică ceva.

– Dacă ești înzestrat? întrebă Veronica mirată, scrutându-l pe Les. Sigur că ești. Doar ai fost foarte afectat de transmiterea ăstuia, mai spuse ea arătând dispreţuitoare din cap spre Trevor. Un om normal n-ar fi simțit nimic. Faptul că ai simțit atât de puternic dovedește un talent deosebit.

– Dar eu nu pot face nimic din ceea face Trevor.

– Asta înseamnă că tu ai alt talent, diferit de al lui. Câți ani ai?

– Optsprezece.

– Ar fi trebuit să-ți descoperi harul până la vârsta ta.

Îl apucă pe Les de bărbie și-i întoarse capul într-o parte, apoi în cealaltă. Se încruntă și îi dădu drumul.

– Ei, dacă te poate ajuta cineva, atunci eu sunt aceea. Sigur că da. M-am ocupat de multe talente tinere la viața mea. Cred că prietenul tău cel superficial te-a eclipsat atât de mult încât n-ai recunoscut semnele talentului pe care-l ai. Dar vom îndrepta acest lucru, cu siguranță.

Acum el era de vină că Les nu și-a descoperit harul! Și culmea, Les voia s-o slugărească!

Trevor știa că trebuie să cedeze, cel puțin o vreme. Și această perspectivă îl deranja foarte tare.

7

ÎN SPATELE UȘII

Les nu își putea da seama în ce parte a orașului se aflau. După ce au mers mult și au trecut de câteva intersecții, au cotit pe străzi laterale și pe niște alei întortocheate, Veronica s-a oprit în fața unei șandramale ciudate, cu cupolă, la oarecare distanță de stradă, ascunsă de clădirile mai înalte care o înconjurau. Acestea erau niște blocuri urâte, cu geamuri sparte și pline de igrasie. Copii pe jumătate dezbrăcați, cu muci la nas și murdari pe față se jucau pe trotuare. Les observă că nu se apropiau de zona din fața casei Veronicăi, de parcă i-ar fi oprit un gard invizibil.

Veronica nu le dădu nicio atenție plozilor zdrențăroși, ci o luă pe o cărare cu pietriș până la ușa casei, pe care o deschise.

– Fiți atenți la scară, le spuse ea.

Les s-a uitat mirat la scara care cobora spre interiorul casei, aflat mult sub nivelul solului. Veronica s-a oprit la capătul scării și a aprins o lampă cu gaz care se afla pe o măsuță. Ușa din spatele lor s-a închis, trântindu-se.

Părea să nu existe decât această încăpere circulară, fără ferestre.

Era răcoare și mirosea a aer curat, cu un parfum plăcut, ușor înțepător. Când ochii i se mai obișnuiră cu lumina slabă, Les cercetă cu atenție acest loc unic și fascinant.

Podeaua era acoperită cu blănuri de animale, dar nu-și dădea seama ce animale ar putea fi. Blănurile aveau cu totul alte culori decât ale celor pe care le știa el. Una avea cercuri concentrice, în nuanțe de gri și maro. Probabil că un astfel de animal e ușor de vânat.

Prin toată camera erau împrăștiate măsuțe – rotunde, pătrate și triunghiulare – de aceeași înălțime. Toate îi ajungeau Veronicăi până la talie și pe fiecare dintre ele se găsea un singur obiect. Pe una era un glob de cristal, pe alta – un pisălog cu piuliță. Pe a treia, o colivie de păsări goală. Pe o măsuță triunghiulară era așezat un cuțit, pe una rotundă – o clepsidră, iar pe alta pătrată – o carte groasă, legată în piele.

În afară de măsuțe, în cameră mai era doar o sobă cu lemne, cu partea de deasupra plată și un horn în formă de L întors, care ieșea prin perete. Lângă sobă erau o ladă goală de lemne și o secure.

De tavan atârnau lucruri ciudate, unele cunoscute, altele nu, prinse de sfori, frânghii sau în niște plase. Les observă astfel mănunchiuri de ceapă și usturoi, ardei iute, rămurele de tot felul, oale, ceainice, polonice, sticle cu dopuri de plută. Acestea știa la ce servesc, dar se întreba la ce folosesc, de exemplu, craniile de animale mici, un smoc mare de ceva ce arăta ca părul uman, un șirag de scoici și un pește uscat. S-a mirat, de asemenea, de alăturarea ciudată de obiecte: o păpușă delicată de porțelan, o baghetă neagră și o piele de șarpe. Alte obiecte cu forme ciudate nu le putea nici măcar identifica.

S-a uitat la Trevor pentru a-i vedea reacția și a observat surprins că avea o expresie dezgustată.

– Lucruri vrăjitorești, pufni el. Un adevărat talent n-are nevoie de așa ceva.

Les era îngrozit de mojicia lui Trevor, dar Veronica îl ignoră. Își scoase pălăria ridicolă, dând la iveală un păr roșu și rar, amestecat cu fire albe care-l făceau să pară roz. După ce și-a trecut degetele prin păr, fără niciun efect, a așezat cu grijă pălăria pe o măsuță goală. Apoi și-a scos șalul pe care l-a legat la capătul unei sfori, după care s-a îndreptat spre un colț al camerei și a mai aprins o lampă.

– Acum, îi anunță ea, facem un ceai și discutăm.

– Ceai! exclamă dezgustat Trevor.

– Ceaiul e calmant. Liniștește nervii, îi răspunse.

– Eu sunt calm, i-o întoarse el furios.

Les înțelegea, probabil că mai bine chiar decât prietenul său, ce se afla în spatele irascibilității sale. De când au sosit în Port-of-Lords, orgoliul lui Trevor suferise o serie de lovituri, care au culminat cu salvarea lor de această femeie bondoacă și îmbrăcată aiurea. Lui Les îi era limpede că era cu totul altceva decât lăsa să se vadă, și credea că și lui Trevor îi era tot atât de clar, dar acesta refuza să vadă. Și Les mai credea că Trevor nu va putea fi ținut cu forța când o să vrea să-l găsească pe Carl, să-l pedepsească și să-și ia înapoi cât mai putea din bani. Les dorea și el același lucru, dar îi datora prea mult Veronicăi și nu putea să plece așa, pur și simplu, pentru a-și potoli setea de răzbunare.

Ignorând mitocănia lui Trevor, Veronica s-a apuca de treabă: a aprins focul cu o surcea din sobă, a umplut ceainicul și l-a pus la fiert, a luat niște cești și linguriță dintre obiectele care atârnau, stând tot timpul cu spatele la oaspeții săi. Doar când a început ceainicul să fluiere, s-a întors și s-a uitat la Trevor.

– Tinere, îi spuse ea, pentru că nu vrei ceai și trebuie să te calmezi, ia securea și du-te să aduci niște lemne

pentru foc. Eu și prietenul tău o să bem ceai, iar el va asculta ce-i spun. Nu pot să te învăț nimic până nu ești pregătit să înveți.

Trevor se holbă la ea și Les se aștepta să refuze, dar el s-a dus la ladă și a luat securea.

– Și unde ați vrea să găsesc lemne aici, în oraș? întrebă el foarte supărat.

Lui Les nu-i plăcea deloc felul în care a apucat securea.

– Din pădure.

– Din ce pădure?

– Din cea de după ușă.

Veronica se aplecă și începu să traseze în aer, cu degetul arătător, conturul unei uși. Degetul lăsa în urmă o linie vizibilă și când a terminat de trasat, în conturul respectiv a apărut o ușă din lemn. O deschise și Les văzu verdeață în spatele ei.

– Du-te repede și adu lemne. Nu tăia niciun copac întreg, ci doar crengile uscate din copacii pe care-i vezi lângă ușă. Să nu te rătăcești! Și ai grijă. E plin de animale sălbatice. Hai, grăbește-te!

Trevor se holba la ușă. Expresia de furie dispăruse și era foarte palid. Inspiră adânc, ieși pe ușă și dispăru.

Veronica închise ușa, care părea ciudată, așezată așa, chiar în mijlocul camerei, o ușă simplă din lemn, neprinsă de nimic.

– Locul unde l-ați trimis e real? întrebă el privind ușa.

– Cât se poate de real.

– Atunci și pericolul e real?

Les se îndreptă spre ușă, dar Veronica își întinse o mână, oprindu-l.

– Pericole sunt peste tot. Trebuie să învețe să fie prudent. Acolo unde l-am trimis poate învăța asta fără a pune pe nimeni altcineva în pericol.

Les era totuși îngrijorat. Încercă s-o ocolească și să ajungă la ușă, dar ea îi prinse încheietura într-o încleștare de oțel și îl trase înapoi cu atâta ușurință de parcă ar fi fost un copilaș.

– Ușa nu e pentru tine. Tu nu poți trece dincolo. Hai să bem ceaiul.

A pus frunzele de ceai într-un ceainic din ceramică, l-a umplut cu apă fierbinte și l-a așezat pe o măsuță, împreună cu două cești. Les observă ușor amuzat că ceainicul era vechi, cu capacul crăpat și lipit. Cestile erau desperecheate, iar una era ciobită. În cameră nu erau scaune. Probabil că Veronica nu avea musafiri prea des.

– Cât timp se face ceaiul, mai spune-mi câte ceva despre tine. Aș vrea mai ales să știu de ce dorești atât de mult să-ți urmezi prietenul necugetat. Tu ar trebui să fii conducătorul. De ce l-ai lăsat să te conducă – spre necazuri, după cum văd.

– Nu e întotdeauna necugetat, îl apără Les. Nu e așa de obicei sau... nu prea des.

– Hm! Să zicem. Pun pariu că nici tu nu crezi asta.

Trevor zâmbi. Îi pusese la punct pe amândoi.

– Suntem prieteni de mult timp. De când ne știm.

– Amândoi aveți optsprezece ani?

– Eu sunt mai mare cu câteva luni. El are șaptesprezece.

– Deci tu ești mai mare și te lași condus de Trevor, se încruntă ea. De ce?

– Cred, răspunse el încet, că mi s-a părut firesc să mă iau după el din cauza puterilor lui speciale. Când eram mai mici, simțeam față de el o teamă amestecată cu respect. Când am mai crescut, nu și-a mai folosit atât de mult puterile, dar am știut întotdeauna... adică el făcea niște lucruri pe care eu nu puteam să le fac...

Nu mai termină, dându-și seama cât de penibil sună.

– Hm! Bine, hai să ne bem ceaiul!

Luă ceainicul, turnă ceaiul în cești și îi dădu una cu un lichid gălbui în care pluteau câteva frunze.

– Vrei zahăr, lapte sau lămâie?

Nevăzând nimic din toate acestea prin preajmă, el clătină din cap și bău puțin ceai. Era surprinzător de bun, cu o aromă discretă care-l făcu să se gândească la mirosul pădurii după ploaie. Îl liniștea și îl bău repede, în picioare. Apoi puse ceașca goală pe măsuță.

Bău și ea ceaiul și își puse ceașca lângă a lui.

– Ei, și acum, îi spuse, hai să-ți descoperim talentele.

Îl luă de mână și îl conduse la măsuța pe care se afla globul de cristal.

– Pune-ți mâinile în jurul lui, așa, îi arătă ea și cuprinse globul în mâini.

Înconjură și el globul cu mâinile, dar ale lui erau mai mari, așa că din sfera de cristal rămase vizibilă doar partea de sus. La început îl simți rece, apoi se încălzi treptat.

Veronica se uita fix la porțiunea vizibilă dintre palmele sale.

– În curând, murmură ea încet, ca pentru sine, vom ști.

Uimit, Trevor ieși împleticindu-se pe ușă și se trezi pe o pajiște plină de flori sălbatice. Fluturi aurii zburau din floare în floare. În pădure cânta o pasăre. Nu mai auzise de vreun har sau vreo putere prin care să se poată face astfel o ușă. Probabil că e o iluzie. Dar dacă e așa, înseamnă că e a naibii de bună! Inspiră adânc aerul proaspăt și se îndreptă spre copaci.

Era imposibil ca femeia aceea excentrică să fi creat o iluzie atât de perfectă. Sau să-l fi trimis într-un asemenea loc, dacă era real. Trebuie să fie altcineva sau

altceva în spatele acestei povești. Se hotărî să descopere adevărul.

Își aminti ce ușor l-a vindecat pe Les. Dar puterea de a vindeca nu e un har deosebit. Aici era însă ceva nou, ceva care-i depășea puterea de înțelegere.

Intrând în pădure, se uită în urmă să nu piardă ușa din ochi. Era foarte ciudat să vadă o ușă simplă din lemn, așa, în mijlocul pajiștii. Privi dincolo de ea, unde se vedeau dealurile rotunjite. Nu exista nicio urmă de viață pe acolo.

Porni astfel în căutare de crengi sau de crăci mai mari, căzute la pământ. Un copac pe jumătate dezrădăcinat se sprijinea de vecinii săi mai vânjoși. Își aminti sfatul Veronicăi de a nu tăia copaci, dar acesta era aproape mort, iar lemnul ar fi fost suficient. Era cam mare pentru o secure, dar era uscat și bun de foc.

Un șarpe verde, cu ochi de opal, apăru pe potecă, alunecă printre rădăcinile copacului ales de Trevor și dispăru.

– Sper că n-ai lăcașul aici. Pentru că dacă-i așa, vei fi evacuat.

Ridică securea și o repezi spre trunchiul copacului. Zburară țăndări în toate părțile, copacul se cutremură și apăru o crestătură. Trevor ridică iar securea și o repezi din nou. Crestătura se lărgi.

La cea de-a treia lovitură, o bucată de trunchi se rostogoli pe pământul acoperit de frunze.

Din trunchiul gol țâșniră tentacule verzi: șerpi. Sute. Sâsâind, agitându-și limbile roșii, cu ochii lucind ca opalele, se revărsau din copac, repezindu-se spre el.

Se întoarse și o luă la fugă. După foșnetul frunzelor din spatele său știa că-l urmăresc. Se strecură printre copaci, sări peste buturugi și tufișuri. Șerpii alunecau peste obstacole și se apropiau tot mai tare.

Îi apăru în față un pârâu pe care-l văzu prea târziu pentru a-și mai controla viteza. Așa că sări, alunecă pe malul celălalt și se întinse cât era de lung în noroi.

Lipăielile din apă îl anunțau că șerpii trec și ei pârâul.

Se sculă repede în picioare și o luă la fugă mai departe. Dar o pleoscăitură puternică îl făcu să încetinească și chiar să rîște și să se uite puțin înapoi.

Se opri și se uită transfigurat. O creatură, un fel de țipar cu un bot lung, își unduia gâtul sinuos la suprafața apei și înhăța cu lăcomie șerpii. Câțiva îi atârnau chiar din fălci ca niște alge.

Șerpii scăpați din gura hulpavă începură să se târască înapoi spre malul nămolos și să se împrăștie în toate părțile.

Trevor își puse securea pe umăr și se îndepărtă de pârâu. După câțiva pași însă, își dădu seama că fuga prin pădure l-a îndepărtat de ușă și habar n-avea cum s-o mai găsească.

Și nici nu adunase lemne de foc.

Un lucru știa însă precis. Trebuia să treacă din nou peste pârâu. N-avea însă niciun chef să se mai întâlnească cu șerpii ori cu neîndurătoarea lor Nemesis.

O cracă ce atârna dintr-un copac îi bloca trecerea. Ridică securea și se gândi: Oare și aici va da de șerpi?

Venise însă după lemne și îi era rușine să se întoarcă cu mâna goală. Lovi și reteză craca.

Fu năpădit de un roi de albine. Zeci de ace îl înțepară pe brațe, pe gât și pe față. Aruncă securea spre insectele furioase și sări în apă.

Era mai adâncă decât s-ar fi așteptat și stătu sub apă până când albinele agățate de el se ridicară la suprafață. Apa rece ca gheața îi mai domoli înțepăturile.

Rămase sub apă cât putu mai mult, dar la un moment dat a trebuit să respire. Ieși la suprafață și trase

adânc aer în piept. Zumzetul sălbatic și înțepăturile violente pe cap și pe frunte îl făcură să se scufunde din nou. Începu să înoate în amonte pentru a se îndepărta cât mai mult.

Niște fălci puternice i se încleștară pe picior și simți o durere cruntă în gleznă. Îl înhățase ucigașul șerpilor și încerca să-l tragă sub apă.

Trevor se uită la secure și, folosindu-și puterea, o făcu să se îndrepte spre creatură și să-i taie gâtul.

Apa se înroși, încleștarea slăbi. Chemă securea la el. Aceasta i se apropie de mână, dar era plină de șerpii verzi, înghițiți de monstru.

Trevor dădu drumul securii cu un urlet și ieși pe mal.

Pe ce mal însă? Habar nu avea și, înconjurat fiind de șerpi, nici nu se putea gândi la asta. Încerca să scape, dar nu mai avea securea și era rănit la un picior.

După câțiva pași auzi un bâzâit și văzu norul de albine care se lăsă asupra lui. Încercă să grăbească pasul. Se opri însă auzind în fața sa un mârâit.

O creatură de mărimea unui urs, ridicată pe labele din spate, se îndrepta spre el. Avea gheare lungi, încovoiate și adulmeca aerul cu botul lung, ca o trompă.

Trevor gemu și încercă să se întoarcă și s-o ia la goană în altă direcție. Piciorul rănit nu-l ascultă însă și căzu la pământ. Albinele îl acoperiră îndată, iar șerpii îi alunecau pe la picioare. Leșină.

Când s-a trezit, îl durea tot corpul. Ceva fierbinte și umed îi umbla pe picioare. Șerpi? Nu îndrăznea să se miște, dar nici nu era prea sigur că ar fi fost în stare. Nu mai auzea zumzetul și își dădu încet-încet seama că ceea ce simțea mișcându-se pe spate nu erau șerpi. Apoi își aminti de fiară. Întoarse capul și reuși să deschidă un pic ochii umflați.

Creatura era aplecată peste el și-i amușina hainele și pielea. Apoi s-a oprit, a scos limba lungă și subțire, a înhățat o albină și s-a retras repede cu prada. Trevor și-a lăsat din nou capul pe pământ. Animalul îl amușina și-l lingea în continuare. Leșină din nou sau poate că adormi. Când s-a trezit, creatura plecase.

În ciuda rănilor și a umflăturilor, reuși să se rostogolească și să se ridice în fund. Pe jos zăceau câțiva șerpi morți; ceilalți dispăruseră. Se aplecă și se uită la rana de la picior. Era plină de sânge. Își rupse pantalonii în zona respectivă și se uită la urmele adânci lăsate de colții monstrului. Unul dintre colți îi ajunsese la os și, deși sângerarea se mai oprise, dacă ar fi încercat să meargă s-ar fi pornit din nou. Pierduse mult sânge și, pentru a împiedica hemoragia, își făcu un fel de față dintr-o fâșie din pantaloni.

Încercă să se ridice în picioare, dar căzu amețit. Se lupta să nu-și piardă cunoștința.

Dacă ar fi avut puterea să transmită, cine l-ar fi putut auzi? Acest loc, oriunde s-ar fi aflat el, era departe de Port-of-Lords. Doar ușa îl lega de ciudata casă a Veronicăi și nu era deloc sigur că gândul său ar fi fost auzit dincolo de ușă.

Trebuia să încerce, dar, din cauza slăbiciunii, nu reuși decât o chemare atât de slabă că nu ajunse nici măcar până la cel mai apropiat copac.

Se părea că îi era dat să moară aici, în acest loc îngrozitor, fără nume.

8

Pierdut

Les se uita și el la partea de glob vizibilă între mâinile sale. Privirea Veronicăi era de ceva vreme fixată asupra globului de cristal. Nici nu clipea. Din când în când își mișca buzele ca cineva care citește în gând. Nu spunea nimic, iar expresia ei de intensă concentrare îl împiedica să-i pună întrebări. Les se aplecă mai în față, sperând să vadă și el ce vedea ea, dar își zări doar fața reflectată, cu trăsăturile distorsionate de suprafața rotunjită.

Începuse să se simtă cam obosit de la statul în picioare și se mira că Veronica nu dădea semne de oboseală. În afară de măsuțe, în cameră nu erau nici scaune, nici altă mobilă.

Era nerăbdător să se uite mai bine la obiectele ciudate care atârnau prin cameră. Trevor le numise lucruri vrăjitorești în bătaie de joc, dar ușa misterioasă din mijlocul camerei, care se deschidea spre alt loc, poate că spre altă lume, dovedea că Veronica nu era o vrăjitoare oarecare.

Privi spre ușă. Un lucru atât de obișnuit, dacă ar fi stat într-un loc normal. Dar aici era atât de stranie, de

nepotrivită! Se uită fix la ea o vreme, sperând să-l vadă pe Trevor intrând cu un braţ de lemne.

Uşa rămânea însă închisă şi atunci îşi întoarse privirea spere Veronica.

– Foarte ciudat, bombănea ea, clătinând din cap.

Îşi ridică mâinile de pe cristal şi le ridică şi el. Les încercă să se mai uite o dată la glob, dar era înceţoşat: nu se mai vedea nimic, iar suprafaţa de cristal nu-i mai reflecta imaginea.

– Ce-aţi aflat? îndrăzni el să întrebe.

– Că problema e mai complexă decât am crezut.

– Cristalul nu v-a spus nimic?

– Cristalul mi-a spus multe şi mi-a confirmat ceea ce am bănuit: eşti un mare canal de putere.

– Canal de putere? Ce-i asta?

– Noi spunem că cei cu har au putere, dar nu e corect. Puterea o primim de la Dătătorul de Putere. Puterea e una, dar ea curge prin diferiţi oameni şi produce diferite haruri care se manifestă într-o multitudine de feluri.

Scoase un pacheţel dintr-o plasă care atârna, trase o sticlă legată de o frânghie şi desfăcu nodul firului care ţinea o baghetă subţire din sticlă. Apoi puse cele trei obiecte pe o masă triunghiulară pe care se afla un pocal din argint.

– În unii puterea cade ca o ploaie uşoară care udă o zonă întinsă, dar are o forţă difuză.

Deschise pacheţelul şi turnă o pudră albă în pocal.

– Aceşti oameni au multe talente care îi impresionează şi îi sperie pe ceilalţi, dar nu pot să-şi folosească puterea sau să se concentreze pentru a realiza lucruri cu adevărat importante şi de durată. Aceştia sunt adesea numiţi vrăjitori sau iluzionişti pentru că talentele lor, deşi reale, seamănă cu nişte scamatorii.

Apoi deschise sticla și turnă în pocal un lichid roșu.

– La alții, continuă ea, puterea curge ca un izvor. Aceștia sunt hărăziți cu cel mult două sau trei talente, dar ele sunt puternice și profunde. De ei se tem oamenii normali pentru că pot face mult rău. Unii pot invoca demoni. Alții îi pot obliga pe cei mai slabi să se supună voinței lor. Sau își pot schimba înfățișarea și pot urla ca animalele, pricinuind de multe ori rele. Ori pot provoca nenorociri, dându-se drept altcineva. Tot din grupul acesta fac parte însă și cei care își folosesc talentele pentru fapte cu adevărat bune. Unii sunt vindecători, alții citesc adevărul sau îi găsesc pe cei pierduți.

Apoi introduse bagheta în pocal.

– Și în foarte puțini puterea lovește adânc și precis ca o săgeată. Aceste suflete rare au un singur talent și adesea poate fi folosit o singură dată. Dar are o forță imensă pe care n-o poate depăși nimeni. În sfârșit, continuă ea, mai sunt cei care provin de fapt din al doilea grup, foarte, foarte rar și din primul, care, prin autodisciplină riguroasă, prin meditație și prin sacrificiu reușesc să se deschidă deplin fluxului de putere care-i inundă, transformându-i în canale de putere. Aceștia sunt Adepții, încheie ea și amestecă energic până când praful se dizolvă complet.

– Dumneavoastră sunteți Adeptă, nu?

– Bea asta, spuse ea zâmbind și îi dădu amestecul plin de spumă.

– Ce-i asta?

– Îți va crea o stare de vis în care pot să intru și să-ți cercetez mintea.

– Adică puteți să-mi citiți gândurile?

– Nu citesc gândurile nimănui fără permisiune, răspunse ea jignită și retrase paharul pe care i-l oferise. Dacă aș fi avut de gând să fac asta, ți-aș fi spus. Trebuie

să ai încredere în mine. Nu pătrund cu forța nici în gândurile, nici în amintirile tale.

Rușinat, Les întinse mâna spre pocal. Era plin cam până la jumătate cu lichidul roșu și înspumat.

– Efectul durează foarte puțin, spuse ea privind pocalul. Cred că mai puțin de o oră.

Bău tot, fără un cuvânt. Nu avea gust rău – fructat și dulceag. Atât.

– Bun, spuse ea când îi dădu înapoi pocalul gol.

Îl apucă de încheietură și îl duse în cealaltă parte a camerei. Când au trecut pe lângă ușă, s-a uitat atent cum stătea așa de... solidă și de neclintit în mijlocul camerei. Oare Trevor n-ar fi trebuit să se întoarcă? Deschise gura să întrebe, dar nu reuși decât să caște. N-avea niciun rost să-și exprime îngrijorarea. Veronica știa ce face. O să aibă încredere în ea, așa cum l-a rugat.

Ea îi dădu drumul la mână și așeză una peste alta câteva dintre blănurile de pe jos.

– Întinde-te.

O făcu bucuros. Îi amorțiseră picioarele și voia să se relaxeze.

Blănurile erau moi și îmbietoare. Zâmbi și se întinse.

– Grozav, murmură, copleșit de un minunat sentiment de bine.

Era într-un loc minunat, iar Veronica era bună, înțeleaptă și generoasă. Păcat că nu era și Trevor cu el. Săracu' Trevor. Era cel mai bun prieten din lume. Căscă din nou. Se ghemui pe blana moale, cu ochii închiși, fericit.

Lui Trevor i-ar plăcea. *Unde-i Trev? Trebuie să-l găsesc.* Ce multă ceață! Era pierdut în ceață. *Trev. Trev, unde ești?* Niciun răspuns. *Nu-l găsesc. Iar aici nu e decât ceață. Și umbre.* Umbre care se mișcă, umbre care se răsucesc. Forme rotitoare. Gri. Negre.

Și albe. O formă e albă. Înaltă, grațioasă. Se mișcă printre umbre. *Aici. Sunt aici.* Dar forma trece, se îndepărtează. A plecat. Singur.

Nu, nu e singur. Se formează alte umbre, dispar înainte de a ajunge la ele. *Trevor.* E sigur că una dintre ele e Trevor, dar se întoarce, nu poate s-o ajungă, dispare. E din nou singur. Singur.

Se întoarse și gemu. Deschise ochii.

– Ai avut o reacție proastă, îi spunea Veronica încruntată, aplecată asupra lui. Nu m-așteptam. N-ar fi trebuit să se întâmple.

Îl ajută să se ridice în capul oaselor.

– Ar fi trebuit să te simți mulțumit, fericit. Atât.

– Așa m-am simțit, răspunse Les clătinând din cap, încercând să-și limpezească mintea. Până când am început să văd forme. M-am gândit că e Trevor. De ce nu s-a întors?

– Trevor, iar Trevor, pufni ea supărată. *El* te omoară, flăcăule.

– Dar n-ar fi trebuit să se întoarcă până acum cu lemnele? De când a plecat?

– De vreo jumătate de oră. Da, ar fi trebuit să se întoarcă. Cred c-o să mă duc să văd în ce belea a intrat. Trebuie să aibă cineva grijă de el, dar acesta nu vei fi mereu tu.

– De data asta nu, dacă mergeți dumneavoastră. Dar nu mi-ați spus ce ați văzut în mintea mea. Mi-ați descoperit talentele?

Veronica își strânse buzele, privi spre ușa din mijlocul camerei și nu răspunse.

– Și? insistă el.

– Unele lucruri e mai bine să nu le știi, îi răspunse ea îndreptându-se spre ușă.

Se ridică în picioare și alergă după ea. Era încă ameţit, se împiedică, își recăpătă echilibrul, dar nu reuși s-o ajungă. Veronica deschise ușa, trecu dincolo și o închise.

Les încercă să răsucească mânerul rotund al uşii, dar acesta nu se mișcă. Trase atunci de mâner, gândindu-se că va dărâma ușa cu totul, dar aceasta rămase neclintită și bine închisă. O înconjură și încercă s-o deschidă pe partea cealaltă, întrebându-se dacă va ajunge tot acolo unde a fost trimis Trevor sau în altă parte. N-avea cum să știe. Ușa nu cedă însă niciunei încercări de a o deschide.

Se întoarse pe blănuri supărat, se așeză cu genunchii strânși la gură și se uită la ușă. Timpul trecea, fără ca Veronica să se întoarcă. Ce să facă? Nu se mai simţise niciodată atât de neajutorat.

Se gândea că poate Trevor a avut totuși dreptate. N-ar fi trebuit să vină aici. Ar fi trebuit să-l asculte și să dea mai multă atenţiei dezgustului simţit de acesta. Nu mai putea drege ceea ce făcuse deja, dar aşteptarea și inactivitatea îl omorau. Oare nu ar putea sparge ușa? Să folosească una dintre mese drept berbec? Probabil că n-ar avea niciun efect asupra unei uși magice, dar dacă Veronica nu se întoarce mai repede, va trebui să încerce.

Trevor se trezi tresărind. Nu avusese de gând să moţăie. Trebuia să stea treaz în mijlocul atâtor pericole. Rămăsese fără secure, deci dezarmat, iar în starea de slăbiciune în care se afla nu-și putea folosi nici puterea. Nu se putea apăra și nu mai voia să i se târască nimic pe corp.

Oare ce l-a trezit? Auzea ciripit de păsările și zumzete de insecte. Dar aceste sunete nu erau noi. Se ridică în capul oaselor și ascultă.

Foșnetul acela ușor de frunze să fie un pas? Da, cineva – sau ceva – venea spre el. Se încordă și căută din ochi un loc unde să se ascundă.

Prea târziu. Ar fi trebuit să se târască mai repede la adăpost. Cu piciorul rănit n-avea cum să ajungă acum. Pașii se auzeau tot mai tare, mai aproape.

Dintre copaci ieși o femeie. O femeie tânără, neobișnuit de înaltă, cu niște veșminte lungi și largi din batist moale, un fel de halat, total deplasat pentru o plimbare prin pădure. Avea cozi lungi, aduse în față, care îi cădeau peste piept.

Îl văzu pe Trevor și se opri puțin, ducându-și mâna la gură ca și cum ar fi vrut să-și înăbușe un strigăt. Apoi se întoarse și o luă la fugă pe drumul pe care venise.

– Stai! strigă Trevor. Ajută-mă! Te rog!

Fata dispăruse însă în amurgul care se lăsa și Trevor rămase abia respirând. Aștepta, spera.

O auzi apropiindu-se din nou, încet și prudent. Ieși dintre copaci, dar rămase la oarecare distanță.

– Ce... cine ești? îl întrebă cu voce nesigură.

– Sunt Trevor Blake. Am venit să adun lemne pentru foc, dar am fost pus pe fugă de șerpi, înțepat de albine, iar un monstru din apă m-a mușcat de picior, spuse el și își ridică piciorul rănit.

– O! exclamă ea, apropiindu-se puțin. Dar cum ai ajuns aici? Aici n-ar mai trebui să fie nimeni.

Se gândi să nu-i spună de Veronica și de ușă.

– Tu ești stăpâna pădurii?

– Nu, nu, îi răspunse ea, apropiindu-se încă puțin. Dar n-am mai văzut niciodată pe nimeni aici. Părea prudentă și speriată. Deși n-am mai ajuns atât de departe. M-am luat după o fantomă.

– O fantomă!

Norocul lui! Singura persoană pe care o întâlnește aici e nebună!

– Nu știu cum să-i spun altfel. Era ca o ceață albă care se mișca în fața mea. Avea forma unui bărbat, dar vedeam prin el. A dispărut chiar înainte de a te vedea.

Trevor era disperat. Fata asta nu-i era de niciun ajutor.

Ea se apropie și se uită în jos, la el. Era mai tânără decât ar fi crezut, de vreo șaisprezece–șaptesprezece ani. Pe obrazul stâng avea o vânătaie urâtă, decolorată.

El arăta probabil și mai rău, umflat de la înțepăturile albinelor. Poate asta o înspăimânta atât de tare.

Îngenunche alături și îl atinse ușor pe obraz. Trevor se crispă de durere. Ea își trase repede mâna înapoi, dar o întinse din nou, încet, și își puse palma pe obrazul lui. Urlând de durere, Trevor îi dădu mâna la o parte.

– Stai liniștit, îi spuse prinzându-l de mână. Te vindec.

Simți cum se dezumflă, iar durerea se mai domoli.

– Asta-i pentru înțepăturile de albine, îi spuse ea trăgându-și mâna. Acum, hai să mă uit la picior.

Se aplecă lângă piciorul lui rănit. De data aceasta își puse ambele mâini pe rană și, din nou, apăsarea îl făcu să urle. Ea se strâmbă, dar nu-și ridică mâinile. A durat mai mult decât pentru înțepături, dar își simțea piciorul cald, avea furnicături și mâncărimi, ca la o rană care face coajă când se vindecă. Abia rezista să nu-i dea mâinile la o parte și să se scarpine. A strâns din dinți, a așteptat, iar după un timp mâncărimea a dispărut. Apoi fata și-a ridicat mâinile de pe piciorul lui, iar când s-a uitat, pielea era netedă, fără urmă de cicatrice.

Se ridicară amândoi. Fata era cu câțiva centimetri mai înaltă decât el.

– Mulțumesc, îi spuse stânjenit, dar nu găsi altceva mai potrivit. Nu știu cum te cheamă.

– Miryam, răspunse ea timidă.

– Și tu ești rănită, observă el și-i atinse vânătaia cu un deget. De ce nu te vindeci?

– Nu... nu e grav, zise ea și-și lăsă ochii în jos. Trebuie să plec.

– Dar nu poți să mă lași aici. Nu știu cum să ies din pădure. Auzindu-și tonul tânguitor, se revoltă și continuă aspru: Termină ce-ai început, fetico. Ce fel de vindecare-i asta dacă nu mă ajuți să ies de aici? Cred că știi drumul și locul ăsta-i periculos.

– Da, șopti ea. Cred și eu, pentru cineva care nu e de pe aici.

– Eu nu sunt de pe aici. N-am cum să mă apăr de animalele sălbatice și vine noaptea.

– Dar ai niște talente speciale, nu? Dacă nu le-ai avea n-ai fi aici.

Nu putea nega asta. Acum, că îl vindecase, își putea folosi puterea. Dar chiar și așa, nu dorea să rămână în pădure, neînarmat, după lăsarea întunericului.

– M-a trimis o femeie pe care o cheamă Veronica. O cunoști?

– Nu, dar am auzit de ea.

Fata se întoarse și se uită speriată pe potecă.

– Vin cu tine, insistă el, prinzând-o de mână.

– Și Veronica asta nu te poate scoate din pădure?

– N-am încredere în ea. Cred că nu mai vine după mine. Trebuie să mă scoți tu la lumină.

– Pericolul nu e doar în pădure, îl preveni ea, pipăindu-și vânătaia. Vino. Am stat prea mult aici.

Fata porni repede. Trebuia să se grăbească pentru a ține pasul cu ea. Atent să n-o piardă, nu se prea uita pe unde merge. Era din ce în ce mai întuneric și aproape nu se mai vedea deloc. Copacii se cufundau în beznă și îi mai zărea doar când se împiedica de vreun ciot

sau când crengile se întindeau peste cărare, forțându-l să se aplece.

Au ajuns la o pantă cu multe rădăcini pe care au trebuit să urce ca pe niște trepte.

Chiar *foarte* asemănătoare unor trepte.

Trevor se uită la copacul din care ieșeau treptele. Avea trunchiul masiv, iar frunzișul de deasupra arăta ca un tavan solid.

Se împiedică și întinse o mână încercând să se prindă de trunchi, dar palma îi alunecă.

Nu mai văzuse un copac atât de neted. Iar acestea, pe care urca, erau trepte adevărate. Erau prea egale, prea îngrijite pentru a fi altceva.

Era o scară din lemn care urca de-a lungul unui perete. Iar în vârful ei, se trezi în fața unei draperii grele, de culoare gri.

– Miryam, Miryam, unde te ascunzi leneșo? Vino înăuntru!

Fata își strânse umerii și parcă se făcuse mai mică.

Dădu la o parte draperia și intră. Trevor o urmă și ajunse într-un coridor îngust luminat de o lumină puternică ce venea de sus. Fata l-a scos din lumea ciudată în care îl trimisese Veronica, aducându-l în lumea lui, fără a folosi misterioasă ușă.

– Miryam! urlă din nou vocea. Dacă vin eu după tine...

Vocea i se părea vag cunoscută.

– Vin, răspunse Miryam.

Dar abia își târa picioarele.

– Ce se întâmplă? întrebă Trevor apucând-o de braț. Unde suntem? Cine-i ăla?

– Ți-am spus să nu vii, îi șopti ea trăgându-și mâna și deschizând ușa.

Trevor se uită înapoi, încercând să găsească o scăpare. Draperia gri dispăruse, iar în locul ei era un perete cu o ușă. Deci nu era o fundătură. Simțindu-se oarecum în siguranță, o urmă pe Miryam.

Fata stătea în fața unui bărbat tolănit într-un fotoliu.

– Fir-ai a naibii! începu el. Doar știi la ce oră trebuie să-mi aduci cina. Unde e? Adu-o aici! Eu...

Tăcu, întinzându-și gâtul să-l vadă mai bine pe Trevor, care era în spatele ei.

Apoi, o împinse pe Miryam la o parte și se uită fix la Trevor. Bineînțeles că vocea i se păruse cunoscută. Bărbatul care se uita la el, schimonosit de furie, era Carl.

9

Momeala

– Trevor! Ce surpriză! strigă Carl sărind din fotoliu.

Şocul îl paralizã pe Trevor o clipă, dar aceea fu clipa decisivă. Tocmai când se pregătea să sară la bătaie, escrocul şi-a plecat capul şi l-a izbit pe Trevor în piept, trimiţându-l direct afară prin uşa deschisă.

Acesta şi-a recăpătat echilibrul la timp pentru a para o a doua lovitură şi a-i arde un pumn şi un genunchi adversarului. Carl se dezechilibră, iar Trevor se aruncă peste el. Cei doi s-au încleştat pe podea, s-au izbit de pereţi, s-au pocnit unul pe celălalt, fără a reuşi să se răpună.

Într-un târziu, Trevor s-a gândit să-şi folosească puterea şi a trimis un curent de forţă puternic care, la o distanţă atât de mică, ar fi trebuit să-l lase pe Carl fără cunoştinţă.

Forţa se lovi însă de Carl fără să-i facă niciun rău şi se întoarse ca un bumerang la Trevor care nu se gândise să se protejeze. Simţi durerea în creier, apoi nu mai ştiu nimic.

Încet, încet îşi reveni. Capul îi exploda, urechile îi ţiuiau, îl dureau toţi muşchii. Când a încercat să se mişte,

și-a dat seama că e legat de un scaun, cu mâinile la spate. Nici nu și le mai simțea, atât erau de amorțite. Picioarele îi erau legate de picioarele scaunului și îi era imposibil să facă vreo mișcare.

Își înălță capul și atunci îl văzu pe Carl care „călărea" un alt scaun de lemn, proptindu-se cu mâinile de spătarul acestuia. Carl zâmbea cu gura până la urechi și se legăna fericit în scaun.

– Bine ai venit, prietene. Nici nu pot să-ți spun cât sunt de încântat că te-ai gândit să treci pe la mine. Ești exact persoana pe care voiam s-o văd și nici n-ai fi putut nimeri într-un moment mai oportun.

– Hoț nenorocit! Mi-ai furat tot ce aveam! Ce mai vrei?

– A! Ce mai vreau? întrebă Carl frecându-și bucuros mâinile. Asta-i întrebarea.

Își trase apoi scaunul pe podea cu un scrâșnet puternic și se apropie atât de tare de Trevor, încât acesta simți mirosul greu de usturoi și vin al respirației sale.

– Vreau să intru în Comunitatea Celor Înzestrați. Am fost intrigat de scrisorile de recomandare pe care le-am găsit lângă aurul și argintul pe care mi le-ați oferit cu atâta generozitate. M-am hotărât să mă dau drept tu, să mă prezint cu scrisorile și să văd ce oportunități mi se oferă. Din nefericire, scrisorile pomenesc și de prietenul tău Les și de problema pe care o are în legătură cu natura harului său. M-am gândit să-i propun unui prieten să joace rolul lui Les, ceea ce ar fi fost cam riscant. Nu e ușor să te dai drept o persoană care are talente deosebite, dar nu știe care sunt acelea. Dacă obțin prin tine cooperarea lui Les, e perfect, încheie el izbucnind în râs.

– Dacă tu crezi că te ajut să-l găsești pe Les..., începu Trevor cu dinții încleștați.

– Bineînțeles că mă ajuți, hohotea mai departe Carl. Doar n-ai încotro. Miryam! strigă el sărind în picioare și zvârlind scaunul într-o parte. Vino aici!

Intră fata care-l adusese în această situație. Se schimbase și nu mai era îmbrăcată în halatul în care o văzuse prima dată. Acum purta o fustă maro, o bluză albă cu mâneci lungi, iar deasupra un șorț alb de șifon. Părea îngrozită. Avea ochii roșii de parcă ar fi plâns și evită privirea lui Trevor.

Cu o mână, Carl o prinse și o trase spre el, iar cu cealaltă o apucă de bărbie, forțând-o să-l privească.

– Trevor, îi spuse, ea e sora mea, Miryam. E cam proastă, dar are destul bun-simț pentru a face ceea ce-i spun. Nu-i așa, Miryam?

O strângea tare și fata n-ar fi putut să răspundă nici dacă ar fi vrut. El îi scutură capul, apoi slăbi strânsoarea, lăsându-i urme roșii pe față.

– Nu-i așa? repetă el.

Ea dădu din cap.

– Miryam are câteva talente foarte utile. Va sta aici cu tine, tu îi vei spune unde e Les, iar ea se va duce să mi-l aducă.

Degeaba se lupta Trevor să-și slăbească strânsoarea.

– Ești nebun! Nu-l târăsc eu pe Les în asta. Nu-i spun nimic! Și nici ție!

– Ba o să spui. Mai devreme sau mai târziu, tot o să spui. Acum vă las să mai stați puțin de vorbă până îmi termin cina pe care Miryam mi-a pregătit-o cu atâta dragoste, spuse el zâmbind și părăsi încăperea.

Miryam căzu pe scaunul pe care stătuse Carl. Stătea adusă de spate, cu mâinile pe genunchi, legănându-se și gemând. Părul îi căzuse pe față și n-o putea vedea, dar nefericirea ei era evidentă.

Deși foarte furios pe Carl, Trevor nu putea fi supărat pe biata fată. Era clar că nu era de acord cu deciziile lui Carl, dar era terorizată de el. Dacă ar putea-o convinge să-l ajute...

– Nu vrei să-l ajuți pe Carl, nu-i așa? o întrebă Trevor blând. Chiar e fratele tău? Ești Miryam *Holdt*?

– Miryam Vedreaux, spuse ea foarte încet, legănându-se. Mi-e frate vitreg.

– Și de ce-l lași să te trateze așa?

Nu i-a răspuns și nici nu și-a ridicat capul.

– Miryam, încercă din nou Trevor, cred că tu ai multă putere. Dacă nu-ți place ce-ți face fratele tău, poți riposta. Nu trebuie să suferi așa.

– Nu înțelegi. Mă controlează. Nu mă pot elibera.

Vorbea abia șoptit, fără să-și ridice capul. Cu greu o putea auzi.

– Asta-i o prostie. Uite, te ajut eu. Dacă ne unim puterile, îl învingem. Dezleagă-mă.

Ea clătină din cap.

– Nu-l poți lăsa să continue așa, spuse Trevor grăbit. Nu trebuie. Ajută-mă. Lasă-mă să te ajut.

– Nu mă poți ajuta. Nu poate nimeni, murmură ea.

– Nu fi așa bleagă! Precis poți fi ajutată, izbucni el. Hai să ieșim de aici și-ți arăt eu ce să faci.

– Nu putem ieși, spuse ea, privindu-l în cele din urmă. Și nu mă poți ajuta. Nu poți să faci decât ceea ce vrea Carl să faci.

– Ești foarte încăpățânată, izbucni el furios la culme, luptându-se să se elibereze din strânsoare. De ce-l lași să te trateze așa?

– Nu am de ales. Singura modalitate... Uite, spune-mi despre prietenul tău. Despre Les.

Asta îl mai calmă pe Trevor. Poate că dacă îi vorbește blând, îi câștigă încrederea. Era îngrozită de fratele ei

și trebuia să depășească această situație. Trebuia să se gândească cum să-și aline suferința fizică: frânghiile care-l strângeau, durerea musculară. *Ia-o-ncet*, își spuse. *E sensibilă. Mizează pe asta. Fă-o să se gândească la Les.*

– Am crescut împreună, începu el. Fermele familiilor noastre se învecinează. La școală făceam toate prostiile împreună, ne-am ajutat, ne-am împărtășit visele.

În timp ce vorbea, îi veniră în minte momentele petrecute de el și de Les de-a lungul timpului, când își ajutau tații la plug și la strânsul recoltelor sau aveau grijă de animale.

– Părinții mei nu voiau să se afle că sunt înzestrat și mi-au interzis să-mi folosesc puterea. Dar Les știa. Cred că mă invidia puțin, dar asta nu ne-a afectat niciodată prietenia. E un prieten grozav – e cel mai bun. Fratele tău e nebun dacă-și închipuie că-l pun pe Les în pericol.

– Fratele meu e probabil nebun, spuse ea calmă. Dar e inteligent. Întotdeauna știe cum să obțină exact ceea ce vrea.

– Ei bine, de data asta nu va reuși. Nu-l pot duce la Les nici dacă aș vrea. Nu știu cum să-l găsesc.

– Dar poți să-l chemi mental la tine.

– Și cum ar ști să ajungă aici? Oricum, n-aș face așa ceva. Este într-un loc sigur și acolo va rămâne.

Trevor se gândi la Veronica. Deși nu avea deloc încredere în femeia mărunțică, ea avea putere și încă multă. Auzise chemarea lui, îl vindecase pe Les, îi scosese din închisoare. Atât timp cât Les se afla în casa aia aiurită a ei, era în siguranță și departe de Carl.

Se gândi la scoaterea lor din închisoare și la drumul făcut de acolo, când Veronica i-a ținut predici și l-a certat tot timpul. Văzu apoi casa ciudată, cu cupolă, atât de deplasată printre blocurile urâte, atât de... indiferentă

la degradarea din jur. Casa aceea rotundă era o fortăreață magică. Dacă Les nu era amăgit să iasă, Carl nu avea cum să ajungă la el.

– Fii atent! strigă Miryam sărind de pe scaun și ieșind în fugă din cameră.

Mirat, Trevor se uită după ea. Încerca să-și dea seama ce e cu fuga neașteptată a lui Miryam, când Carl intră în cameră.

– Bravo, băiete! strigă el și-l bătu pe Trevor pe umăr. Știam că pot să contez pe tine. I-ai dat lui Miryam informațiile de care avea nevoie pentru a-ți găsi prietenul.

Despre ce vorbea? Nu-i dăduse nimic...

Mintea lui! Fata îi citise gândurile. Ar fi trebuit să-și dea seama. Doar știa că are talente extraordinare. Dar n-o întrecea pe Veronica.

Trebuia s-o avertizeze. Lansă atunci o chemare puternică: *Veronica! Păzește-l pe Les! M-a prins Carl. Îl vrea pe Les. El...*

Începu să i se învârtă capul.

– Gata cu mesajele, spuse Carl.

Trevor încercă să vorbească, dar își simțea capul greu și limba umflată. Nu-l mai vedea bine pe Carl, dar îi auzea râsul răutăcios. Apoi căzu în uitare.

Les cerceta încăperea și studia obiectele ciudate care atârnau peste tot. Curiozitatea avidă care-l cuprinsese mai devreme dispăruse. Încerca doar să-și găsească ceva de făcut pentru a-și abate gândurile neliniștitoare de la Trevor. Se trezi întrebându-se în legătură cu fiecare obiect dacă ar putea folosi vreunul în ajutorul lui Trevor, dar pe cele mai multe le găsi total inutile acestui scop.

Îi părea rău că nu știe cât timp a trecut de la dispariția lui Trevor. Oare de câtă vreme a plecat Veronica

după el? În camera fără ferestre n-aveai cum să știi dacă e zi sau noapte. Se duse la ușa de la intrare și încercă s-o deschidă și să se uite afară, dar era încuiată și nu reuși.

Începea să se simtă ca la închisoare. Ce ar fi putut face dacă nu se întorceau nici Veronica, nici Trevor? Își blestemă lipsa de putere. Cineva cu har poate găsi sau crea o cale de scăpare. Era încolțit.

Se întoarse la ușa magică și se uită la ea, furios că nu-i putea pătrunde secretele. Veronica ar fi trebuit să se întoarcă.

Mai făcu un tur al încăperii, alese o măsuță solidă din metal, rotundă, de mărimea unei farfurii, pe care se afla un astrolab. Luă instrumentul, îl puse pe podea și duse masa la ușă. Apoi o apucă de picioare și izbi ușa cu blatul mesei.

Masa se lovi de ușă cu un zgomot surd, iar forța loviturii îl zgâlțâi din cap până-n picioare trimițându-i un val de durere în brațe și umeri. Puse măsuța jos și, frecându-și brațele, se uită la ușă. Lemnul era întreg, iar broasca neclintită.

Luă din nou masa, se încordă și mai izbi o dată. Aceeași zguduitură în tot corpul și nicio deteriorare vizibilă a ușii.

– Și încă o dată, își spuse el furios, ridicând masa și lovind cu toată forța.

Masa trecu prin ușa din lemn și dispărură amândouă într-o explozie de lumină. Pierzându-și echilibrul prin dispariția rezistenței din fața sa, Les căzu pe burtă. Când mâinile atinseră podeaua, urlă de durere. Descoperi că palmele îi erau pline de sânge și bășici de la picioarele de fier ale mesei ce dispăruse în neant.

Nu reușise decât să distrugă ușa. Se uita la locul unde fusese aceasta și nu era în stare să-și dea seama ce va face în continuare.

Atunci văzu chiar în faţa sa o molie. Vru s-o prindă, dar nu reuşi. Mai mult de supărare, sări în picioare şi se aruncă după ea, dar nu-i atinse decât o aripă cu degetele.

Molia coborî în spirală şi ateriză în faţa sa. Les ridică piciorul s-o strivească.

Dar corpul ei începu să pâlpâie, se mări şi apăru... Veronica.

Şocat, căzu pe spate şi abia reuşi să se aşeze pe blana groasă.

– D-d-dumneavoastră eraţi molia? se bâlbâi el, abia găsindu-şi cuvintele.

– Într-un fel, spuse ea uitându-se atentă prin cameră. De fapt, în ea s-a aflat conştiinţa mea. Îl privi fix, sever, cu ochii săi negri. Şi tu n-ai altceva mai bun de făcut decât să pui mâna pe lucruri al căror rost nu-l înţelegi?

– Îmi pare rău, se bâlbâi el. Eram îngrijorat din cauza lui Trevor. Şi văzând că nu mai veniţi, am...

– Ai intrat în panică, nu?

Les îşi coborî privirea şi dădu din cap, dar apoi, venindu-şi mai bine în fire, se uită direct la ea.

– Unde-i Trevor?

– Nu acolo unde ar trebui, se încruntă ea. Am găsit urme. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-mi va urma instrucţiunile. S-a aventurat mult prea departe de uşă şi, după semnele pe care le-am văzut, a dat de o mulţime de necazuri, dar a reuşit să supravieţuiască. A mai reuşit el şi altceva, nu ştiu precis cum, dar sunt sigură c-a fost ajutat.

– Ce? Ce a făcut şi unde e? se precipită Les, reuşind să se ridice în picioare.

– A ieşit din locul în care l-am trimis. Sau l-a scos cineva. Cred că asta e, dar nu ştiu cine ar fi avut puterea.

Se încruntă și mai tare, ridurile i se adâncirăși aproape îi ascundeau ochii. Tăcu, pierdută în gânduri, de parcă ar fi uitat de prezența lui Les.

– Dar îl putem găsi, nu? întrebă Les. Nu se poate să nu facem nimic.

Veronica oftă și se duse la astrolabul pe care Les îl pusese pe jos.

– Neglijentul, murmură ea și ridică instrumentul. Și acum unde să-l pun ? Trebuie să înlocuiesc masa pe care ai stricat-o.

– Îmi pare rău pentru masă, dar Trevor e mai important, încercă el să-i țină piept.

– Mă gândesc să-l las pe tânărul zevzec să-și găsească singur drumul, pufni ea. Poate că așa mai învață câte ceva.

– Dar e în pericol. Nu așa ați spus? Trebuie să-l ajutați.

Veronica nu l-a luat în seamă, ci a trecut de la o masă la alta până a găsit una pe care să așeze astrolabul. Abia după asta s-a întors spre el. Nu mai era încruntată, de parcă găsirea unui loc pentru astrolab o calmase.

– Trevor nu e neajutorat și tu știi asta. Are un talent considerabil, dar trebuie să învețe să și-l folosească cu înțelepciune. Și n-o să învețe nimic dacă mereu îl scoate cineva din necaz. Liniștește-te. Cred că ți-e foame. Hai să cinăm.

– Nu mi-e foame. Nu pot să mănânc atâta vreme cât Trevor e rătăcit pe nu știu unde.

– Nu prea-l ajuți dacă mori de foame.

Și se apucă să se agite de colo-colo, desprinse ceainicul de o sfoară, dezlegă un mănunchi de plante de pe alta.

Cu tot sfatul Veronicăi, Les nu-și găsea locul și era foarte îngrijorat din cauza prietenului său. Deodată se opri brusc, auzind vocea lui Trevor urlându-i în cap:

Veronica! Păzește-l pe Les! M-a prins Carl. Îl vrea pe Les. El...

Țipătul se întrerupse. Les alergă spre Veronica, împiedicându-se de măsuțe, chiar răsturnând una în grabă.

– Ați auzit? L-a prins Carl. Are nevoie de ajutorul nostru.

Veronica se ridică pe vârfuri și îi dădu o palmă peste obraz.

– Liniștește-te, îi porunci ea. Sigur c-am auzit. Potolește-te. Du-te și ridică măsuța pe care ai răsturnat-o. Sper că n-ai spart nimic.

– Dar Carl! Carl e individul care ne-a drogat și ne-a jefuit. Faceți ceva.

– Liniște!

Vocea ei îl încremeni.

– Te țin așa până pricepi. Și chiar fac ceva. Pregătesc cina.

Continuă să ia diverse lucruri de pe măsuțe și de pe frânghii sau sfori, în timp ce el stătea neajutorat. Apoi s-a dus în spatele lui, dar el, neputând să se întoarcă, nu vedea ce face. Auzea doar zăngănit de oale și, la un moment dat, o lingură amestecând ceva. După o vreme a venit în fața lui.

– Ascultă-mă. În scurt timp vine cineva. Nu uita că Trevor a spus că pe tine te vrea Carl. Ți-a semnalat un pericol, așa că fii atent ce vorbești cu această persoană. Ai înțeles?

Dintr-odată se putea mișca și dădu din cap.

– Dar veți fi și dumneavoastră aici? întrebă el.

– Sunt prin preajmă, dar cred că-i mai bine să vorbești singur cu oaspetele. Poate că vrei s-o inviți la cină, îi spuse ea arătând cu capul spre cealaltă parte a încăperii.

Urmărindu-i privirea, văzu o masă mai mare, care nu fusese cu siguranță în cameră mai devreme, pe care se

aflau castroane aburinde cu legume și o farfurie cu felii de carne.

Masa era pusă pentru două persoane și apăruseră și două scaune.

– Vă folosiți puterea ca să faceți mâncare? întrebă el uluit.

– Bineînțeles că nu. Legumele și carnea mi le aduce un băiat de la piață și eu gătesc ca toată lumea. Mi-am folosit acum puterea să aranjez masa pentru că nu aveam timp. Nu-mi irosesc puterea pe treburi cotidiene, spre deosebire de unii membri ai Comunității. Acum pregătește-te să-ți întâmpini oaspetele.

Les nu-și putea lua ochii de la mâncarea îmbietoare.

– Dar de unde au apărut masa și scaunele?

Neprimind niciun răspuns, se întoarse. Veronica dispăruse, dar văzu o molie care zbura printre sforile ce atârnau din tavan.

Cineva bătu la ușă. Se grăbi se deschidă, dar își aminti că era încuiată. Puse totuși mâna pe clanță și ușa se deschise imediat.

Nu se aștepta deloc să vadă o fată speriată care stătea pe trepte și rămase așa câteva clipe, neputând să-și ia ochii de la ea.

– Ești Les? Prietenul lui Trevor?

– Da, răspunse el, amintindu-și brusc de hainele murdare pe care le purta de când le furase Carl sacii de umăr.

– Am venit să te duc la Trevor.

Prin fața lui Les trecu o molie. Ridică o mână s-o alunge și își aminti avertismentul Veronicăi. Dar când văzu vânătaia de pe fața lui Miryam, simți nevoia s-o ocrotească.

– De ce nu intri? o invită, dându-se un pas înapoi ca ea să poată coborî. Tocmai voiam să mănânc. Vino și tu.

– Nu pot, spuse ea și își duse mâna la gât.

Mișcarea mâini îi aminti din nou de molie.

– Te rog, insistă el și-i zâmbi. N-am mâncat toată ziua și m-aș bucura dacă mi-ai ține companie.

Ea păși încet în casă și îl urmă pe scară.

10

Prieten sau dușman?

Les o conduse pe fată la masă, îi trase scaunul să se așeze și se instală în fața ei. Ea se uita nedumerită prin cameră, întârziind cu privirea asupra unor obiecte mai misterioase. Poate că le înțelegea rostul.

– Locuiești aici? îl întrebă fata cu un respect nedisimulat.

– Nu. Sunt musafir.

– Și unde e stăpânul casei? întrebă ea privind îngrijorată prin cameră.

– A ieșit puțin, îi răspunse, uitându-se la molia care zbura pe deasupra.

Lui Les nu-i plăcea să mintă. Luă grăbit farfuria cu carne.

– Pot să te servesc? Îmi pare rău, nu știu cum te cheamă.

– Miryam. Nu mi-e foame. Dă-mi doar puțin, te rog.

– Miryam. Ce nume frumos!

Îi puse pe farfurie o felie de carne, apoi legume și pâine. După asta își umplu și lui farfuria.

Nu mai mâncase ca lumea de mult timp. Trebuia să se hrănească, dar apetitul îi dispăruse. Se uita la Miryam și nici nu băga de seamă ce mănâncă.

Veronica îi spusese că era în pericol, iar Trevor i-a dat de înțeles același lucru, dar îi era greu să creadă că Miryam l-ar putea atrage într-o capcană. Se uita la ea cum mănâncă, cu ochii plecați.

– Miryam, știu că Trevor are necazuri, îndrăzni el în cele din urmă. Dar tu? Tu ce probleme ai?

Fata suspină, își puse furculița pe masă și îl privi. Disperarea din ochii fetei îi aduse aminte lui Les de mânzul atacat de condori.

– Știu că Trevor v-a chemat cu puterea minții și v-a spus că e la Carl. Carl e fratele meu vitreg. El m-a trimis după tine. Am... am reușit să localizez casa după imaginile pe care le-am citit în mintea lui Trevor. El nu vrea să te întorci cu mine, dar eu cred c-ar trebui. Carl vrea să se folosească de tine, dar îi poate face mai mult rău lui Trevor decât ție. L-a legat de un scaun și-l ține așa până când vii și nu-ți pot garanta că nu-i face lucruri și mai rele dacă nu vii cu mine. Singura modalitate de a-l proteja pe Trevor este să-i faci pe plac lui Carl.

– Și ce vrea?

– Vrea să folosească scrisorile de recomandare pe care le-a furat de la Trevor pentru a intra în Comunitatea Celor Înzestrați. Vrea să se dea drept Trevor, dar, pentru că în scrisori sunt informații detaliate despre tine, crede că nu va reuși fără cooperarea ta.

– Cred că e nebun dacă-și imaginează că îl ajut să-i convingă pe cei de acolo că este Trevor. Doar nu pot fi prostiți. Cu talentele lor își vor da imediat seama că e un impostor.

– S-ar putea, clătină fata din cap. Dar Carl crede că poate folosi puterea pentru a-i convinge. Puterea mea, adăugă ea tristă. Nu-l subestima.

Les își dădu farfuria la o parte și-și trase scaunul lângă al fetei. Nu prea știa ce să facă, dar spera ca Veronica să-l îndrume.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

– Și de ce vrea un ticălos ca el să intre în Comunitate? întrebă Les în cele din urmă.

– Nu știu, spuse ea punându-și mâinile în poală și privindu-și degetele încleștate. Nu mi-a spus ce are de gând. Sunt sigură că vrea să aibă mai multă putere sau mai mulți bani, sau amândouă la un loc. Astea-l interesează cel mai mult, deși îi mai face mare plăcere să înșele oamenii sau să-i tragă pe sfoară. Pe mine mă obligă să lucrez într-o cafenea și să-i vând ponturi.

Vorbea încet, cu multă tristețe.

– De ce-l ajuți? Cum te obligă?

– El... E o poveste lungă.

– Aș vrea s-o ascult.

Se uita fix la ea, așteptând să-și ridice privirea. Fata își împinse însă scaunul în spate și se ridică de la masă cuprinsă de panică.

– Nu pot. Și așa am întârziat prea mult. Carl e furios și își poate vărsa mânia pe Trevor.

Les rămase așezat, deși ar fi vrut să sară și s-o liniștească.

– Și ce o să facă dacă nu vin cu tine?

– O, te rog! îl imploră ea îngenunchind lângă scaunul lui și apucându-l de braț. Îl torturează pe Trevor. Poate că-l și ucide. Și o să mă oblige să-l ajut. Te rog. N-aș suporta așa ceva.

Ochii i se umplură de lacrimi, care îi alunecau pe obraji. Destul de stânjenit, Les încercă să i le șteargă. Avea pielea moale și mâna lui a zăbovit pe obrazul fetei. Ochii li s-au întâlnit.

– Merg cu tine.

Se ridică, ajutând-o în același timp să se ridice. Deși era mai înaltă decât el, părea plăpândă și lipsită de apărare. Les ar fi vrut tare mult s-o îmbrățișeze, dar trebuia să se grăbească în ajutorul lui Trevor.

Ea are puterea, își aminti el. *I-a citit mintea lui Trevor. Cine știe ce a mai aflat și de la mine?* Se îndepărtă puțin de fată și se uită după molie. N-o zări nicăieri.

Și totuși, Veronica l-ar opri dacă ar lua o decizie greșită. În fond, ea aranjase această întâlnire, îl obligase practic s-o invite pe Miryam la cină. Miryam nici n-ar fi putut intra dacă n-ar fi vrut Veronica. De asemenea, fără voia Veronicăi nici n-ar fi putut pleca. Cu această convingere, o însoți pe Miryam la scara ce ducea spre ușă.

Puse mâna pe clanță și, spre surprinderea lui, ușa se deschise. Ezita încă, privind în noapte, dar Miryam s-a strecurat pe lângă el. Oare cât era ceasul? Pierduse orice noțiune a timpului. Dădu din umeri zicându-și că nu e important și o urmă pe Miryam.

Fata străbătea fără ezitare străzile întunecate și pustii. Unele clădiri erau luminate; de acolo răzbătea muzică și se simțea un puternic miros de alcool. De două ori au depășit mici grupuri de bărbați beți, care mergeau pe trei cărări, țipau și râdeau. Les se temea că vor avea necazuri, dar Miryam a trecut pe lângă cheflii fără să le arunce nicio privire. Nu i-a băgat nimeni în seamă.

De câte ori treceau printr-un loc mai luminat, Les se uita după molie, sperând că Veronica nu l-a părăsit.

Au ajuns la un bloc ceva-ceva mai îngrijit decât cele care înconjurau casa Veronicăi. Miryam scoase o cheie din buzunarul fustei și deschise ușa, apoi îl conduse pe un coridor și pe o scară care scârțâia, până la etajul doi. Pe palier erau două uși, iar ea bătu la una dintre ele.

– Carl, spuse fata încetișor, m-am întors.

Trevor! Trezește-te, băiete. Ascultă-mă. Vocea insistentă îi bâzâia în cap, trezindu-l din somnul greu. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar se învârtea totul în jurul lui și căzu din nou pe pat.

Un pat. Era întins pe un pat, nu legat de un scaun. Nu era legat deloc. Această descoperire avu un efect mai puternic decât vocea. Trebuia să se ridice să vadă ce se întâmplă.

Trevor, ascultă-mă. Nu am mult timp.

Scutură capul, încercând să alunge vocea enervantă, dar mișcarea îi provocă valuri-valuri de ameţeală. Aşteptă să se liniştească, dar vocea insista. *Trevor, în câteva momente, ajung aici Miryam şi Les. Trebuie să mă auzi.*

Îşi dădu seama că era vocea Veronicăi. Şi pe măsură ce importanţa mesajului îi pătrundea în mintea ameţită, se străduia să se scoale. Venea Les! Trebuia să se gândească bine, să fie pregătit. Nu-l putea lăsa pe Carl să pună mâna pe Les.

O, Dătătorule de Putere! Trevor, eşti cel mai prost, încăpăţânat şi enervant tânăr cu care am avut de-a face vreodată. Nu meriţi talentele pe care le ai. Chiar mă gândesc să ţi le iau şi să nu crezi că nu pot. Dacă nu stai liniştit şi nu mă asculţi, chiar am s-o fac.

Izbucnirea de mânie l-a blocat. S-a lăsat pe spate, total neputincios, şi a trebuit s-o asculte pe femeia cea furioasă care i-a invadat creierul.

Hm! Aşa. Trebuie să fii de acord şi să faci ce-ţi cere Carl. Nu-i va face niciun rău lui Les atât timp cât faceţi amândoi ceea vă spune el.

Asta-i ridicol! Nu putea rosti cuvintele, dar le gândi cu toată forţa de care era în stare mintea lui.

Taci! Să nu-ndrăzneşti să transmiţi. Te aude Carl şi toată lumea.

Ieşi din mintea mea, îi transmise el, nesocotind avertismentul.

Te-aş lăsa bucuroasă să te sinucizi, dar m-am ataşat de Les. După aceste cuvinte, vocea încetă, iar Trevor,

simțind asta în minte, răsuflă ușurat. Și acum trebuia să se adune și să se pregătească să-l apere pe Les de Carl.

O molie zburătă spre el și începu să crească tot mai mult pe măsură ce cobora învârtindu-se. Credea că are halucinații, când o văzu schimbându-și forma, crescând și mai mult până când, lângă pat, apăru Veronica.

– E foarte periculos pentru mine să fiu aici, prostănacule, spuse ea, punându-și mâinile în șoldurile mari. Nu înțeleg de ce n-ai niciun pic de bun-simț.

Încercă să protesteze, dar descoperi că nu poate nici să se miște, nici să vorbească. Nu putea decât să se uite la ea.

– Puterea ta nici nu se compară cu a lui Carl, continuă ea. Tu ești nesăbuit și Carl vă poate distruge și pe tine și pe Les. Eu vă pot scoate în siguranță de aici, dar dacă fac asta nici nu-l opresc pe Carl, nici nu rezolv problema lui Miryam.

De unde știa de Carl și de Miryam? Și de ce-și închipuie ea că lui i-ar păsa de problemele lor? Doar dacă nu era și ea în aceeași tabără.

Privirea încruntată a femeii îl dădu de înțeles că i-a citi gândurile și-i ghicea suspiciunile.

– Aici e vorba de mult mai mult decât de banii și de scrisorile pe care ți le-a luat Carl, continuă ea. Tipul e o lipitoare. Unicul talent real pe care-l are este capacitatea sa de a fura putere de la alții. Și-a înfipt ventuzele atât de puternic în sora sa încât fata nu poate să scape. Ea are foarte mult talent, iar el îl folosește pe tot, deși acest lucru o secătuiește. Poate face și cu tine același lucru, să știi. Și cu mine dacă mă prinde aici, dar pe Les nu-l poate folosi în acest fel. Les e cheia pentru a-l opri.

Vrea să se folosească de Les pentru a-l ajuta să se dea drept tu și să intre în Comunitatea Celor Înzestrați. Intrarea în Comunitate îi dă acces la putere nelimitată.

Cel puțin așa crede el. În realitate, în acest fel îl vom prinde și vom opri furtul de putere. Și... Își frecă palmele și pe față i se lăți un zâmbet satisfăcut. Iar Comunitatea își va relua vechile atribuții.

Așa. Avea și ea treburile ei. Ar fi trebuit să-și dea seama. Dacă-i urmează planul, îi va folosi, pe el și pe Les, în interesul ei. Gândea mai limpede acum și trebuia să admită că o mare parte din ceea ce-i spusese avea sens. Dar nu se putea încrede în ea. În starea în care se afla el în prezent nu se putea salva și nu îl putea salva nici pe Les. Dar acest lucru se va schimba; era sigur de asta. Și atunci, va acționa așa cum va crede el de cuviință. Veronica, indiferent care-i era scopul real, n-avea niciun interes să-i ajute să-și recupereze scrisorile și banii furați. Îi va accepta ajutorul pentru a-l proteja pe Les, dar va găsi el o modalitate de a-l învinge pe Carl și de a-și lua înapoi ceea ce-i aparține, indiferent de ce face ori zice Veronica.

– Uite-i că vin, îi șopti ea. Trebuie să plec. Fii rezonabil măcar o dată. Fă ce ți-am spus.

Dispăru. O molie zbură spre tavan și când se deschise ușa se făcu nevăzută afară.

Trevor putea să se miște din nou. Se ridică într-un cot, uitându-se la Carl care îl însoțea pe Les în cămăruță. *Da, da,* se gândi el. *Voi fi rezonabil. Sunt mult mai isteț decât crezi, madam.*

11

Cooperare

Les era neliniştit, dar parcă s-a mai liniştit când a văzut molia zburând din camera în care Carl îl ţinea închis pe Trevor. Iar bucuria la vederea ei (pentru că nu avea nicio îndoială că era chiar molia aceea) i-a sporit şi mai mult când şi-a dat seama că Trevor nu era rănit, ci doar plin de vânătăi. Cel mai grav lucru pe care i-l făcuse Carl a fost că l-a drogat, dar i-a promis că n-o s-o mai facă dacă Trevor e de acord să coopereze.

Din fericire, Trevor a cooperat, deşi Les îl cunoştea destul de bine încât să sesizeze semnele unei izbucniri ce nu va întârzia să apară. Dar spera ca, ajutaţi de Veronica, să scape din încurcătură înainte ca Trevor să apuce să facă din nou ceva necugetat, care i-ar putea pune în pericol pe toţi.

Toate acestea şi multe altele îl frământau pe Les care aştepta, împreună cu Carl, la uşa impozantei clădiri din cărămidă aparentă, aflată la adresa de pe prima scrisoare de recomandare a lui Trevor.

Pentru a ajunge acolo, au luat-o pe o stradă străjuită de ulmi, nu departe de Muzeul Marinei, cu faţada sa care imita prova unei corăbii. La capătul străzii au

intrat pe niște porți mari din fier forjat și au luat-o apoi pe o alee care i-a dus în fața celei mai mari locuințe private văzută vreodată de Les.

Dimensiunea și opulența casei erau, evident, pe placul lui Carl. Vizibil superîncântat de sine însuși, acesta ridică și lăsă apoi să cadă ciocănelul ușii.

Le deschise o menajeră îmbrăcată într-o uniformă neagră fără cusur, cu șorț alb, apretat.

– Domnii? li se adresă ea cu deferență.

– Trevor Blake și Lesley Simonton cu o scrisoare de recomandare pentru domnul Doss Hamlyn, spuse Carl, scoțând plicul, perfect resigilat.

Deși știa că a fost deschis de Carl pentru a citi scrisoarea, Les n-a văzut nicio urmă de distrugere a sigiliului inițial.

– O clipă, domnilor.

Fata se întoarse în casă, dar reveni imediat cu o tavă din aur.

– Vă rog să intrați și să așteptați în salon.

În spațiosul salon, le întinse tava.

– Voi duce scrisoarea domnului Hamlyn.

Carl puse plicul pe tavă și fata ieși.

– Mi se pare că „unchiul" Matt are prieteni sus-puși, îi spuse el lui Les, rânjind. E din ce în ce mai bine.

Les se întorsese cu spatele la Carl și se uita la cele două picturi în ulei, cu rame groase din aur, la pereții tapetați cu mătase, la parchetul lustruit. Două scaune elegante așezate față în față în câte un capăt al vastei încăperi păreau prea delicate pentru a fi folosite. În schimb, suportul pentru umbrele, din alamă strălucitoare, și cuierul frumos sculptat erau funcționale, dar și ornamentale.

Cât timp Les a cercetat încăperea, Carl a fredonat enervant, dar s-a oprit când s-a întors menajera.

– Domnul Hamlyn vă primește acum, îi anunță ea cu scurtă o înclinare a capului.

Îi conduse prin mai multe camere și coridoare atât de repede încât Les trebui să se mulțumească doar cu priviri rapide asupra pereților îmbrăcați în damasc, a covoarelor groase și a mobilelor elegante. Nu mai văzuse niciodată atâtea picturi și sculpturi care decorau pereții și nișele.

Menajera îi introduse într-o încăpere lambrisată. În fața bibliotecii pline cu volume legate în piele, se afla un birou din mahon. Scaunul de la birou era gol. Ca să-i întâmpine, gazda lor se ridică de pe unul dintre cele patru fotolii din încăpere. Ținea scrisoarea în mână, iar pe sub mustață i se vedea zâmbetul larg.

Avea părul negru și ondulat, ochi albaștri, limpezi și părea mult prea tânăr să fi fost coleg cu unchiul Matt.

– Bine ați venit, îi întâmpină el vesel. Ce surpriză minunată! De ani de zile nu mai știu nimic de Matthew. Vă rog să luați loc. Trebuie să-mi povestiți totul despre Matthew și despre încântătoarea sa soție, spuse el arătându-le două fotolii.

Carl s-a așezat, și-a pus picior peste picior, apoi și-a scuturat o scamă imaginară de pe pantaloni.

– Mă bucur să vă văd, domnule Hamlyn. Unchiul meu are o părere extraordinară despre dumneavoastră. El și mătușa Ellen sunt bine și vă transmit calde salutări.

Les se lăsă pe scaun și căută pe fața lui Hamlyn o undă de neîncredere, un semn că a detectat înșelătoria. Poate că unchiul Matt i-a spus lui Trevor ce talente avea persoana din fața sa, dar el nu știa. Oare poate citi adevărul? Îl testează pe Carl?

Carl părea stăpân pe situație și răspundea la întrebările lui Hamlyn în felul lui convingător.

– Nu au prosperat, după cum se vede c-ați reușit dumneavoastră, dar sunt mulțumiți. Ferma le asigură un venit confortabil și se bucură de respectul comunității.

Les și-a amintit de cei care fuseseră cât pe ce să le dea foc casei, cu ei înăuntru. Probabil că Trevor nu i-a povestit despre asta lui Carl.

– Excelent! se entuziasmă Hamlyn. Și talentele lor, omule? Cum își folosesc harul?

– Îl folosesc foarte rar. În comitatul nostru rural, oamenii nu au încredere în cei înzestrați. Trebuie să-și ascundă talentele. Cred că unchiul a menționat în scrisoare că părinții mei s-au opus ca eu să-mi aprofundez cunoștințele în acest sens. Am avut voie să-mi vizitez unchiul și mătușa doar de câteva ori, dar în acele rare ocazii m-au învățat cât au putut de mult. Nu au copii și m-au considerat întotdeauna copilul lor. Și-au dat seama că nu voi avea niciodată șanse la Amesley, așa că au aranjat să vin aici, iar Les, prietenul meu, să mă însoțească.

– A, da, domnul Simonton, spuse Hamlyn întorcându-se spre Les. Scrisoarea lui Matthew se referă la talentul tău nedescoperit. Aș vrea o explicație mai completă asupra acestui fenomen special, vă rog.

Les era sigur că nota de ostilitate care se strecurase în vocea lui Hamlyn nu era rodul imaginației sale. Așa că deveni și mai agitat în timp ce descria procedeul folosit de unchiul Matt și de mătușa Ellen pentru a-i determina potențialul.

– Interesant, comentă Hamlyn la încheierea relatării. Cunosc testul. N-aș zice că e prea sigur, dar e important că poți recepta trimiterile lui Trevor. Aceasta sugerează un talent mai degrabă pasiv decât latent. Nu, mi-e teamă că nu e suficient pentru admiterea în Comunitatea noastră.

– Vreți că spuneți că *nu am* har? întrebă Les mai mult ușurat decât dezamăgit, văzând câte probleme poate aduce puterea.

– Faptul că receptați un mesaj mental e un har, dar unul prea puțin important. Sunt sigur că a constituit un avantaj pentru tine și pentru Trevor în multe ocazii, dar nu are nicio valoare pentru Comunitate.

– Înțeleg, dădu Les solemn din cap.

Atitudinea individului confirma părerea Veronicăi: membrii Comunității erau aroganți și exclusiviști. Nu, nu era *deloc* dezamăgit. Dar trebuia să se prefacă.

– Familia Blake, adică unchiul și mătușa lui Trevor erau atât de siguri că am puterea, domnule! Nu m-ați putea supune altui test?

– Da, interveni Carl. Les a venit până aici. Am sperat că rămânem împreună. Doar n-o să-l trimiteți înapoi la Amesley, atâta drum, fără să-i acordați o șansă.

Inteligent. În micul lui discurs, Carl își exprima regretul, dar transmitea clar că el *vrea* să intre în Comunitate, chiar dacă Les era respins, că nu va renunța la această ocazie de dragul lui Les.

Oare ce-ar fi făcut adevăratul Trevor? Gândul se strecură în mintea lui Les, dar alungă imediat ca nedemnă suspiciunea că prietenul său ar fi procedat la fel.

– Mai am o scrisoare de la unchiul, continuă Carl înainte ca Hamlyn să răspundă. Cred că se referă chiar la descoperirea talentelor lui Les. E adresată unui doctor Berne Tenney.

Scoase o a doua scrisoare din buzunarul vestei, dar nu i-o dădu lui Hamlyn.

– Doctorul Tenney? se încruntă Hamlyn. Ciudat.

Și tăcu brusc, ca și cum ar mai fi vrut să spună ceva, dar s-a răzgândit.

Trevor n-ar fi trebuit să-i spună lui Carl ce a zis Veronica despre Tenney.

– Unchiul nu avea adresa doctorului Tenney și mi-a spus că mă puteți îndruma dumneavoastră.

Degetele cu unghii perfect îngrijite ale lui Hamlyn băteau în brațul fotoliului, în timp ce se uita nemulțumit la scrisoarea din mâna lui Carl.

Evident alarmat de schimbarea de atitudine a lui Hamlyn, Carl puse repede scrisoarea la loc în buzunar și se aplecă puțin.

– Cred că unchiul nu-l cunoaște personal pe doctorul Tenney, ci a auzit doar de el. Dacă a greșit...

Zâmbetul care reveni pe buzele lui Hamlyn era subțire și fals.

– Da, da. Unchiul tău nu știe ce se întâmplă în Comunitate, spuse el mângâindu-și mustața. Cred... Nu sunt sigur că ar fi înțelept să-l întâlniți pe doctorul Tenney. Zâmbetul lui deveni chiar sarcastic atunci când întâlni privirea lui Les. Da, cred că mai bine nu-i duceți scrisoarea.

– Domnule, mă supun judecății dumneavoastră, spuse Carl.

Lui Les îi venea să râdă de strădania impostorului de a-și repara greșeala.

– Mă întreb, spuse încet Hamlyn, dacă unchiul tău n-a făcut o greșeală trimițându-vă aici. Comunitatea s-a schimbat de când a plecat el. Nu mai e atât de deschisă cum era. Și nici nu prea mai pregătim noi talente.

Carl se aplecă mai în față, cu palmele deschise ca într-o implorare.

– Dar, domnule Hamlyn, am venit de atât de departe. Unchiul era sigur că ni se va da cel puțin șansa de a arăta ce putem.

– Hm! Da, spuse el cântărindu-l pe Carl din priviri. Poate că ar trebui să-l vedeți pe doctorul Tenney.

Bun! Domnul Hamlyn devenise suspicios, deşi Les habar nu avea ce i-a stârnit neîncrederea.

Hamlyn se ridică şi se îndreptă spre birou. Se aşeză pe scaun şi scoase apoi un stilou şi hârtie dintr-un sertar.

– Vă scriu aici cum puteţi să ajungeţi la casa doctorului Tenney. După ce-l vedeţi, întoarceţi-vă aici, dacă mai sunteţi interesaţi să intraţi în Comunitate. Atunci vom discuta despre admiterea voastră, deşi v-aş sfătui să nu contaţi pe un răspuns favorabil.

– Dar, domnule, nu mai înţeleg nimic.

Ignorând protestul lui Carl, Hamlyn desenă câteva linii pe hârtie, o îndoi şi i-o dădu. Apoi trase de un şnur care atârna în dreptul uşii. Menajera apăru imediat, îi conduse afară din birou şi îi însoţi până la uşă.

Carl tună şi fulgeră tot drumul până acasă, răstindu-se la Les de parcă acesta ar fi fost de vină pentru schimbarea de atitudine a lui Doss Hamlyn. Les îl lăsă să bată câmpii, decis să nu spună nimic de Veronica sau de părerea ei despre Comunitate, în general, şi nici despre Tenney, în particular. Îl întrebă pe Carl de ce nu merge direct la adresa de pe foaia pe care i-o dăduse Hamlyn.

– Vreau să vorbesc mai întâi cu Trevor, îi răspunse el morocănos. Sunt convins că ştie mai multe decât mi-a spus.

Les se temea pentru Trevor. Ştia ce metode poate folosi Carl pentru a obţine informaţii. Poate că l-ar cruţa pe Trevor dacă i-ar spune ceea ce aflaseră de la Veronica despre Tenney, dar se hotărî să-l lase pe Trevor să decidă singur ce va face.

Trevor măsura în lung şi-n lat cămăruţa. Încercase de câteva ori să-şi folosească puterea pentru a deschide uşa încuiată, dar lacătul rezistase talentului său. Carl avusese grijă probabil de asta.

Regreta decizia de a coopera cu Carl. Făcuse acest lucru pentru siguranţa lui Les şi nu avea deloc încredere în Carl. Era foarte tentat să-i transmită Veronicăi şi s-o roage să-i elibereze pe amândoi. Dar femeia avusese dreptate – nu-şi putea focaliza puterea minţii, iar dacă mesajul lui era recepţionat de Carl, individul ar fi fost în stare să-i facă rău lui Les.

Dacă Hamlyn descoperă înşelătoria lui Carl, acest lucru i-ar putea influenţa negativ şansa de a intra în Comunitatea Celor Înzestraţi. Şi era sigur că în curând complotul va fi descoperit. Talentele lui Carl erau limitate. Nu va reuşi niciodată să convingă Comunitatea.

Dar va reuşi oare să-l convingă pe Doss Hamlyn? Nesiguranţa îl înnebunea. Nu mai putea suporta aşteptarea. Dacă ar intra Miryam în cameră ar încerca din nou s-o convingă să-l ajute. S-o convingă sau s-o oblige. În ciuda puterii ei, fata era firavă şi se speria uşor. Era sigur c-o poate face să se supună voinţei lui.

Cu talentul său, ar trebui să fie în stare să se concentreze şi să transmită un singur mesaj. Miryam era pe undeva prin casă, aşa că nu trebuia să se concentreze prea tare. Era sigur că ar putea face o trimitere controlată.

S-a aşezat pe marginea patului îngust şi şi-a construit în minte imaginea lui Miryam. Nu era drăguţă. Ceva mai înaltă decât ar trebui să fie o fată. (Carl era înalt, dar nu exagerat, pentru un bărbat. Ce ciudat că Miryam era aşa de înaltă! Dar îi era soră vitregă, îşi aminti el.) Pielea palidă, nimic remarcabil, ochii căprui. Era brunetă, avea cozi lungi, iar hainele simple o făceau să semene cu o ţărancă. Îi lipsea însă forţa fizică.

Când a văzut-o ultima oară purta o fustă închisă la culoare, maro, îşi aminti el, ca şi ochii. De sub fustă i se vedeau vârfurile pantofilor negri, simpli. Bluza albă cu mâneci lungi şi guler era atât de banală, avea doar un pic

de dantelă la guler și la manșete. Se întrebă dacă se îmbracă atât de auster pentru că așa vrea sau pentru că o obligă Carl.

N-avea nicio importanță. Își construise imaginea ei în minte. Concentrându-se asupra ei, încercă o trimitere în șoaptă. *Miryam, vino aici.* Atât.

Așteptă nerăbdător. Trecură câteva minute. Încercă din nou, recreând imaginea, adăugând ceva mai multă forță trimiterii: *Miryam, vino aici. Trebuie să vorbesc cu tine.*

Poate că nu știa că de la el vine chemarea. *Sunt Trevor,* trimise el din nou. *Te rog să vii.*

Un tremur puternic îi trecu prin creier: *Pericol!* Teroare. Amărăciune. *Liniștește-te! Nu pot veni.* Jignire. Amenințare.

Durerea și furia i se amestecau în minte. Se aplecă, își puse capul între genunchi și, apăsându-și tâmplele cu palmele, încercă să potolească furtuna.

Încetă brusc. Amețit, își înălță capul. Ușa se trânti de perete, iar Carl intră în cameră. Îl prinse pe Trevor de cămașă, îl ridică în picioare și îi dădu un pumn în falcă.

Trevor căzu pe pat, iar Carl se repezi asupra lui cu pumnii încleștați.

– Ieși din mintea surorii mele, strigă el. Să nu mai încerci niciodată.

Trevor stătea nemișcat, rezistând nevoii de a-și freca falca dureroasă. Nu îndrăznea să întrebe ce s-a întâmplat, dar nu-și lua privirea de la ochii plini de furie ai lui Carl.

Treptat, accesul de furie trecu. Carl era acum mai calm.

– Vreau să știu mai multe despre Doss Hamlyn și despre doctorul Tenney. Mai ales despre doctorul Tenney.

Vreau să-mi spui tot ce ţi-au spus unchiul şi mătuşa ta despre el.

Întrebarea confirmă suspiciunea lui Trevor: se întâmplase ceva neplăcut. Nu-i părea rău. De fapt, era încântat, deşi avea grijă să nu-şi trădeze sentimentele. Aşteptă un minut înainte de a-i răspunde, vrând să se asigure că-şi poate controla vocea.

– Ţi-am spus tot. Unchiul a vorbit mai ales despre domnul Hamlyn, mi-a spus că au fost prieteni în tinereţe. Şi el, şi unchiul Matt au lucrat ca hamali în port. Hamlyn a rămas şi după ce a plecat unchiul Matt. Au corespondat câţiva ani, dar...

– Mi-ai mai spus asta, îl întrerupse Carl. Ce scria Hamlyn în scrisorile către unchiul tău? Despre Comunitate, chestii din astea? Dar despre doctorul Tenney?

– Nu mi-a spus prea multe. Mi-a zis că a auzit doar de doctorul Tenney, că-l cunoaşte după reputaţie, şi că dacă cineva poate descoperi harurile lui Les, atunci el este acela. Nu mi-a mai spus altceva despre Comunitate decât că a fost înfiinţată cu foarte mult timp în urmă, că Hamlyn şi alţi câţiva fac parte din ea şi că are impresia că le oferă protecţie faţă de oamenii normali, ostili.

– Nu ţi-a spus cât este de bogat Hamlyn? Că acum este proprietarul companiei? Că stă într-o vilă? Că nu-l place pe doctorul Tenney?

– Nu, nu şi iar nu!

– Sunt convins că ştii mai multe. Ochii îi luceau ca unui nebun. Cred că trebuie să-ţi împrospătez memoria.

Îl trase în sus pe Trevor şi îl lovi din nou. De această dată, Trevor încercă să riposteze. Repezi pumnul spre pieptul lui Carl, dar începu să gâfâie şi să se sufoce, simţind că i se blochează gâtul. Puterea lui Carl poruncea unor degete invizibile să-l strângă de gât, împiedicându-l să respire.

Les și Carl intraseră în apartament prin ușa din spate. Carl îi poruncise lui Les să aștepte în bucătărie și s-a repezit în cameră să-l ia pe Trevor la întrebări. Les l-ar fi urmat, dar niște suspine puternice îl conduseră spre Miryam. O găsi ghemuită pe podeaua micii camere de zi, cu capul între mâini.

– Ce e, Miryam?

Nu-i răspunse. Părul despletit îi cădea peste umeri. O mângâie pe cap.

– Ce s-a întâmplat, Miryam? Hai, spune-mi!

– E Carl, suspina ea. În mintea mea. Mă chinuie. Vai! Avea fața schimonosită și își strângea capul în mâini. Ce mă doare!

Plânsul ei îi sfâșia inima.

– Îl opresc. Găsesc eu o cale.

– Nu, se repezi fata și îl trase lângă ea. O să-ți facă rău.

– Nu-mi poate face mai mult rău decât îți face ție.

– Te poate ucide. Stai aici.

– Nu mă ucide, nu-l las.

Les o îmbrățișă, pentru a o liniști. Strigăte înăbușite îl conduseră la Carl.

Năvăli în cameră, unde îl văzu pe Trevor rostogolindu-se pe pat și ținându-se de gât, în timp ce Carl stătea deasupra lui, râzând. Se repezi la Carl, îl prinse și-l imobiliză.

– Oprește-te! Nu-l mai chinui! țipă Les în urechea lui Carl. Jur că te omor dacă nu te oprești.

Carl nu făcu niciun gest de a slăbi strânsoarea sau de a riposta. Era cât se poate de liniștit.

– Nu poți să mă omori până n-o omori pe Miryam, spuse el calm.

– E adevărat, Les, auzi în spate vocea lui Miryam. Lasă-l în pace.

Trevor se ridică, frecându-și gâtul și uitându-se la Carl.

– Ești nebun. Apoi întâlni privirea lui Les. El o omoară, adăugă. Îi absoarbe toată puterea.

Les îi dădu drumul lui Carl și făcu un pas înapoi, pregătit să-l atace din nou.

– Îți omori propria soră?

– Hai, nu fi melodramatic. Carl zâmbea din nou. Nu e chiar așa. Da, împrumut ceva putere de la ea. Are destulă. Dar dacă te preocupă așa de mult, cel mai bun lucru pe care-l poți face este să mă ajuți să intru în Comunitate. Acolo sunt o mulțime de oameni de la care pot împrumuta putere și nu mai e nevoie s-o folosesc pe a ei.

– Te-am ajutat, dar tu ai vrut să te întorci aici în loc să mergem la doctorul Tenney.

Carl își aranjă haina și-și netezi pantalonii.

– Da, acum sunt gata, spuse el, schimbându-și imediat atitudinea. Se pare că nu ne putem baza pe ajutorul lui Doss Hamlyn, așa că hai să-l găsim pe misteriosul doctor.

12

Fum

Pentru a doua oară în acea zi, Les a coborât dintr-o birjă de piață și s-a trezit în fața ușii de intrare a unei case mari, care totuși nu putea fi numită vilă. Lui Les îi amintea de casele bântuite din poveștile cu fantome spuse în jurul focurilor de tabără când mergea cu școala în excursie. Era o clădire cu o formă neregulată, cu două etaje și mansardă, iar acoperișul era înalt și destul de abrupt. Șindrile desprinse se mișcau în bătaia vântului; altele fuseseră smulse cu totul, lăsând în urmă găuri negre, urâte. Geamurile erau murdare și sparte, iar unele lipseau cu desăvârșire. Dacă a fost vreodată vopsită, culoarea dispăruse și scândurile spălate de ploi ajunseseră cenușii și scorojite, cu pete care păreau mai degrabă mucegai decât rămășițe din vechiul pigment.

Găsiseră casa cu destulă greutate la capătul unui drum murdar de la periferia orașului. În jur nu se mai aflau alte clădiri. Birjarul a cam bombănit când a văzut că trebuie să meargă într-o zonă atât de pustie, unde nu putea spera să mai găsească vreun mușteriu, dar Carl l-a îmbunat cu un bacșiș gras. Își permitea să fie generos: banii pe care-i cheltuia fuseseră furați de la Les și Trevor.

De data aceasta însă, Les n-a mai obiectat, pentru că birjarul a acceptat să-i aştepte. Les nu voia să rămână acolo, fără nicio posibilitate de a scăpa din cine ştie ce-i mai aştepta într-o astfel de casă.

Trevor îi spusese lui Carl adevărul în legătură cu ceea ce ştia el despre doctorul Tenney de la unchiul Matt, dar Les nu era deloc sigur că nu-i vorbise şi despre cele aflate de la Veronica. Trevor n-o credea pe Veronica, dar Les da, şi-i era cam teamă de „Doctorul Impostor", cum îl numise ea.

Treptele care duceau spre veranda mare erau crăpate şi nesigure.

– Nu-mi place, spuse Carl gânditor, mai mult pentru sine decât adresându-i-se lui Les. Locul ăsta pare pustiu. Cred că Hamlyn şi-a cam bătut joc de noi.

Les tăcea, dar se uita uşor amuzat la Carl care încerca să se hotărască dacă să se aventureze sau nu pe treptele şubrede şi pe veranda lăsată într-o parte.

– Dacă asta-i o glumă îl fac pe Hamlyn să mi-o plătească, spuse Carl şi puse piciorul pe prima treaptă.

Les aşteptă să ajungă la verandă şi apoi începu şi el să urce, păşind cu grijă pe urmele lui Carl, aşteptându-se dintr-o clipă în alta ca lemnul putred să cedeze sub greutatea sa.

Nu s-a întâmplat nimic. Îl urmă apoi pe Carl până la uşa scorojită. În timp ce Carl bătea cu putere, Les s-a întors pentru a se asigura că trăsura îi aşteaptă. Mai era o oră sau două până la asfinţit şi nu voia să rămână aici peste noapte. Se linişti văzându-l pe birjar deoarece ştia că omul le urmăreşte înaintarea şi că ar fi venit să-i salveze dacă ar fi căzut prin podeaua putredă.

Sau dacă ceea ce auzea apropiindu-se de uşă nu era o fiinţă omenească.

Pașii grei nu prevesteau nimic bun. Les se trase înapoi când se întredeschise ușa. Mirosul acru de tutun de pipă invadă veranda. Les își întinse gâtul să se uite pe după Carl. Ființa din pragul ușii era înconjurată de un nor de fum. Les văzu un cap chel, care-i ajungea lui Carl cam până la bărbie. Ochii de onix luceau în fumul dens, iar din gură îi atârna o pipă aprinsă.

– Doctorul Tenney? întrebă Carl cu ezitare.

– Desigur. Vă așteptam. De ce a durat atât de mult? Și fără a mai aștepta un răspuns, îi făcu semn birjarului. E în ordine, domnul meu, tună vocea lui groasă. Poți să pleci.

– Nu, așteaptă, strigă Carl.

Prea târziu. Birjarul plecase deja, nerăbdător, fără doar și poate, să se îndepărteze cât mai mult de acel loc, iar strigătul lui Carl se pierdu în zgomotul de copite al cailor.

– Trebuia să ne aștepte, se înfurie Carl. Cum ne mai întoarcem în oraș?

– Nicio problemă, zâmbi omul din fața lor. Cred că aveți o scrisoare pentru mine.

Carl îi dădu scrisoarea de la unchiul Matt. Doctorul Tenney pufăi din pipă, deschise plicul și începu să citească. Les, care stătea lângă Carl, vedea acum ceva mai bine prin vălul de fum. Omul avea nasul butucănos și bărbia ascuțită, acoperită de o barbă îngrijită, aranjată în formă de triunghi. Avea păr cărunt și cârlionțat, doar la spate, și era îmbrăcat elegant, cu o vestă bej și cravată gri-închis. Un lanț de ceas din aur atârna din buzunarul pantalonilor. Nu se potrivea în niciun fel cu acea casă părăginită, ba chiar părea atât de deplasat acolo, încât Les bănuia că sunt victimele unei înșelătorii. Îi aștepta, așa le spusese. Les se întrebă dacă era chiar doctorul Tenney sau cineva pe care l-a trimis Hamlyn în această casă părăsită, pentru a-i amăgi.

Indiferent cine era, termină de citit scrisoarea, o împături și o puse din nou în plic.

– Hm! Haideți, intrați!

Les îl urmă pe Carl printr-un coridor întunecos și plin de praf. În timp ce urcau o scară care scârțâia foarte tare, Les se sprijini de perete, deși acesta era plin de pânze de păianjeni care i se lipeau de degete. Când auzi ceva fojgăind pe trepte, abia se abținu să nu o ia la fugă. Carl se hotărâse să meargă până la capăt, iar el nu avea de ales. Trebuia să-l urmeze, de dragul lui Miryam și al lui Trevor.

Ajunseră la capătul scării și o luară apoi pe un coridor pe care se vedeau câteva uși închise. Când au ajuns la ultima, gazda lor s-a oprit, a scos o cheie din buzunarul vestei și a descuiat-o.

În cameră era o lumină galbenă, slabă. Peste tot erau măsuțe care-i aminteau lui Les de sălașul ciudat al Veronicăi. Oricât i s-ar fi părut însă de bizar acel loc, se simțise acolo ca acasă.

Obiectele de pe măsuțele de aici erau făcute mai ales din metal, răsucit în forme ciudate, din care ieșeau sârme și spirale în toate direcțiile. Trecând pe lângă o masă, Les atinse un fir din care au ieșit scântei, iar el a simțit un șoc în braț și în umăr. A sărit înapoi, mai mult de surprindere decât de durere, iar când și-a reluat drumul, o spirală dintr-un alt obiect i s-a agățat de pulover și s-a încurcat între firele de lână, sfâșiindu-le. Doctorul Tenney a țâțâit din buze, dar nu s-a scuzat.

Les a trebuit să se oprească, să-și scoată puloverul și să descurce spirala. În timp ce se ocupa de asta, un fir ascuțit l-a înțepat în încheietură și a apărut o picătură de sânge. I se păruse că firul s-a întins spre el, dar și-a zis că-i joacă feste imaginația.

Așa că și-a ținut brațele pe lângă corp în timp ce se îndreptau spre mijlocul camerei.

Acolo erau trei fotolii, așezate în cerc.

– Luați loc, domnilor, îi invită doctorul Tenney și se lăsă în cel mai apropiat.

Carl l-a ales pe cel din fața lui, iar Les s-a așezat prudent în cel de-al treilea. Cu toată grija lui, acesta a scârțâit și i-a „răspuns" un aparat de pe o masă alăturată care a scos un sunet strident. Doctorul Tenney a chicotit la tresărirea speriată a lui Les.

Ciudățenia locului părea să nu-l impresioneze pe Carl.

– Înțeleg, spuse el aplecându-se în față, că domnul Hamlyn v-a informat în legătură cu vizita noastră și cu scopul ei.

Les bănuia că vrea să încerce să ia inițiativa, dar nu i-a mers. Doctorul Tenney continua să pufăie din pipă și să se uite la fumul care se ridica. Apoi i se adresă lui Les.

– Așadar, domnule Simonton, speri să-ți descoperi harurile. Câți ani ai?

– Optsprezece, domnule, răspunse Les, nemulțumit să-i dea până și o informație atât de inofensivă.

– Când un har rămâne ascuns atâția ani, există întotdeauna un motiv întemeiat pentru asta. Ești sigur că vrei să agiți lucrurile?

– Nu... nu sunt sigur, îi răspunse Les și îndrăzni să-l mai întrebe: Sunteți doctor în medicină, domnule?

– N-ai încredere că aș fi în măsură să te ajut, nu? Te asigur că sunt, deși nu sunt doctor în medicină, ci în inginerie. Mai pufăi gânditor, apoi adăugă cu un zâmbet viclean: Da, așa e, în inginerie.

– Domnul Hamlyn spune că nu poate să intre în Comunitate dacă nu știe ce talente are, interveni Carl, vădit neinteresat în performanțele lui Tenney.

– Și *dumneata* vrei să intri în Comunitate, se îndreptă doctorul Tenney spre Carl, reținându-și râsul.

– Da, domnule, foarte mult. Și Les vrea. Dar trebuie să se supună hotărârii Comunității.

– Dar Comunitatea se supune hotărârii mele, asta vrei să mă întrebi, nu? sări omulețul în picioare. N-am nicio îndoială că se va supune, dar numai după ce vă testez pe amândoi.

– Dar puterea mea e evidentă! protestă Carl. Nimeni nu-mi pune la îndoială talentele.

– Poate că nu. Dar lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum par. Unchiul tău își exprimă încrederea în capacitățile mele. Așa că n-ai niciun motiv să te temi că ți-aș putea face vreun rău.

– Domnule, unchiul meu nu a avut privilegiul să vă cunoască personal. Îl cunoaște doar pe Doss Hamlyn. Vă cunoaște doar după reputație, și aceasta mai ales pe baza unor informații de acum mulți ani. Pentru a vă permite să mă testați, trebuie să știu mai multe despre dumneavoastră și despre locul pe care-l ocupați în Comunitate.

– Adică vrei să-ți testez prietenul, dar fără să te supui și dumneata aceluiași test?

Carl se trăgea nervos de guler, iar Les se amuza văzându-i agitația.

– Vreau doar ca Les să fie testat, pentru că a venit de atât de departe ca să intre în Comunitate și n-aș vrea să-l văd dezamăgit.

– Dar și dumneata ai venit de tot atât de departe, nu-i așa? întrebă el gata să izbucnească în râs.

– Da da, desigur. Dar domnul Hamlyn m-a asigurat că eu voi fi primit în Comunitate.

Hamlyn nu spusese așa ceva.

Carl adoptă o atitudine ofensată, iar doctorul Tenney începu să se plimbe în jurul lui, pufăind furios din pipă. Fumul îl învălui pe Carl, ascunzându-l într-o ceață albăstruie. Mirosul înțepător îl făcu pe Les să tușească.

Din fum se auzeau accese de tuse, apoi urmă o liniște bruscă, profundă. Doctorul Tenney hohotea de râs.

– Ce faceți? întrebă Les.

– Citesc, se auzi răspunsul derutant, urmat de un triumfător „Aha!"

Doctorul Tenney s-a repezit în cealaltă parte a camerei și a luat de pe masă un cilindru de metal înalt și subțire, cu fire care ieșeau din partea de sus și se revărsau de-a lungul lui. Îl așeză pe podea, între cele trei scaune. Baza cilindrului era un alt cilindru mai mic și mai lat din sticlă opacă, în care se vedeau scântei.

– Ce-i asta? întrebă Les îngrijorat.

– O să vezi, băiete. O să vezi.

Deasupra cilindrului se formă un spațiu negru, un gol oribil, un vid care a tot crescut până a ajuns suficient de mare pentru a înghiți un om.

Doctorul Tenney a bătut din palme și fumul a început să se vălătucească, îndepărtându-se de Carl până când a fost supt de vid. Carl se uita cu ochii mari la fum și părea amețit.

Doctorul Tenney s-a dus la o măsuță din apropiere și și-a golit pipa într-o farfurioară din ceramică. Ignorându-i pe Les și pe Carl, și-a luat un curățător de pipă și a început s-o curețe încet și metodic. După ce a terminat, a pus-o cu grijă pe marginea farfurioarei și s-a întors. A rămas în picioare în fața vidului.

– Îl cunoști bine pe unchiul prietenului tău, băiete? întrebă el pe neașteptate, fără a-l privi pe Les, ci uitându-se cu atenție în vid ca și cum ar fi văzut ceva în negreala aia.

– Nu prea, răspunse Les, neștiind cât să-i spună. Am stat puțin la el acasă când eram mic și de atunci nu l-am mai văzut până când m-am dus cu Trevor în vizită, chiar înainte de a veni la Port-of-Lords.

– Nu sunteți de mult timp aici, nu?

– De câteva zile, spuse Les uimit.

Se întâmplaseră atâtea de la sosirea lor încât i se părea că au trecut ani buni.

Doctorul Tenney s-a întors și s-a aplecat deasupra lui Les. Își ținea mâinile la spate și și-a apropiat foarte tare fața de a lui, mirosindu-l; nasul butucănos îi tremura ca al unui iepure.

– Hm! făcu el. N-aș zice – nu, sunt sigur că a trecut prea mult timp. N-ar dura atâtea zile. Oricum, n-ar fi atât de puternic. Se încruntă și îi cercetă fața lui Les. Ai un miros foarte puternic de magie, băiete. Nu e al tău. Harul tău, oricare ar fi acesta, este ascuns prea adânc pentru a emana un astfel de miros. Și nu e nici al prietenului tău, spuse el arătând disprețuitor din cap spre Carl care nu se mișcase. Îmi spui cu cine ți-ai mai petrecut timpul în ultima vreme?

Puterea nu miroase! gândi Les. Instinctul îl opri s-o amintească pe Veronica. Sau pe Miryam.

– Am fost dimineață la domnul Hamlyn, domnule.

Doctorul își coborî și își ridică sprâncenele.

– Hm, făcu el din nou. Poate. Dar nu cred. Bine, bine, vom afla în curând, nu-i așa?

Doctorul Tenney se întoarse spre vid și se uită din nou atent într-acolo.

– Vino, vino, spunea el, dar cuvintele răsunau înăbușit ca și cum gaura neagră le-ar fi tras în adâncuri. A, iată-te, în sfârșit! zâmbi el în cele din urmă.

Își întinse mâinile în vid, iar acestea dispărură. Când le trase înapoi, țineau alte două mâini ce fură urmate imediat de un trup învești mântat în alb și de o față îngrozită.

Doctorul Tenney o trase pe Miryam afară, peste aparat, și o ajută să-și găsească echilibrul pe podeaua de lemn.

– Miryam! strigă Les sărind în picioare.

Fata se împletici și-i căzu în brațe lui Les. Tânărul o ajută să se așeze pe scaunul de pe care se sculase el, apoi se întoarse să-l înfrunte pe doctorul Tenney.

Carl, care ieșise de sub vraja ce-l țintuise pe scaun, se ridică și el și se uita în jos la bărbatul mai scund din fața sa.

– De ce-ați adus-o aici? Ce se întâmplă?

Cu Miryam alături, liber să-și ia putere de la ea, Carl putea fi extrem de periculos. Les se așeză protector în fața fetei, iar ea îl prinse de mână. Avea degetele reci ca gheața.

– Acesta-i doctorul Tenney? îl întrebă ea în șoaptă.

El dădu din cap și începu să-i maseze mâna ca s-o încălzească. Atent la Miryam, n-a auzit ce i-a spus doctorul Tenney lui Carl, dar l-a pus la locul lui, deși tânărul părea gata-gata să explodeze.

– A, cred că a mai găsit ceva căutătorul meu, îi anunță Tenney uitându-se din nou în vid. Ia să vedem ce-mi trimite.

Trevor privea încruntat tapetul decolorat de pe pereții închisorii sale și se gândea cum l-ar putea învinge pe Carl. În primul rând, trebuia să-l despartă de Miryam.

Nu înțelegea cum stoarce Carl putere de la sora sa și nici nu-i păsa. Dacă Miryam nu avea destulă voință și era prea înspăimântată ca să rupă legătura dintre ea și fratele său, era problema ei și nu a lui, a lui Trevor. El trebuia s-o țină departe de Carl un timp. Les părea s-o placă. Poate că se folosește de asta: să-l convingă pe Les s-o ademenească și s-o îndepărteze. Când Les și Carl se întorc de la doctorul Tenney, trebuie să găsească un prilej de a vorbi cu Les între patru ochi. Îi trebuie doar câteva minute. Stătea întins pe pat, cu ochii închiși, gândindu-se la un plan care să-i asigure acele

minute. Deschise brusc ochii, dar în cameră nu era nimeni. Probabil că fumează cineva pipă în fața ușii. Poate că s-a întors Carl. Nu-l mai văzuse pe ticălos cu pipă, dar, în fond, nici nu-l cunoștea de mult timp. Dacă nu era Carl, înseamnă că, pe lângă Miryam, se mai afla și altcineva în casă.

Se sculă, se duse la ușă și adulmecă. Mirosul de fum nu era mai puternic. Își lipi urechea de ușă, dar nu auzi nimic.

Prin fața ochilor îi trecu un fuior de fum. Încă unul. Poate că a luat foc casa. Începu să bată în ușă.

Fumul îl înconjura tot mai mult. Începu să tușească și să bată mai tare în ușă. Fumul se învârtea acum în jurul lui ca un ciclon. Trevor dădea din mâini, încercând să-l îndepărteze și striga după ajutor. Nici nu se mai vedea ușa. Îl usturau ochii și îl durea gâtul. Îi era și greață.

Deodată îl prinse cineva de brațe, îl trase în față și îi făcu vânt afară. Aterizâ cu o bufnitură.

Nu-l cunoștea pe bărbatul chel care îl scosese din beznă, dar îl zări alături pe Carl. Nu departe de el era Les. Iar pe un scaun, mai în spate, ședea Miryam.

– Acum ne-am adunat cu toții. Închid căutătorul și stăm un pic de vorbă.

Cu aceste cuvinte, se aplecă și meșteri ceva la dispozitivul de la picioarele sale. Negreala de deasupra dispăru. Ridică aparatul din sticlă, metal și fire, îl puse pe o masă, luă o pipă de pe altă masă și se alătură grupului. Trevor începea să-și dea seama că nu se mai află în apartamentul lui Carl și că fusese transportat în altă parte. Prezența în acel loc a lui Les și a lui Carl îi dădea de înțeles că se afla în casa doctorului Tenney și că însuși doctorul îl adusese acolo.

– Ne mai trebuie două scaune. Le-aș putea aduce și eu, dar pentru asta există servitori, nu?

Se duse la o altă masă și își făcu de lucru cu un aparat în formă de corn, montat pe o cutie pătrată. Întoarse un mâner și își întinse gâtul, ascultând parcă ceva.

Se apropie o siluetă învesmântată din cap până în picioare, deși Trevor nu-și dădea seama de unde ieșise.

– Mai adu două scaune pentru musafirii mei.

Arătarea se înclină, alunecă tăcută afară din cameră, dar reveni imediat cu două scaune grele pe care le ducea de parcă ar fi fost pene. Le puse lângă celelalte și se întoarse cu fața spre stăpânul său, care rămăsese lângă aparatul cu care îl chemase.

– Asta-i tot.

Arătarea se înclină și dispăru. Apoi doctorul se întoarse spre oaspeții săi.

– Vă rog să vă simțiți ca acasă, îi invită el. Permiteți-mi să mă prezint doamnei și domnului care tocmai au sosit. Sunt doctorul Berne Tenney. Vă rog, vă rog, luați loc. Avem multe de vorbit.

Trevor se grăbi să dea curs invitației doctorului Tenney.

Carl se lăsă posomorât pe alt scaun. Părea atât de năucit încât lui Trevor îi venea să râdă.

Les își trase un scaun lângă Miryam și se așeză, ținând-o în continuare de mână. Se uita la gazda lor plin de suspiciune, ceea ce-l nedumerea pe Trevor. Doctorul Tenney îi salvase doar.

Doctorul Tenney se lăsă pe spate, își puse picior peste picior și scoase din buzunarul vestei o punguță cu tutun.

– Se pare că avem niște mistere de deslușit, spuse el în timp ce-și umplea pipa. Frumos vă șade să provocați un om bătrân!

Nu-i răspunse nimeni. Doctorul Tenney se uita atent la pipă, mulțumit de rezultatul muncii sale, apoi

pocni din degete și imediat la vârful acestora se aprinse o flacără. După ce își aprinse pipa, stinse și flacăra. Apoi începu să fumeze, trimise în aer un nor de fum și chicoti.

– Ce tăcuți sunteți! Nu vreți să mă ajutați deloc, nu? Bine. Atunci cred că trebuie să mă descurc singur.

Fruntea încruntată a doctorului nu-l păcălea pe Trevor care era sigur că acesta știa foarte bine cum stau lucrurile. El ar trebui să vorbească, să-l acuze pe Carl că l-a sechestrat și că s-a dat drept el, Trevor. Poate că asta aștepta doctorul Tenney, îi dădea o șansă. Trevor își drese glasul, dar când încercă să vorbească nu ieși niciun sunet. Se uită la Carl, dar acesta nu-și lua ochii de la doctorul Tenney.

Doctorul își scoase pipa din gură și o îndreptă spre Carl.

– Ești un flăcău isteț și îndrăzneț, asta-i clar. Aproape că l-ai păcălit pe Hamlyn, știi asta, și nu-i ușor de păcălit. Ai fi reușit să intri în Comunitate dacă n-ar fi fost cea de-a doua scrisoare, pentru mine. Eu cred că Matthew Blake voia să fie sigur că nepotul său, Trevor, nu acceptă intrarea în Comunitate fără prietenul său, Lesley Simonton. Cred că Blake s-a temut că vor avea o reacție nefavorabilă față de un talent ascuns, nedezvoltat. Și probabil că n-a avut încredere că nepotul lui va rămâne lângă prietenul său, refuzând intrarea în Comunitate fără el. Am dreptate?

– Nu! strigă Trevor, căruia îi revenise vocea. N-aș fi făcut așa ceva!

Un zâmbet larg lumină fața doctorului Tenney.

– Aha, deci tu ești Trevor Blake!

Zâmbetul îi dispăru și doctorul îi aruncă lui Trevor o privire atât de sfredelitoare încât acesta simți că e privit atât *înăuntrul* cât și în afara lui. Simți că-i ia foc fața, deși nu-și putea explica de ce.

– Mă întreb de ce l-ai lăsat pe individul ăsta să-ţi fure identitatea, cugeta doctorul Tenney de parcă ar fi trebuit să rezolve singur misterul.

– El m-a obligat, spuse Trevor. A furat scrisorile şi m-a sechestrat. M-a ameninţat că mă omoară dacă Les şi cu mine nu cooperăm.

– Nu-i adevărat! îl întrerupse Carl. Ochii lui albaştri erau mari şi privirea intensă. M-am temut că slabele mele talente sunt insuficiente pentru a intra în Comunitate şi atunci l-am convins pe Trevor să-mi împrumute scrisorile, oferindu-i în schimb cazare şi masă. Urma să intru mai întâi eu şi Les, apoi îl ajutam şi pe Trevor. Talentele lui sunt destul de mari ca să poată intra prin propriile merite.

Carl nici n-a clipit sub privirea cruntă a doctorului Tenney. Părea întruchiparea sincerităţii şi a inocenţei.

– Înţeleg, spuse doctorul. Dar nu mi-ai explicat prezenţa domnişoarei, adăugă el îndreptându-şi pipa spre Miryam, care stătea cu capul plecat şi nu-l privea.

– Ea e sora mea, îl lămuri Carl, cu aceeaşi privire inocentă. Între noi există o puternică legătură psihică. Poate de aceea a adus-o aici vraja dumneavoastră.

Trevor se uita la faţa doctorului Tenney, urmărind fiecare crispare, atent la nuanţele de expresie, încercând să-şi dea seama de părerea acestuia. Trevor era sigur că nu-l credea pe Carl. Dar îl deruta reacţia blândă al doctorului la acuzaţia adusă lui Carl.

Trevor nu spera ca Miryam să vorbească şi să-l susţină. Fata era lasă şi se lăsase total dominată de fratele ei. Deşi Les o ţinea de mână şi o încuraja, stătea ghemuită pe scaun ca un căţel bătut.

– O legătură foarte interesantă. Şi cred că şi foarte utilă, îi spuse doctorul Tenney lui Carl uitându-se la fumul care se ridica din pipă spre tavan.

– Și asta duce la o apropiere între noi pe care ar invidia-o mulți frați și surori, îl asigură Carl cu vocea numai miere.

Trevor nu-și putea explica tăcerea lui Les. Probabil că nu-i dădea voie Carl, așa cum nu-i dăduse nici lui.

Miryam se lăsase pe umărul lui Les, cu ochii închiși.

– Sora ta, căreia îi arăți atâta afecțiune, e gata să leșine observă doctorul Tenney. Probabil că a obosit-o foarte mult aducerea ei aici. Ar trebui s-o conducem într-o cameră unde să se poată întinde.

Les sări în picioare și o ridică pe brațe.

– O duc eu, se oferi el. Spuneți-mi unde.

– Nu, nu, băiete, îl opri doctorul Tenney. O duce fratele ei. Tu rămâi aici.

Carl sări în picioare și se îndreptă spre Miryam care părea leșinată. Les refuză la început să-i dea drumul, apoi o lăsă să cadă atât de brusc încât ar fi ajuns pe podea dacă n-ar fi prins-o Carl. Lui Trevor îi era clar, și nu se poate să nu fi observat și doctorul Tenney că încercarea lui Les de a se opune a fost zădărnicită prin intervenția puterii. Doctorul însă nu obiectă.

– Așteptați aici, le spuse el lui Les și lui Trevor.

Pufăind în continuare din pipă, îl conduse pe Carl afară din cameră. Lungana de Miryam atârna în brațele fratelui ei.

De îndată ce ieșiră din cameră, Les îl apucă pe Trevor de braț.

– Repede, șopti el. Asta-i șansa noastră. Mergem s-o căutăm pe Veronica și s-o rugăm s-o salveze pe Miryam.

– Ești nebun? Suntem salvați. Doctorul Tenney îl dă de gol pe Carl.

– Omul ăsta-i mai rău decât Carl. Nu uita ce ne-a spus Veronica, îl îndemnă Les trăgându-l de haină. Grăbește-te, înainte de a fi prea târziu.

Trevor îi îndepărtă însă mâna.

– Veronica! Iar Veronica! Ți-a descoperit talentul?

– Nu știu, nu mi-a spus.

– Atunci de ce ai încredere în ea? Cred că a spus numai minciuni despre Comunitate. Eu pariez pe doctorul Tenney.

– Trev, nu fi prost. Trebuie să ieșim de aici.

– Parc-ai fi Veronica. Nu plec nicăieri. Fugi dacă vrei. Eu rămân să văd ce face Carl când îi dă doctorul Tenney ce merită.

– Să nu ai încredere în el, îl rugă Les uitându-se spre ușă. Vino cu mine.

– Ți-e frică să pleci singur? îl luă Trevor peste picior.

Jignit, Les își privi prietenul și fugi din cameră.

Trevor nu crezuse că Les chiar va pleca. Dacă Les o implică pe băgăreața de Veronica, poate să dea totul peste cap. Veronica nu simpatiza Comunitatea și le-ar fi putut distruge șansa de a fi admiși acolo.

Se ridică în picioare să meargă după Les, dar în acel moment se întoarseră Carl și doctorul Tenney. Doctorul se uită de jur împrejur.

– Unde ți-e prietenul?

Surprinderea lui părea autentică.

– I-a fost frică, răspunse Trevor stânjenit, apoi adăugă, vrând să pară mai convingător: A crezut că o să dați vina pe el pentru că l-a ajutat pe Carl să vă înduce în eroare. I-am spus să aștepte, dar n-a vrut să mă asculte.

– Bine, bine. Păcat.

Din pipa doctorului țâșneau cu repeziciune colaci de fum.

– Nu-ți face griji, nu poate fi departe, spuse el scoțându-și pipa din gură și făcându-i cu ochiul. Hai să ne așezăm și să așteptăm să se întoarcă.

13

Cotituri

Les ajunse la scară, dar nu coborî; nu se îndura s-o părăsească pe Miryam. Carl și doctorul Tenney o duseseră într-o odaie de sus. Știa că dacă mai întârzie poate fi descoperit. Holul era slab luminat, dar încercă ușa de lângă scară. Nu era încuiată și o deschise. Era un fel de debara. Se strecură înăuntru și închise ușa, lăsând doar o crăpătură prin care să privească.

S-a ascuns chiar la timp, pentru că a auzit o ușă deschizându-se în apropiere. Se uita prin crăpătura îngustă, ținându-și respirația. Nu îndrăznea să facă nicio mișcare.

Doctorul Tenney și Carl ieșiră dintr-o cameră vecină. Convins că o să fie descoperit când doctorul va începe să adulmece, lui Les era să-i scape un suspin de ușurare văzând că acesta se îndreaptă spre camera în care aștepta Trevor. Carl își târa picioarele în urma lui, de parcă ar fi mers în somn.

Les se duse încet la ușa camerei din care ieșiseră cei doi: acolo trebuie să fie Miryam. Deschise ușurel ușa și păși în camera întunecată, unde bâjbâi până ajunse la un pat.

– Miryam? șopti el.

Niciun răspuns. Se aplecă, atinse patul și dădu de cineva culcat. Era precis Miryam, dar n-o putea trezi. Nu era doar leșinată.

– Miryam, trezește-te, o rugă el.

Nu se trezi. O ridică și o luă în brațe. Ar fi putut s-o ducă pe o distanță mai mică, dar drumul până în oraș era lung și nu avea niciun mijloc de transport.

Nu avu încotro și o puse din nou pe pat.

– Miryam, îi șopti, deși nu-l auzea. Trebuie să plec s-o găsesc pe Veronica. Ea o să mă ajute să te salvez. Mă grăbesc, îți promit, îi spuse el, dându-i la o parte părul de pe frunte și sărutând-o.

Se întoarse în hol. Avea mușchii încordați, gata să sară la bătaie dacă era nevoie.

Holul era gol. Se îndreptă spre scară, nevenindu-i să creadă că are atâta noroc. Își sprijini mâinile de perete până când coborî treptele care scârțâiau. Era imposibil să pășească fără să fie auzit. Dacă-l urmărea, nu era nicio problemă să-l prindă. Se împiedică de marginea desprinsă a unei scânduri și își pierdu echilibrul, lovindu-se de perete. Mai bine ar fi strigat: „Sunt aici!" Nu auzi însă pe nimeni în urma lui nici de astă dată.

Ajunse jos și încercă să deslușească ceva în întuneric. Își aminti că ușa de la intrare este chiar în față, la capătul holului, care nu era mobilat. O luă înainte.

Mersese însă prea mult. Grăbi pasul, dar atunci piciorul i se lovi de ceva și căzu în față cu mâinile desfăcute.

O mână îi alunecă pe o scândură și se umplu de așchii. Se lovise de scară și își julise palma în aceeași scândură în care se împiedicase la coborâre.

Nu ieșise pe nicio ușă și nu-și luase mâna de pe perete. Și totuși se învârtise cumva în cerc, la baza scării.

Încercă s-o ia pe lângă peretele opus. Bâjbâi până acolo și porni din nou, mișcându-se încet de această

dată, atent să nu dea niciun colț, să nu facă nicio cotitură. Nu s-a abătut de la drumul drept. Putea să jure asta. Dar ajunse din nou la un obstacol pe care-l pipăi și-și dădu seama că e tot scara.

– Se pare că trebuie să mă întorc. N-am altă ieșire.

Nu se poate să se fi schimbat casa. Ar fi fost imposibil. Știa că nu s-a rătăcit pur și simplu. Doctorul Tenney și-a folosit puterea ca să-l deruteze și să-l facă să se întoarcă. De-aia nici nu l-a urmărit.

Putea să rămână acolo și să încerce din nou, dar n-ar fi făcut decât să piardă vremea și să se obosească. Mai bine ar urca și l-ar înfrunta pe doctorul Tenney. Oricum, se gândea el trist, fără putere n-avea nicio șansă în fața doctorului.

Urcă cu greutate scara, iar când ajunse la ușa camerei în care era Miryam intră să vadă ce face. O exclamație îngrozită îi dădu de știre că se trezise.

– Șșt! Sunt eu, Les.

Ajunse la pat și îi căută mâna pe întuneric.

– Cum te simți? Ce ți-a făcut?

Se așeză pe marginea patului, iar ea se ridică și se sprijini de el.

– E din cauza lui Carl, șopti ea. Doctorul Tenney l-a pus într-un fel de transă și, pentru că noi împărțim totul, acum o simt și eu.

– Carl trebuie oprit. La fel și Tenney. Trebuie să scăpăm. Dar Tenney mi-a făcut ceva și nu pot să ajung la ușa de la intrare.

Și îi povesti în șoaptă ce a pățit când a încercat să iasă din casă.

– Tenney e Adept, îi spuse Miryam. Nu cred că putem scăpa. Carl știe că ești cu mine. Legătura dintre noi îi permite să știe tot ce fac. În afară de...

Tăcu și se îndreptă. Îl strângea puternic de braț.

– În afară de?...

– Stai. Poate că avem o șansă. Dacă aș putea...

Nu termină nici de astă dată ce avea de spus, dar se ridică în picioare și-l trase lângă ea. Îi simțea încordarea, își dădea seama că face ceva, dar, pe întuneric, nu vedea despre ce e vorba.

Brusc, îi atinse brațul, îl apucă de încheietură și îl strânse puternic.

– Urmează-mă, îi șopti.

Mergea înainte, trăgându-l după ea. Ușa camerei se izbi de perete, iar camera se lumină. Doctorul Tenney se repezi spre ei orbit de furie.

Miryam mergea înainte calmă. Au dispărut și doctorul, și camera, și lumina. Les a crezut la început că le-a făcut doctorul ceva, dar mersul neabătut al lui Miryam îi dădea încredere.

Fata se opri atât de brusc încât Les se lovi de ea.

– Ce e? întrebă el întinzându-și mâna pe care i-o puse pe umăr. Unde suntem?

– Șșt!

Miryam rămase țintuită, fără să mai facă vreo mișcare.

Au stat așa, ca două statui, minute întregi. Întunericul și tăcerea erau atât de depline, încât n-o vedea absolut deloc și doar mâna lui pe umărul fetei îl asigura că n-a pierdut-o.

Brusc își pierdu și simțul pipăitului și nu-și mai simțea nici propriul corp: nu mai era nimic, nicăieri.

Nu mai era și apoi era din nou. Simțea pământul sub picioare, mirosi parfumul dulce al lui Miryam, îi ghicea umărul sub mâna sa. I-a auzit apoi vocea.

– Tenney aproape m-a prins. E atât de puternic! Cred că nu ne poate găsi aici, dar nu sunt sigură. Este locul unde mă refugiez să scap de Carl, și dacă nu mă găsește Carl, sper să nu mă găsească nici el.

Nu mai era întuneric deplin. O lumină slabă îi permitea s-o vadă și să-și dea seama că se aflau printre copaci. Un vânt rece îi înfoia părul și hainele. Îi înconjurau zumzetele și târâiturile insectelor nopții.

Les se uită în sus: printre ramuri se vedeau petece de cer. Încercă să-și dea seama după stele unde se află, dar nu reuși. Erau alte constelații decât cele pe care le cunoștea. Nu erau în lumea pe care o știa, lumea în care se găseau Amesley și Port-of-Lords și toate celelalte localități dintre ele.

– Am trecut în alt plan, răspunse Miryam la întrebarea lui nerostită. E singura putere pe care o am și pe care Carl nu mi-o poate lua. Nu știu de ce. Dar mă poate totuși chema înapoi. Greu. Durează o oră sau mai mult, deci avem puțin timp. Doar dacă nu-i sporește doctorul Tenney puterea.

– Cum funcționează? Poți să ajungi de aici într-un alt loc?

Era cam confuz și fata nu înțelegea.

– Ai putea ajunge la locul unde m-ai găsit prima dată? întrebă el din nou. Acolo am fi în siguranță. Știu.

– Hm! Nu sunt sigură. Pot încerca. Mi-ar fi mai ușor să găsesc drumul spre apartament, dar acolo se așteaptă fratele meu să mă duc.

– Dacă putem ajunge la casa Veronicăi, ea o să ne ajute. Și ea e Adeptă, dar nu e rea, ca doctorul Tenney.

Miryam își puse degetele pe buzele lui.

– Nu-i mai rosti numele, îi spuse ea repede. Niciun nume. Ne pot găsi după asta.

Les încuviință din cap, iar Miryam își retrase mâna.

– Hai, îl îndemnă ea și îl conduse pe o cărare care abia se vedea.

Miryam se opri la un moment dat, unde poteca se mai lărgea.

– Aici l-am găsit pe prietenul tău. De aici cred că sunt în stare să găsesc locul în care vrei să mergi. Va dura cam mult și trebuie să mă concentrez foarte tare. Fii atent. Pădurea e plină de animale sălbatice – Trevor a fost atacat. De obicei, ziua nu e nicio problemă, dar noaptea... e altă poveste.

– O să fiu atent, îi promise el, întrebându-se ce poate face el dacă se trezește cu un animal în față.

Așa neînarmat nu avea cum să se apere nici pe el, nici pe Miryam.

Ea stătea în mijlocul poieniței cu ochii închiși, cu buzele întredeschise, cu mâinile ridicate la nivelul mijlocului și îndreptate spre exterior, cu palmele în sus. Nu știa ce face, dar oricum nu se vedea niciun rezultat. Nu se întâmpla nimic.

Nu-i spusese să nu se miște, așa că începu să cerceteze luminișul, atent la orice semn care i-ar fi putu semnala prezența vreunui animal. Se auzi un foșnet în tufișul din apropiere, dar nu zări nimic de care să se teamă.

O auzi pe Miryam suspinând și când se întoarse spre ea, o văzu lăsându-și mâinile în jos.

– Nu pot, spuse ea. M-am blocat.

– Tenney?

– S-ar putea. Nu știu. Veronica asta – s-ar putea să reușesc dacă aș ști mai multe despre ea. Descrie-mi-o.

Les îi povesti cum i-a salvat Veronica când el și cu Trevor erau la închisoare și când Trevor aproape că-l omorâse cu puterea minții. Îi descrise apariția excentrică și cum, fără a-și schimba hainele, se transformase într-o persoană autoritară pe măsură ce se apropiau de casă.

În timp ce vorbea, Miryam se uita în ochii lui și Les își dădu seama că nu-și poate muta privirea de la ea. Se simțea tras prin ochii căprui în mintea din spatele lor.

Apoi fata clipi, eliberându-l.

– Am crezut o clipă că o văd, spuse ea încet, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Apoi a dispărut.

Umerii îi căzură de oboseală; atunci Les făcu câțiva pași și o luă în brațe. Fata se sprijini de el și-și lăsă capul pe umărul lui.

– Îmi pare rău, suspină ea.

– Te rog, Veronica, o imploră Les cu voce tare, ajută-ne!

O molie îi trecu prin față.

– Hai! o îndemnă.

Insecta părăsi luminișul, iar Les o urmă, conducând-o pe Miryam.

– Ce s-a întâmplat?

– Poate că avem o șansă, îi răspunse, nepierzând molia din ochi.

Nu era ușor de urmărit, mai ales când intra printre copaci. Culoarea deschisă îl ajuta s-o vadă, dar era ca un strop auriu care zbura printre frunzele unei crengi, reapărând mai încolo, apoi dispărând.

Les se uita unde a văzut-o ultima oară, prindea apoi cu coada ochiului o mișcare fugară pe deasupra unei tufe și își urma drumul.

Miryam mergea alături. Trecură peste un pârâu îngust și, din fericire, puțin adânc. Lipăiau cu pantofii uzi peste pietre, printre muri, pe sub ramuri joase, urmând un drum ciudat care îi scoase într-o pajiște mare. Își dădu atunci seama că nu mai vedea molia. Sau poate că nici nu fusese pe acolo. Avea așa de mare nevoie de ajutor, încât i s-a părut probabil că vede molia în jocul luminii stelelor pe frunzele lucioase.

Miryam îl privea uimită, iar el habar nu avea ce să-i spună.

– Amândoi renunțați prea ușor.

Les se întoarse și o văzu pe Veronica. Stătea cu mâinile în șolduri și îi privea aspru.

– Trebuie să fiți mai puternici dacă vreți să-l învingeți pe Berne Tenney. Apoi se întoarse spre Miryam: Să nu faci nicio greșeală. Acum, că a văzut câtă putere ai, *trebuie* învins. Carl e la el și Carl controlează această putere. Ai fost aruncată într-un război și trebuie să te folosești de toate armele pe care le ai dacă vrei să supraviețuiești.

Miryam se aruncă la picioarele Veronicăi.

– Vă rog, îi spuse fata îmbrățișându-i picioarele, facem tot ce spuneți. Ajutați-ne.

– Începem acum? o întrebă Veronica uitându-se în jos, la capul plecat al lui Miryam. N-o să-ți placă să faci ce-ți spun. Nu mai trebuie să-ți lași fratele să te folosească.

– Credeți că eu nu vreau asta? suspină ea. Dar n-am de ales.

– Ridică-te, îi porunci Veronica. Îți dau o alternativă. Însă nu-ți va fi ușor.

– Spuneți-mi ce să fac, o imploră Miryam, care îmbrățișa în continuare picioarele Veronicăi. Mă trage.

– Ridică-te!

Les se aplecă s-o ajute să se ridice, dar un gest ferm din partea Veronicăi îl făcu să se dea înapoi. Privi neputincios cum Miryam se ridică încet în picioare și rămase cu capul plecat și umerii căzuți.

– Îndreaptă-te! se răsti Veronica.

– Trebuie să plec, gemu Miryam. Mă trage. N-am ce să fac.

– Ba ai, dacă suporți durerea.

– Lăsați-mă s-o ajut, interveni Les îndreptându-se spre ea.

– Nu!

Comanda Veronicăi îi stăvili mișcarea.

Miryam își îndreptă umerii. Se uită repede la Les, apoi la Veronica.

– Nu merg, spuse ea încet, dar ferm.

– Bun, făcu Veronica. Continuă să spui așa și să și crezi.

Fața lui Miryam se schimonosi și își dădu ochii peste cap. Dar nu căzu.

– Nu merg, repetă ea. Nu merg.

Veronica îi făcu lui Les semn cu capul să treacă în spatele fetei. Când ajunse acolo, Adepta îl prinse de mâini, iar Miryam se afla acum în cercul făcut de mâinile lor.

Fata tremura din tot corpul. Les era sigur că o să cadă, dar ea rămase în picioare și își deschise ochii.

– S-a oprit, spuse ea. Nu pentru mult timp, așa cred, dar...

– Nici nu avem nevoie de mult timp, răspunse Veronica.

Lăsă mâinile lui Les, își ridică brațele și trasă conturul unui dreptunghi. Apăru o ușă pe care o deschise și intrară în camera ei plină de măsuțe. După ce închise bine ușa, Veronica făcu un semn cu mâna și aceasta dispăru.

– Vino, îi porunci ea lui Miryam și o duse în cealaltă parte a camerei, unde o întinse pe o blană groasă și lucioasă. Trebuie să lucrăm repede, n-avem timp de pierdut. Vino aici, Les. Avem nevoie de tine.

Băiatul se repezi printre mese și dădu cu cotul în una, în timp ce încerca să evite funiile și sforile care se bălăbăneau, aruncându-i în față mănunchiuri de ierburi, mici oale și pensule. Când ajunse lângă ele, Veronica îi porunci să se așeze pe blană, lângă Miryam.

– Acum o să desfacem firele puterii care o țin legată de fratele ei, îl lămuri Veronica. Durează mult și e foarte dureros pentru ea. Nu sunt sigură că n-o s-o omoare.

Se opri și o privi pe Miryam.

– Ești sigură că vrei să riști?

– Dacă așa pot să scap de Carl, da, răspunse Miryam cu hotărâre. Risc orice.

– Bun. Atunci să începem.

14

Drumuri încurcate

În vreme ce Veronica aduna diverse lucruri de pe mese și dezlega altele de pe sfori, Les ședea pe blană, lângă Miryam. Ar fi vrut s-o încurajeze, dar nu știa ce să zică, așa că o mângâia doar pe mână.

Veronica se apropie și puse obiectele pe blană. Acestea păreau destul de inofensive: o lumânare, un ac, un smoc de fire albe și negre încolăcite, o foarfecă de croitorie, o ceașcă de porțelan, o rămurică dintr-o plantă cu miros dulceag, o oală cu apă, o oglindă, și o piatră ovală, netedă care părea de râu.

– E foarte important să aveți amândoi încredere în mine, le spuse ea așezându-se pe o blană cu dungi late gri cu galben. Procedeul este extrem de delicat. Dacă vă îndoiți la momentul critic, poate fi fatal.

– Ce faceți? întrebă Les.

– Vreau să separ firele puterii lui Carl care sunt încâlcite cu cele ale lui Miryam.

– Carl mi-a spus că așa ceva e imposibil, se auzi vocea timidă a lui Miryam. Mi-a spus că suntem legați pe viață.

– Sunt sigură că a făcut tot ce-a putut să fie așa. Eu cred totuși că separarea e posibilă. Faptul că puterea ta îți permite să intri în alt plan în care el nu te poate urma arată că ți-a rămas un punct de unicitate. De acolo putem porni să desfacem firele încurcate.

– Dar o să știe ce faceți și o să se împotrivească.

– Sigur că da, dar aici intervine Les. Pentru că el are putere, dar talentul lui e inactiv, este un tampon perfect. Procedeul e foarte complex. Nu pot să ți-l explic în întregime, dar, pe scurt, Miryam, puterea lui Carl va fi canalizată în Les, pe măsură ce o separ. Les, pentru tine o să fie neplăcut, dar nu-ți produce un rău iremediabil. Riscant e pentru Miryam, nu pentru tine. Vom pune puterea într-un loc în care Carl să nu mai ajungă. Pe măsură ce el își pierde puterea, tu, Miryam, vei putea să preiei o parte din munca mea și să te eliberezi. O să-ți dai seama ce ai de făcut la momentul respectiv.

Procesul e extrem de dureros și, odată început, nu mai poate fi oprit. Dacă încerci să-l întrerupi n-o să supraviețuiești. Trebuie să înțelegi acest lucru.

Les se uită la Miryam. Fața ei, de obicei palidă, nu mai avea acum nicio culoare. Mâinile îi tremurau.

– Înțeleg, spuse ea. Mergem înainte. Sunt gata.

– Și tu, Les? se întoarse Veronica spre el. Vrei să mă lași să-ți folosesc mintea drept capcană pentru puterea lui Carl?

– Sunteți sigură că n-o să poată să mă folosească *pe mine?*

– Sunt sigură! îi răspunse ea categoric.

– Dar puterea lui nu rămâne în mintea mea, nu?

– Nu știu, se încruntă Veronica. Dacă rămâne n-o să-ți fie de niciun folos. Nu se combină cu harul tău și nici nu ți-l schimbă. Iar disconfortul durează doar atât

timp cât durează și procedura. După aia nici nu mai știi ce s-a întâmplat.

– Bine, spuse el inspirând adânc. Sunt gata să fac orice s-o salvez pe Miryam.

Veronica fărâmiță rămurica uscată în oala cu apă pe care o ținu apoi în căușul palmelor. În câteva secunde, din oală ieșeau aburi care aveau un miros plăcut, de lămâie. Veronica turnă lichidul fierbinte în ceașca pe care i-o dădu lui Miryam.

– Bea asta. Te relaxează, nu te adoarme. Trebuie să rămâi trează să mă ajuți la separare.

Miryam duse ceașca la buze, inspiră adânc aburul aromat și bău. Apoi îi dădu ceașca goală Veronicăi, iar Adepta dădu din cap.

– Pe tine trebuie să te aduc în transă, se întoarse ea spre Les. Nu prea tare, o să mă vezi și o să mă auzi.

Își puse vârfurile degetelor pe tâmplele lui și îl privi fix în ochi. Bătăile inimii încetiniră, respirația deveni mai profundă și își simți corpul mai greu. Veronica era scăldată într-o aură de lumină. Restul camerei se întunecă.

Miryam stătea întinsă pe spate, cu capul pe piciorul lui Les. Aura de lumină o învălui și pe ea. Se uită la Les și îi zâmbi.

– Dă-mi mâna, făcu ea somnoroasă.

Les nu se putea mișca și i se părea că visează. Miryam îi luă mâna și și-o duse la piept. Veronica luă pietricica și o puse pe fruntea lui Miryam. Treptat, piatra deveni transparentă și căpătă o lucire aurie, de parcă înăuntru ei ar fi ars o flacără.

Les nu-și lua ochii de la piatra care strălucea. În ea se reflecta imaginea Veronicăi, distorsionată: corpul apărea mic și depărtat, dar mâinile, care țineau smocul de fire, erau mari și umpleau toată suprafața pietrei, care devenise o gemă portocalie, strălucitoare.

Iar el vedea *în* și *prin* piatră, ca și cum aceasta ar fi fost o fereastră în capul lui Miryam. Degetele Veronicăi trăgeau încet firele.

– Miryam, te rog să te gândești la lumea în care mergi pentru a scăpa de Carl, o îndemnă Veronica, dar vocea se auzea, parcă, de la mare distanță. Gândește-te că te duci acolo, deși n-o s-o faci.

În timp ce vorbea își înfipse degetele adânc în smocul de fire și Les văzu că scoate un căpețel firav din cel alb.

– Bine, Miryam. Îndepărtează-te încet din locul acela și urmează-ți linia puterii până în punctul în care se unește cu cea a lui Carl.

Mâinile Adeptei trăgeau de capătul firului. Degetele s-au dus pe firul alb până când acesta a intrat într-un nod de fire negre. A început să-l descurce cu răbdare, l-a trecut printr-un ochi negru și l-a tras afară, mergând mai departe, până când a ajuns la o încâlceală și mai mare de noduri, pe care a încercat s-o descurce, trăgând și împingând firul alb.

Miryam a gemut și și-a clătinat capul. Gema portocalie a alunecat, dar Veronica a prins-o și a așezat-o mai bine.

– Nu te mișca. Trebuie să tai nodul.

Les a văzut cum mâinile reflectate în piatră au luat foarfeca, i-au introdus vârful în nod și l-au lărgit puțin, apoi au tăiat o bucățică de fir negru, eliberându-l pe cel alb. Când a tăiat, Miryam a țipat puternic arcuindu-și spinarea.

– Ușurel, murmură Veronica, continuând să descâlcească firul. A apucat un capăt negru și pe cel alb și le-a despărțit, strângându-le apoi în două gheme separate pe care le ținea în mână.

Un junghi dureros a străbătut capul lui Les, de la rădăcina nasului, dintre ochi, până la ceafă. Era ca o

frânghie aprinsă, întinsă între cele două puncte, ca un sfredel care se mișca înainte și înapoi, provocându-i o durere imensă. Nu putea să țipe, dar respira greu, luptându-se cu durerea. A rămas cu ochii deschiși, iar gema-fereastră care reflectase mișcările Veronicăi deveni o pată portocalie neclară în care fire albe și negre se răsuceau și zvâcneau ca niște șerpi. Șarpele negru s-a făcut mai mare, apoi a alunecat sâsâind pe frânghia aprinsă până în capul lui Les, unde a lovit, înfigându-și colții în creierul său, încolăcindu-se în jurul conștiinței sale, strângând tot mai tare. Veninul lui negru i-a cuprins tot corpul.

– Ține-te bine, Les, auzi o voce de foarte departe. Ține-te bine, să n-o ucizi pe Miryam.

Șarpele s-a răsucit în jurul lui, zdrobindu-l, înmuindu-i oasele.

– Miryam, repetă vocea, sau era doar ecoul.

– Miryam.

Cuvântul ieșea chiar din gâtul lui strangulat și, odată cu el, un curent de aer înghețat care făcu șarpele să dea înapoi, să se retragă arzându-i creierul pentru a se opri apoi încolăcit strâns, ca o minge fierbinte în ceafa lui Les.

Uluit, amețit, abia respirând, se lăsă cu toată greutatea în mâini pentru a nu se prăbuși. Atunci auzi tăietura foarfecii și vocea Veronicăi spunând „S-a terminat".

Miryam își desprinse capul din strânsoarea lui. Niște mâini îl împinseră pe Les pe spate, pe blană. Greutatea din ceafă îl trăgea în jos, în liniște, în întuneric.

– Sunt liberă, spuse o voce dulce. Dar ce s-a întâmplat cu Les? Ați spus că nu pățește nimic.

– N-ar trebui, se auzi o altă voce care nu era dulce, ci mai degrabă acră ca oțetul. Îi fac ei ceva – mai degrabă doctorul Tenney – la celălalt capăt. Taci, copilă, până văd eu ce se întâmplă.

Les încercă să rămână treaz, dar ochii săi refuzau să se deschidă, iar greutatea din creier îl trăgea în uitare.

Doctorul Tenney discuta politicos despre tot felul de lucruri fără importanță, dar Trevor se gândea la altele și auzea doar frânturi de conversație. Înțelegea că doctorul așteaptă întoarcerea lui Les înainte de a trece la subiecte mai serioase și Trevor era tot mai îngrijorat de absența prelungită a prietenului său. Doctorul însă nu părea deloc îngrijorat.

Trevor ar fi vrut să-l întrebe pe doctor multe lucruri. Era evident că omul avea puteri deosebite și perspectiva de a învăța de la el îl umplea pe Trevor de bucurie. Dar, deși doctorul era atât de volubil, Trevor nu reușea deloc să-și plaseze întrebările în vorbăria fără șir a acestuia. De câte ori deschidea gura să întrebe ceva, Tenney se lansa într-o poveste încâlcită și, aparent, fără nicio noimă.

Și Carl asculta în tăcere. Avea ochii deschiși, dar se uita în gol și părea vrăjit.

Unul dintre subiectele despre care ar fi vrut să vorbească Trevor era Carl: cum folosea puterea lui Miryam, cum de a reușit să-l domine atât de ușor pe el, pe Trevor, și dacă va fi pedepsit de Comunitate pentru fărădelegile sale. Trevor voia să se asigure că el și Les își vor primi înapoi banii și toate lucrurile.

Carl se foi și clipi: ieșea din transă. Iar Trevor *trebuia* să afle toate răspunsurile înainte ca acesta să-și revină complet. Așteptă ca doctorul să se oprească un pic din trăncăneală și se hotărî să schimbe subiectul și să-și înceapă interogatoriul.

Nu mai avu ocazia. Carl sări în picioare.

– E cu ea! strigă el, oprindu-l pe doctor în mijlocul unui cuvânt.

Doctorul își înălță capul pentru a auzi mai bine, dar Trevor nu reuși să distingă nimic.

– Așa e, întări Tenney. Pare foarte atras de tânăra domnișoară. Mă întreb ce au de gând să facă. Ea nu-și poate folosi puterea fără consimțământul tău, nu-i așa?

– Nu, nu când sunt atât de aproape de ea.

Dar îngrijorarea de pe fața sa îi contrazicea afirmația.

– Am impresia că nu-mi spui chiar tot.

Tonul doctorului Tenney era blând, dar se simțea în el o undă de amenințare.

Ochii lui Carl se îngustară. Ezită puțin, apoi vorbi încet.

– Poate... dispărea. O oră sau două. Întotdeauna reușesc s-o aduc înapoi de pe unde o fi umblând. Dar n-am reușit niciodată s-o urmăresc.

– Prostule! strigă doctorul Tenney sărind în picioare. Trebuia să-mi spui mai devreme! Hai cu mine!

Se repezi spre ușă și Carl îl urmă. Trevor se ridică în picioare și se luă după ei, neștiind precis dacă îndemnul doctorului îi era adresat și lui. Dar nici nu voia să-l scape pe Carl din ochi. Traversară în grabă holul întunecat și intrară într-o cameră de lângă scară. Trevor trecu pragul și se lovi de Carl care se oprise brusc chiar lângă ușă. Doctorul Tenney era la câțiva pași mai în față și înjura.

Trevor zări două siluete fantomatice care dispăreau în depărtare, la o distanță mult prea mare, dincolo de pereții camerei.

Își aminti că Miryam îl găsise într-un loc în care îl trimisese Veronica prin ușa cea misterioasă. Miryam nu a creat nicio ușă, dar a reușit cumva să facă o potecă spre locul acela în care l-a luat și pe Les.

Doctorul Tenney se răsuci spre Carl.

– Ai spus c-o poți aduce înapoi. Hai, mai repede!

– Durează ceva. Mi-e greu s-o ajung.

– Grăbește-te! Nu pierde vremea!

Doctorul pocni din degete și produse o flacără cu care aprinse fitilul unui felinar de pe o noptieră.

Carl se duse și se așeză pe pat. Își închise ochii, iar fața sa căpătă o expresie de intensă concentrare. Doctorul, respirând greu din cauza agitației, se trânti în unicul scaun din încăpere – un balansoar din lemn care scârțâi sub greutatea lui.

Trevor se simțea stânjenit și nu știa ce să facă sau dacă să vorbească pentru a nu-l deranja pe Carl din concentrarea sa. Nu înțelegea de ce era Tenney atât de alarmat. Doar îi putea urmări sau îi putea aduce el înapoi. Puterea sa era mai mare decât a lui Miryam și a Veronicăi. Dar acesta stătea în balansoar și se uita la Carl. Părea să fi uitat cu totul de Trevor.

Trecuse mult timp. Trevor obosise de atâta stat în picioare și se așeză pe podea, cu picioarele încrucișate, așteptând. Doctorul Tenney îl ignora în continuare, îndreptându-și întreaga atenție asupra lui Carl.

Brusc, Carl se îndreptă, iar expresia sa de concentrare deveni una de triumf. Făcea niște mișcări cu brațele, de parcă se ținea de o frânghie. Doctorul Tenney încetă să se mai balanseze și își încleștă mâinile de scaun. Își scoase limba și-și umezea buzele.

Carl își încordă umerii ca și cum ar fi tras o mare greutate. Fața îi era transpirată, iar expresia de triumf îi dispăruse.

Apoi brațele îi căzură pe lângă corp și își scuturâ capul.

– Am pierdut-o. Niciodată nu mi s-a mai împotrivit ca acum.

– Încearcă, nu renunța! se răsti Tenney.

– Inutil. A plecat, spuse Carl obosit, lăsându-se și mai greu pe pat.

Doctorul Tenney sări în picioare.

– Aşteptaţi-mă aici. Amândoi, mai spuse el şi ieşi din cameră.

Carl îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii. Nu vorbea, dar Trevor vedea cum îl cuprinde tot mai tare furia şi spera ca doctorul să se întoarcă înainte ca el să se dezlănţuie. Deşi, cum Miryam plecase, putea fi la fel de puternic ca şi Carl. Se ridică în picioare şi-şi adună puterea.

Doctorul Tenney se întoarse, urmat de arătarea fantomatică pe care o chemase mai devreme să aducă scaunele. Trevor făcu un pas înapoi, fără să ştie de ce.

– Cărarea pe care a luat-o sora ta mi-e din nefericire închisă, spuse doctorul. Nu pot să merg după ea, dar îmi pot trimite servitorul să-i dea de urmă. El nu oboseşte şi nici nu poate fi împiedicat s-o caute.

Arătarea înveşmântată alunecă tăcută spre mijlocul camerei. Capul său acoperit cu o glugă se mişca înainte şi înapoi, făcându-l pe Trevor să se gândească la un câine de vânătoare. Se deplasă încet înainte, spre perete, păru să licărească o clipă, apoi dispăru, ca şi cum ar fi trecut prin zid.

– Nu se va întoarce fără pradă, spuse doctorul frecându-şi mâinile. Hai să ne mutăm în camera de lucru unde e mai confortabil.

Îl prinse pe Carl de mână, ignorându-l din nou pe Trevor.

Nefericit, acesta se luă după ei, gândindu-se îngrijorat ce ar putea să le facă arătarea lui Les şi lui Miryam când îi va găsi. Pentru prima dată îi trecu prin cap că s-ar fi putut ca Les să aibă dreptate în legătură cu doctorul Tenney. Dar poate că doctorul tot n-a înţeles încă ce fel de om e Carl.

Trevor își jură să-i deschidă ochii. O să-l întrebe, o să acuze și o să-l facă să-i răspundă. N-o să mai stea să-i asculte balivernele.

Intrară în camera de lucru și doctorul Tenney le arătă scaunele.

– Luați loc, domnilor, vin și eu imediat.

Apoi se duse la o măsuță din celălalt capăt al încăperii și meșteri ceva la dispozitivul care se afla pe ea.

Carl se așeză. Trevor nu mai era atât de pornit, dar îngrijorarea pe care o simțea pentru Les nu-i dădea pace și din cauza asta nu putea să stea jos. Se strecură prin labirintul de măsuțe și se apropie de doctorul Tenney. Acesta nu părea să-l observe, fiind ocupat să ajusteze unghiul unei emisfere din alamă care stătea în echilibru pe un arc subțirel și rigid, înfășurată dezordonat cu fire din aramă care cuprindeau și jumătatea lipsă a sferei.

Trevor își drese vocea.

– Domnule, n-ați înțeles că acest Carl l-a forțat pe Les să vină aici cu el, nu-i așa?

– L-a forțat? întrebă doctorul ridicându-și ochii spre el. Iată un cuvânt interesant, cu multe nuanțe.

– Problema e, domnule, că Les a venit aici împotriva voinței lui și a plecat de bună voie. Aș vrea să vă întreb de ce vreți atât de tare să-l aduceți înapoi. Ce intenționați?

– N-ați fi venit amândoi la mine, din proprie voință, să-mi aduceți scrisoarea de la unchiul tău, dacă s-ar fi derulat toate conform planului?

– Ba da. Sigur că da. Dar în acest caz, Les n-ar fi avut niciun motiv de neîncredere. Am avut parte de întâmplări nefericite, domnule. În loc să-l atrageți din nou pe Les aici împotriva voinței lui, mai bine l-ați lăsa în pace. Se întoarce el de bună voie dacă-i acordați timpul necesar. Și dacă vede că are și Carl de gând să ne dea ce ne-a furat.

– Și totuși, în final, scrisorile au ajuns la destinație.

– Da, dar domnul Hamlyn nu știe că în locul meu s-a dus Carl și...

– Nici nu trebuie să știe, spuse Carl, care se apropie și el din spate, punându-și mâna pe umărul lui Trevor. Avem o înțelegere, îți aduci aminte?

– O înțelegere la care m-ai forțat tu, se răsti Trevor dând la o parte mâna lui Carl.

– O, iar folosești cuvântul *forțat*.

Doctorul Tenney mai ajustă ceva la globul din aer și metal, lăsându-l într-un balans fragil pe arc.

– Hai să discutăm implicațiile forței, vrei?

Punându-și câte o mână pe umeri lor, doctorul Tenney îi conduse spre scaune. Deși ar fi vrut să se opună, Trevor se răzgândi. Poate că va reuși totuși să aibă discuția pe care o dorea.

– Presupun că atunci când vorbești de forță, domnule Blake, nu te referi la forța fizică, ci la abuzul de putere.

O adresare atât de oficială îl cam intimidă pe Trevor.

– Le-a folosit pe amândouă, domnule. Mai mult decât atât, a jurat că ne nenorocește sau ne omoară dacă nu cooperăm, iar Les, care n-are putere, e lipsit de orice apărare împotriva unui individ ca ăsta.

Doctorul Tenney își îndreptă pipa neaprinsă spre Trevor.

– Dar tu ai putere și, prin urmare, nu ești lipsit de apărare.

Apoi se întoarse spre Carl.

– Domnule Holdt, se pare c-ai depus eforturi considerabile pentru a intra în Comunitate. Ce avantaje crezi că vei avea?

– De unde știți cum mă cheamă? îl întrebă el pe Tenney, aplecându-se puțin spre el. Nu v-am spus niciodată.

– E treaba mea să știu diverse lucruri, zâmbi doctorul Tenney. Acum, răspunde-mi *dumneata* la întrebare.

– Și de ce să nu intru? întrebă Carl disprețuitor. Doar am har.

– Sigur că ai, încuviință amabil Tenney. Dar sora dumitale e mult mai talentată. Și totuși, nu încerci s-o ajuți și pe ea să intre.

– O s-o ajut după ce intru. E timidă și n-ar încerca singură. Eu trebuie să fac o mulțime de lucruri pentru ea.

– Ești un frate foarte grijuliu. De fapt ar trebui să spun „frate vitreg", nu?

– Ce mai contează? se apără Carl. De unde știți?

– Să zicem că-ți urmăresc de ceva vreme cariera, spuse el și apoi se opri să-și umple pipa. Știu multe despre dumneata și sora dumitale. Adică sora vitregă. Știu că mama voastră s-a căsătorit împotriva voinței ei și în ciuda faptului că iubea un alt bărbat. Că la trei ani după ce te-ai născut, a fugit cu omul de care era îndrăgostită și te-a abandonat, ceea ce, aș zice, te deranjează foarte tare. Timp de doi ani s-au tot ascuns de soțul său. Atunci s-a născut Miryam. A primit numele de familie al tatălui ei, Vedreaux, deși părinții nu erau căsătoriți.

Pe măsură ce doctorul Tenney povestea, Carl devenea tot mai nervos și mai furios.

– Nu aveți niciun drept... M-ați spionat.

– Într-un fel. Treaba mea e să știu tot ce se poate despre cei cu har. Mama era foarte talentată. De la ea ați moștenit, dumneata și Miryam, harul. Tatăl dumitale i-a găsit pe fugari, l-a împușcat pe iubit și și-a adus-o înapoi soția. A rămas cu el pentru a-și proteja fiica deoarece soțul ei a amenințat-o că-i omoară copilul dacă mai fuge. E trist, dar nu surprinzător, că mama a murit tânără, lăsându-și fiica la mila dumitale și a soțului ei.

Descoperiseși nu numai că Miryam avea puterea și că puteai s-o folosești și dumneata, ci și că poți să te legi atât de strâns de ea, încât s-o transformi în sclavă. Biata fată n-are o viață prea ușoară.

– Nici eu! se răsti Carl. Mama mă ura.

– Iar tatăl dumitale o ura pe Miryam. Totuși, ea a ieșit din această copilărie tristă mai întreagă decât dumneata.

– Cum adică? se răţoi Carl de parcă ar fi vrut să sară de pe scaun și să se repeadă la doctorul Tenney.

Trevor îi urmărea atent, gata să sară în ajutorul doctorului dacă ar fi fost necesar. Doctorul nu părea însă îngrijorat și se putea apăra și singur. Trevor era încântat de felul în care doctorul Tenney dăduse la iveală adevăratul caracter al lui Carl. Aștepta acum ca Tenney să-l acuze și să-i dea pedeapsa corectă – care ar fi inclus, în opinia lui Trevor, interzicerea admiterii lui Carl în Comunitate și obligația de a înapoia tot ce furase de la el și de la Les.

În schimb, doctorul Tenney zâmbi doar, apoi continuă.

– Adică, ambiția dumitale e demnă de laudă, dar motivația nu e pe măsură și nu te lasă să vezi posibilitățile care ți se deschid cu rarul talent pe care-l ai.

Trevor nu mai rezistă.

– Talent rar! E un hoț și un escroc. Asta numiți dumneavoastră talent?

– E și lipitoare. La acest talent mă refer.

Doctorul se opri să dea afară fumul din gură și se uită cum acesta formează un inel perfect care se îndreaptă spre Carl și începe să i se rotească în jurul capului.

– Nu e un talent acceptat, dar a devenit extrem de rar. Are niște avantaje de necontestat.

– Dar mi s-a spus că n-o să fiu acceptat niciodată în Comunitate cu acest har.

– Mi-e teamă că așa e, încuviință doctorul Tenney și mai suflă un inel de fum. Cel puțin nu în condiții normale.

– Stați puțin. Eu nu înțeleg, îi întrerupse Trevor jignit. După cum vorbiți, mie mi se pare că ați fi de acord ca el să intre în Comunitate. Chiar dacă v-ați dat seama ce face și cine este.

– O, desigur, spuse doctorul Tenney zâmbind discret, îmi dau seama perfect. *Dumneata* nu-ți dai seama.

Tinere, eu sunt Adept. Nimeni din Comunitate nu are mai multă putere decât mine. Unii nu sunt de acord cu felul în care-o folosesc și, trebuie să mărturisesc, chiar au propus să fiu dat afară. Asta nu se poate însă din moment ce n-are nimeni puterea s-o facă.

Chicoti și mai trimise câteva inele de fum spre tavan înainte de a continua.

– Sunt pe deplin conștient de caracterul dubios al domnului Holdt. Felul în care și-a tratat sora vitregă e îngrozitor. Din întâmplare însă, talentul său mi se pare foarte util. L-aș fi căutat și eu destul de curând, dar a fost atât de amabil și m-a scutit, apărându-mi la ușă. Și nu voi avea nicio problemă să-l controlez pe domnul Holdt. De fapt, exercit acest control încă de când a ajuns. Probabil că ai observat că de câteva ori a căzut într-o stare de semiconștiență în care a ascultat ordinele, dar n-a avut nicio inițiativă.

Carl sări în picioare și îl înfruntă pe doctor cu pumnii strânși.

– Ce drept aveți...

Pumni i se descleștară și își duse mâinile la gât de parcă ar fi vrut să desfacă un laț invizibil. Începu să tușească, se făcu roșu ca o sfeclă și se prăbuși înapoi pe scaun.

Apoi culoarea îi reveni la normal și mâinile îi căzură în poală. Se uita la doctorul Tenney fără a zice nimic.

– Vezi? îl întrebă Tenney pe Trevor. Încă o demonstrație. Când va învăța să accepte instrucția, va deveni o unealtă folositoare.

Trevor era îngrozit. Les avusese dreptate: voia să-i aducă pe Les și pe Miryam înapoi. Toți vor fi sub puterea lui.

Nu, nu! N-o să se lase el influențat de paranoia lui Les. Doctorul Tenney n-a făcut nimic care să-l pună în pericol și a promis să descopere talentul lui Les. Iar Carl are ceea ce merită. Trevor se hotărî să nu-l mai judece, înainte de a ști mai bine ce are de gând doctorul.

– Îl faceți pe Carl să ne dea înapoi banii pe care ni i-a furat? întrebă Trevor.

– M-aș mira să mai aibă prea mulți. Nu-ți face griji. Poți fi mult mai bogat când îți descoperi în întregime talentul.

Răspunsul îl intrigă pe Trevor. Nu se gândise că ar putea deveni bogat datorită puterii pe care o are, dar de ce nu? Carl vorbise despre opulența de la Doss Hamlyn. Precis a fost obținută prin folosirea judicioasă a talentelor sale.

Doctorul Tenney pufăia calm din pipă, iar Carl tăcea posomorât. Trevor căzuse pe gânduri. Mintea sa imagina planuri pentru a controla afaceri, făcând investiții prin folosirea puterii, creând un vast imperiu financiar. Își linse buzele.

Unchiul Matt și mătușa Ellen nu-și folosiseră talentele în acest fel. Trăiau totuși confortabil, fără a munci atât de mult ca tatăl său. Dar nu erau ambițioși.

El însă era.

Nici Les nu era. S-ar fi mulțumit să rămână la fermă, s-o moștenească într-o bună zi de la tatăl său, și să-și petreacă viața curățând cocinile și cultivând mazăre, morcovi, napi, porumb și varză. Les avea mare noroc că

Trevor l-a luat de acolo pentru a se bucura de o viață mai bună, mai interesantă și cu mai multe satisfacții. Și s-ar putea să dea cu piciorul la toate astea dacă doctorul Tenney nu-l găsește și nu-l aduce înapoi. Sau dacă îl aduce, dar refuză să-i permită doctorului să-l testeze. Les îi era prieten de ani de zile și nu avea de gând să-l lase să facă o asemenea greșeală. Trebuia să-l țină aici și să-l ajute să-și dezvolte talentul.

Gândurile îi fură întrerupte de un zbârnâit. Urmări privirea grăbită a doctorului și văzu sfera din metal și firele pe care acesta o așezase cu atâta grijă, rotindu-se și agitându-se pe arc ca un titirez. Doctorul Tenney se sculă și se repezi spre ea, punându-și pipa pe prima masă care-i ieși în cale.

Țipătul lui Carl îl opri însă cu puțin înainte de a ajunge acolo.

– Nu! Nu poate! urla Carl, frângându-și mâinile. Oprește-o!

Doctorul Tenney lăsă globul să se învârtă mai departe și alergă spre Carl care se zvârcolea și se zbătea pe scaun.

– Hai, băiete! strigă doctorul la Trevor. Ajută-mă!

Trevor se ridică și se apropie de doctor fără nicio tragere de inimă, pentru că nu voia să-și ajute dușmanul.

– Apucă-i mâinile.

Carl voia să-și sfâșie fața, se trăgea de păr. Trevor își folosi toată forța pentru a-i ține mâinile depărtate și nemișcate. Carl se zbătea ca un nebun, țipa, din gură îi curgea salivă, ochii i se dădeau peste cap. Reuși să răstoarne scaunul și căzu pe podea. Trevor și doctorul Tenney îl scăpară din mâini și fură nevoiți să se arunce cu toată forța asupra lui pentru a-l potoli, dar continua să se dădea cu capul de podea. Trevor îl ținea cu ambele mâini și își puse un genunchi pe fruntea lui Carl pentru a-i ține capul. Doctorul îl ținea de picioare.

Criza nu se mai termina. Doctorul Tenney gâfâia foarte tare și fața îi era roșie de la efortul cu care nu era obișnuit. Lui Trevor îi alunecau mâinile din cauza transpirației și știa că nu va reuși să-l mai țină prea mult pe Carl.

Brusc, acesta rămase fără vlagă. În tăcerea profundă care se lăsă, Trevor auzi o bufnitură puternică. Sfera ciudată din fire și alamă căzuse de pe arc și se rostogolea spre ei.

Doctorul Tenney îl lăsă pe Carl și o ridică, apoi se uită printre fire, în interior.

– Bine. Trebuia să-mi fi dat seama, spuse el supărat. Iar s-a amestecat băgăcioasa aia. Crede că a câștigat, dar se înșală amarnic. Încă am unealta care să mă ajute să-i storc de putere pe membrii Comunității și știu cum s-o folosesc.

Ridică sfera deasupra capului lui Carl și își adânci mâna printre sârme. Trevor auzea degetele care ciocăneau în emisfera din alamă. După câteva secunde, își scoase mâna. Trevor ședea pe podea, lângă Carl. Doctorul puse mâna pe care o scosese din sferă pe fruntea lui Carl, doar o clipă, apoi pe a lui Trevor.

Îi simțea degetele reci pe fruntea încălzită de sudoare, dar atingerea era liniștitoare și se relaxă.

– Bun băiat, murmură doctorul.

Trevor îl auzi pe Carl mișcându-se lângă el, dar nu se sinchisi să se întoarcă și să vadă dacă îi revenea criza. Ținea ochii închiși. Nu avea de ce să-i deschidă atâta vreme cât mâna liniștitoare a doctorului rămânea pe fruntea lui.

– Ce faceți? îl auzi pe Carl întrebând cu o voce slabă, dar clară.

– Știi că legătura dintre tine și sora ta s-a rupt. Ai nevoie de alt partener. Ți-l pregătesc acum.

Trevor era ameţit şi prinse doar parţial sensul acestor cuvinte. Ar fi trebuit să se opună. Ştia asta, dar nu avea suficientă energie.

Mâna doctorului apăsa tot mai tare, făcându-l să se întindă pe podea.

– Dormi, îl îndemnă el încet.

Căzu brusc într-un vis din care nu se mai putea trezi. În vis, văzu un şarpe care aluneca printre fire pe emisfera din alamă. Era verde şi lucitor ca cei care-l urmăriseră în pădure şi se îndrepta spre el. Iar el, Trevor, zăcea neputincios, incapabil să se mişte în timp ce şarpele îi alunecă pe corp şi îi trecu peste faţă unde îşi înălţă capul şi lovi, înfigându-şi colţii în fruntea sa.

Trevor gemea de durere, dar nu se putea mişca să alunge şarpele. Acesta nu-şi scoase colţi, ci, prin rana făcută, începu să i se strecoare încet în creier. Îl simţea rotindu-i-se prin cap, străbătându-i gândurile, înlănţuindu-i voinţa.

Când şarpele intră cu totul în el, se opri şi durerea. Simţea nişte degete care apasă locul pe unde intrase.

– Gata, anunţă o voce. Puterea lui e a ta. Iar a ta îmi aparţine.

15

Fire încurcate

Comunitatea nu era deloc așa cum se așteptase Trevor. El își imaginase un fel de complex de clădiri înconjurate de un gard, cu porți masive din fier, în spatele cărora membrii trăiau în deplină siguranță și izolare.

Comunitatea nu era însă un loc, ci oameni. Oameni obișnuiți, diferiți unul de altul, de toate felurile, așa cum se găsesc în orice mare oraș. Treizeci–patruzeci dintre ei se înghesuiau în curtea interioară a casei unui membru al Comunității – plăcută, dar fără pretenții – un loc de întâlnire ales întâmplător, aflase Trevor. Locația le fusese transmisă membrilor printr-un cod. Comunitatea funcționa ca o societate secretă: membrii săi schimbau parole și strângeri tainice de mână, își trimiteau mesaje codate și organizau întâlniri clandestine. Lui Trevor îi amintea de clubul secret pe care el și Les îl înființaseră când aveau vreo nouă ani, cu singurul scop de a-și exclude colegii care nu se numărau printre prietenii lor apropiați.

La fel ca și în clubul lor, și membrii acestui grup își aruncau unul altuia priviri suspicioase, întrebându-se care ar putea fi trădătorul. Toți vorbeau în șoaptă și,

în ciuda aglomerației, toți păstrau distanța față de inițiați pentru că nu se știa dacă nu sunt cumva informatori sau spioni.

Doar doctorul Tenney părea stăpân pe sine și avea chiar un aer vesel. Trecuse peste nemulțumirea provocată de faptul că servitorul se întorsese fără Les și Miryam și s-a apucat plin de entuziasm să aranjeze primirea lui Carl și a lui Trevor în Comunitate. Iată că sosise și momentul respectiv, iar el afișa multă încredere și bună dispoziție.

Stătea împreună cu cei doi ucenici ai săi sub un prun în care erau agățate felinare. Cei mai mulți oaspeți stăteau în picioare, iar Doss Hamlyn ședea pe o bancă din piatră în mijlocul curții. Lângă el era o femeie tânără și exact în spatele lui, în picioare, un bărbat musculos care lui Trevor i se păru a fi *bodyguard*. Doctorul Tenney nici nu se uită la el, dar le spuse că tânăra de lângă Hamlyn era fiica acestuia, Leila. Fata îi privea cu mult interes pe cei doi tineri, dar tatăl său o certă când văzu încotro se uită.

Hamlyn știa că, atunci când îl vizitaseră acasă, Carl se dăduse drept Trevor. Ce explicație îi oferise însă doctorul, Trevor nu mai știa. Oricum, doctorul Tenney nu părea să creadă că acest lucru le va diminua șansele de admitere în Comunitate.

După ce el și Carl au fost patru zile prizonieri în casa doctorului Tenney, Trevor n-a mai vrut să intre în Comunitate. Doctorul nici n-a vrut s-audă. Admiterea lor, i-a explicat el, ar înclina balanța puterii în favoarea lui și în defavoarea lui Doss Hamlyn.

Atunci când și-au demonstrat talentele, Trevor a sperat ca cei de acolo să-și dea seama că, pentru a reuși, Carl își trăgea puterea de la Trevor. Trevor a făcut un salt atât de înalt încât ar fi fost imposibil de realizat fără

folosirea harului și a ridicat o piatră din grădină, făcând-o să zboare în jurul unui copac, apoi în mâna lui. Carl a ridicat un scaun de grădină și l-a făcut să vină la el și apoi a sărit peste un tufiș înalt. Trevor se aștepta ca cineva să vadă că probele lor sunt foarte asemănătoare.

Se pare că n-a observat nimeni. Doctorul Tenney îi explicase înainte că demonstrația nu trebuia să impresioneze prea tare, ci să arate doar că aveau har. Membrii nu-și dezvăluiau toate talentele în fața celorlalți. Dimpotrivă, de obicei și le ascundeau pe cele mai importante.

– Atunci la ce folosește Comunitatea? îl întrebase Trevor.

– Asigură protecția membrilor săi. Iar unora dintre noi ne dă posibilitatea de a ne explora creativ puterea, încheiase el făcându-i cu ochiul lui Carl.

După demonstrație, urmau discursurile pro sau contra candidaților. Doctorul Tenney îi prezentase grupului înainte de demonstrație, în termeni foarte elogioși. Acum spuse doar câteva cuvinte prin care recomanda să fie admiși, iar președintele dădu cuvântul celorlalți membri care aveau să-și spună opinia pro sau contra candidaților.

Doss Hamlyn se ridică în picioare și se făcu liniște. El se adresă grupului cu o voce joasă, dar care se făcea foarte bine auzită.

– Mă pronunț împotriva intrării acestor doi tineri în Comunitate. Scrisoarea de introducere care mi-a fost trimisă de Matthew Blake nu este suficientă pentru a mă convinge că nepotul său, Trevor Blake, ar fi o achiziție demnă și valoroasă pentru Comunitatea noastră. De fapt, scrisoarea nu mi-a fost prezentată de domnul Blake ci de domnul Holdt, care se dădea drept domnul Blake. Explicația că această fraudă a fost doar o încercare de a asigura intrarea ambilor tineri nu m-a convins. Nu le

pun la îndoială talentele, dar nu sunt pregătiți și le lipsește autodisciplina. În ciuda scrisorii de la prietenul meu, mă abțin să votez admiterea lui Trevor Blake. Iar în ceea ce-l privește pe Carl Holdt, care nu are decât recomandarea dubioasă a doctorului Tenney, propun respingerea cererii sale.

Se așeză, iar adunarea răspunse discursului său cu murmure și șoapte. Atunci păși în față doctorul Tenney, anunțând că dorește să vorbească.

– Regret că stimații mei colegi au atât de puțină încredere în recomandările mele, spuse el înclinându-se ușor înspre Hamlyn. Fiecare cu opinia sa. Îndrăznesc însă să sugerez că recomandarea de respingere a candidaților reflectă animozitatea pe care o are față de mine și nu este o apreciere obiectivă a talentelor lor și a beneficiului pe care l-ar putea aduce Comunității. Dacă i-ar fi sponsorizat altcineva și nu eu, aș îndrăzni să afirm că domnul Hamlyn nu ar fi ridicat această obiecție. Nu a spus domnia sa de nenumărate ori că trebuie să pregătim tinerii?

Mica indiscreție săvârșită de cel ce a adus scrisoarea de recomandare nu a fost făcută cu intenții rele, ci din încercarea greșit înțeleasă, dar bine intenționată a unui tânăr care voia să-i asigure intrarea prietenului său. Vă rog să vedeți în acest lucru marea sa dorință de a deveni parte integrantă a acestei Comunități.

Trevor se uită la Doss Hamlyn care își clătina chiar atunci capul cu o privire resemnată. Fiica sa îl bătu pe umeri pentru a-l consola. Reacția lor îl uimi pe Trevor. Doss Hamlyn ocupa, evident, o poziție prestigioasă în Comunitate. Fusese sigur că discursul lui va da lovitura de grație aspirațiilor lor. Hamlyn însă părea să se recunoască învins.

Doctorul Tenney se întoarse din nou sub prun și le zâmbi lui Carl și Trevor. Murmurele reveniră.

– Nu cred că va mai vorbi nimeni, îi anunță el. Într-un minut sau două se votează și atunci trebuie să plecăm. Ne cheamă ei înapoi când termină.

Așa cum spusese doctorul, se apropie președintele și îi rugă să plece în timpul votului. Își croiră drum prin mulțime, străbătură casa și ieșiră pe veranda din față unde doctorul se lăsă pe ușiță, făcându-le tinerilor semn să se așeze pe trepte. Carl se așeză, dar Trevor se sprijini de balustradă, uitându-se în noapte.

Indiferent ce se întâmpla, indiferent de rezultatul votului, speranțele sale se năruiseră. Doctorul Tenney făcuse din Carl o unealtă, iar prin legătura creată cu Carl, el, Trevor, nu era decât o extensie a acelei unelte. Nu va mai reuși niciodată să-și realizeze propriile ambiții pentru că acum nu mai era decât un sclav, așa cum fusese Miryam.

Ajunsese să deteste mirosul de fum de pipă care plutea în jurul lui. Se uită la doctorul Tenney, apoi întoarse capul, scârbit de mulțumirea care se citea pe fața individului în timp ce pufăia din pipă.

Votarea n-a durat mult. Spre surprinderea lui Trevor, cea trimisă să-i cheme a fost fiica lui Hamlyn. Fata a făcut un pas înapoi pentru a-i lăsa să treacă în fața ei, urmând să străbată casa și să ajungă apoi în curtea interioară. Când a ajuns în dreptul ei, fata i-a strecurat o bucată de hârtie în mână.

Deasupra ușii spre curtea interioară atârna un felinar. Trevor rămase în urma lui Carl și a doctorului și se opri puțin acolo să desfacă biletul și să-l citească.

Dacă ai nevoie de ajutor, dă o dată din cap în direcția mea. Fac tot ce pot.

Doss Hamlyn

Trevor mototoli hârtia și o ascunse în palmă, apoi se grăbi să-și prindă din urmă tovarășii. Când ajunse lângă doctorul Tenney, Adeptul îi strânse puternic mâna închisă, forțându-l să-și desfacă degetele.

– Ții, făcu doctorul, luându-i bilețelul. Nu te las să te aliezi cu dușmanul.

Tenney ținea biletul în mână și, deși Trevor nu-l văzu citindu-l, era sigur că-i știa conținutul. Trevor se uită la Doss Hamlyn și încercă să dea din cap, dar nu-și putea mișca gâtul.

Mușchii îi erau încordați, transpirația îi curgea pe față, dar gâtul îi rămase înțepenit și capul neclintit. Hamlyn se uită la el de câteva ori, dar își îndepărtă apoi privirea. Avea buzele strânse și clătina supărat din cap. Și tipul solid din spatele lui părea supărat. Leila se întorsese la locul ei, lângă tatăl său. Trevor îi întâlni privirea, tânără se strâmbă puțin dezgustată și se uită și ea în altă parte. Trevor se simțea părăsit.

Președintele anunță rezultatele votului. Trevor îl auzea, dar abia atunci când din mulțime se ridicară aplauze și strigăte de bun-venit, își dădu seama ce se întâmplă. Fuseseră primiți în Comunitate.

Les se trezi cu senzația că a dormit mult, mult timp. Își simțea corpul lipsit de vlagă, iar pielea rece și umedă. Puțea a transpirație și a vomă. Gura îi era uscată și urât mirositoare, buzele îi erau crăpate și îl usturau. Pleoapele parcă îi erau lipite și nu avea putere să-și ducă mâna la ochi să-i șteargă.

Încerca să-și amintească ce s-a întâmplat, dar mintea îi era la fel de neputincioasă ca și corpul. Căuta să găsească ceva de la care să pornească, un contact cât de mic cu lumea exterioară care să-i permită să înțeleagă de ce era în asemenea hal.

Era întins pe ceva moale și învelit cu altceva, cald și mătăsos. Ca o blană.

Își aminti blănurile care acopereau podeaua din... din casa Veronicăi

Veronica. Ea i-a făcut ceva. Și i-a făcut ceva și lui Miryam. Își amintea c-a auzit-o spunând „Sunt liberă". Acesta era ultimul lucru de care-și aducea aminte. Știuse ce înseamnă și acum se străduia să înțeleagă.

Șirul gândirii îi fu întrerupt de pași ușori. Auzi clipocitul apei, simți un șervet umed ștergându-i fața cu mișcări blânde peste frunte și obraji, coborându-i pe gât. Îi răcorea pielea, îi înmuia buzele. Reuși să deschidă ochii.

Miryam era aplecată deasupra lui și îi ștergea gâtul și pieptul. Încercă să vorbească, dar nu reuși să scoată decât un bolborosit.

Fata tresări și puse jos ligheanul pe care-l ținea în mână.

– Les! Slavă Dătătorului de Putere! Te-ai trezit!

Încercă din nou să vorbească, să-i rostească numele, dar nu se auzi niciun sunet.

– Stai să-ți aduc niște apă.

Plecă și se întoarse în câteva clipe. Îi săltă capul, îi duse o cană cu apă la buze și îl ajută să bea. Îi dispăru uscăciunea din gură și i se înmuie gâtul.

– Ce s-a întâmplat?

Vocea îi era răgușită, dar reuși să articuleze.

– Nu știm precis. Ai reacționat foarte rău la firul puterii care a fost tras prin tine. Veronica a spus că doctorul Tenney făcea ceva în același timp, dar nu știe exact ce. Crede că, până nu descoperă, ar putea fi periculos să folosim puterea pentru a te vindeca.

Vocea i se stinse, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Și mă-ntrebam dacă să n-o folosesc totuși, în ciuda spuselor ei.

– De cât... de cât timp?

Nu reuși să termine întrebarea.

– De patru zile. M-am temut tare mult pentru tine.

O lacrimă caldă căzu pe pieptul gol al lui Les.

Fata își șterse ochii. Pe un deget avea un inel pe care nu-l purtase înainte. Piatra portocalie semitransparentă avea o lumină interioară care-o făcea să lucească.

Și-a amintit de piatra pe care Veronica i-o pusese lui Miryam pe frunte, care s-a transformat apoi într-o fereastră de lumină mistuitoare, de ceea ce a văzut prin acea fereastră.

– Te-ai eliberat. De Carl.

– Pentru prima dată din copilărie. Dar n-am putut să mă bucur, văzându-te pe moarte. Prețul ar fi fost prea mare dacă te-aș fi pierdut.

– Ba nu. Ar fi meritat. Tu ești mai importantă.

Ar fi vrut să vorbească mai mult, să-i amintească tot ce poate face cu darurile ei, să-i spună cât e de talentată. El nici nu se compara cu ea, ar fi încurcat-o doar.

– Nu cred, spuse ea aplecându-se și sărutându-l pe obraz.

Tandrețea ei îl mișcă atât de mult, încât nu putu să mai spună niciun cuvânt câteva clipe. Și, neștiind cum să reacționeze, preferă un subiect mai sigur.

– Unde-i Veronica?

– Aici. Lucrează ceva. Îi spun că te-ai trezit.

Miryam se ridică, dar n-apucă să facă niciun pas. Veronica era lângă ei.

– V-am auzit vorbind, spuse Adepta. Fac niște supă. Trebuie să te întremezi. Miryam, am nevoie de tine.

Veronica luă ligheanul și șervetul cu care-l șterse Miryam și se îndepărtă. Miryam îi zâmbi trist lui Les și o urmă.

De undă stătea întins, Les nu le vedea, dar auzea zgomotul din bucătărie, apa care fierbea. Inspiră aromele amestecate de carne și mirodenii și își aminti de casă.

Era slăbit și nu se putea gândi decât la cât îi era de foame și ce bună va fi mâncarea. Apoi căzu într-o toropeală, o stare între somn și trezie. Sunetele și aromele trecură într-un plan secund și începură se amestece cu miros de pipă. Simțea blana groasă și moale de sub el și căldura care-i învăluia corpul. Dar, în același timp, simțea și o adiere rece care-i ciufulea părul, iar el mergea – mergea! – pe o stradă întunecată. Apoi s-a urcat într-o trăsură.

Copitele calului, hurducăiala trăsurii pe drumurile desfundate, ceilalți doi călători care-l înghesuiau dintr-o parte și din cealaltă pe o banchetă prea mică pentru trei persoane – toate astea erau la fel de reale ca zgomotul lingurii lovite de pereții oalei și ca fluieratul aburului care ieșea din ceainic în bucătăria Veronicăi. Era vag curios în legătură cu ciudatul fenomen, zicându-și că e doar vis, până când auzi o voce.

– Ei, Trevor Blake, cum te simți acum, că ți-ai atins scopul?

Les recunoscu vocea doctorului Tenney. Simți un fior de teamă din cap până-n picioare. Nu, nu era vis.

– Nu la asta se aștepta, spuse persoana care-l înghesuia din dreapta. Nici eu, de fapt. Dar nu mă deranjează. Toți se tem de dumneavoastră.

Vocea era a lui Carl și era încărcată de atâta venerație și respect, încât Les fu cuprins de uluire.

– O, nu-i chiar așa, chicoti doctorul. Am și eu dușmani. L-ai auzit pe Doss Hamlyn. Dar, atâta timp cât pot controla majoritatea, Doss nu prea are șanse.

– Mi-ar plăcea să știu cum vă exercitați controlul.

În tonul nerăbdător al lui Carl se ghicea lăcomia.

Lui Les i se păru că vede o scânteiere și fumul pipei îi umplu nările, înecându-l. Îl auzea pe doctorul Tenney trăgând cu sete din pipă.

– O să înveți, se auzi vocea Adeptului, deformată de parcă ar fi vorbit cu pipa în gură. O să învățați multe; amândoi o să învățați. Atâta timp cât nu uitați cine vă controlează...

Les nu-și dădea seama dacă tremurul care-l cuprinsese venea din el sau de la Trevor. Nici nu mai conta. Ajunsese cumva în mintea lui Trevor: altfel nu-și putea explica ceea ce simte sau aude. Oare să-i semnaleze lui Trevor prezența sa? Dacă-ar ști cum să transmită...

Dar dacă era în mintea lui Trevor, n-ar trebui să transmită. Poate că e suficient dacă vorbește.

Nu putea. Cel puțin nu cu voce tare. Nu putea formula cuvinte, nu-și putea mișca limba și buzele.

Nu-i nimic, formulează cuvintele în minte. Clar și distinct, ca și cum ai vorbi. Așa: Trevor, sunt Les. Sunt aici. Ce-ai pățit? Unde ești?

I se mișcară buzele.

– Les? murmură Trevor.

A reușit! A depășit bariera!

Trăsura se zgâlțâi: probabil că o roată a intrat într-o groapă. Apoi se înclină periculos, iar cei trei bărbați dinăuntru se înghesuiră și mai tare. Doctorul Tenney înjură, iar pe brațul lui Les-Trevor căzu scrumul fierbinte. Les auzi pipa doctorului căzând și spărgându-se.

– Uite supa.

Vocea veselă a Veronicăi și mirosul îmbietor de carne și legume înlocuia senzațiile din visul-viziune pe care-l avusese.

– Hai, te ajut eu să te ridici.

Nu-i mai era foame.

– Trevor, gâfâi el. Am fost în mintea lui Trevor. I-am auzit vorbind – pe Carl și pe doctorul Tenney. Trevor e în pericol. Trebuie să-l găsim.

Veronica îi puse cu forța castronelul în mână. Îi ardea degetele, dar trebuia să-l țină. Ea îi sprijinea capul și umerii pentru a putea mânca.

– Mănâncă!

– Nu pot. Ați auzit ce-am spus? Am fost cu Trevor. Nu era vis. Chiar am fost în mintea lui. Știu sigur.

– Mănâncă-ți supa. Vorbim după aia, hotărî ea și luând supa groasă cu o lingură i-o duse la gură.

– Cum am reușit? întrebă el întorcându-și capul. Îmi descopăr talentul?

Ea clătină din cap și îi băgă lingura în gură înainte de a mai apuca el să se ferească. Lichidul fierbinte îi opări limba.

– Înseamnă că ceea ce am făcut eu atunci când te-am folosit drept canal a creat o legătură între voi.

Les încercă să pună castronelul jos, dar ea i-l luă din mâini și îl hrăni mai departe.

– Îți spun după ce termini supa. Trebuie să te refaci. Legătura sporește pericolul pentru tine, dar îți oferă posibilitatea să-ți ajuți prietenul. Nu-l poți însă ajuta dacă ești atât de slab și nici nu te ții pe picioare.

Ceea ce era, evident, adevărat, așa că Les nu mai protestă și mâncă toată supa. Chiar mai acceptă încă un castronel. În tot acest timp, repeta în minte: *Rezistă, Trev! Vin!*

Dacă Trevor i-ar fi trimis lui un astfel de mesaj l-ar fi primit. Dar el nu avea talent și se îndoia că Trevor îl va recepționa. Și totuși, mintea lui repeta întruna: *Vin, Trev! Rezistă, vin!*

16

Drumuri în noapte

Trăsura se opri. Trevor încercă să îndepărteze cu mâinile scrumul și scânteile din pipă de pe haine. Apoi se lăsă cât mai mult pe spătarul banchetei pentru ca doctorul Tenney să se aplece și să adune cioburile, pe care le băgă în buzunar, suspinând îndurerat. Carl înjură și-și strânse haina pe lângă el. Apăru și birjarul.

– N-ați pățit nimic?

– Ne-am scuturat nițel, răspunse Tenney. S-a stricat trăsura?

– Nu prea tare, o repar. Da' iapa și-a scrântit picioru' și șchioapătă. Nu mai poate trage. Nu știu ce să facem. La ora asta nu-i ușor să mai găsim alt cal.

Din vocea răgușită a omului răzbăteau teama și supărarea. Trevor știa că așa ceva se vindecă încet. Dacă omul nu mai avea alți cai, însemna că nu mai câștiga nimic câteva săptămâni.

– E aproape imposibil, spuse doctorul. Lasă-mă să mă uit la cal. Poate că nu e atât de rău precum pare.

– Nu, domnule. Aș vreau eu să fie așa, da' e rău de tot și biata de ea suferă.

Doctorul sări totuși din trăsură și se duse să se uite la cal, chemându-i imediat pe Carl și pe Trevor. Trevor coborî pe drumul desfundat. Felinarul trăsurii lumina calul care stătea cu capul plecat și tremura.

– Băiete, tu poți tămădui? îi șopti la ureche doctorul Tenney lui Trevor. Când Trevor îi răspunse că nu, se întoarse spre Carl: Tu?

– Miryam putea, dar de când nu mai am putere de la ea...

– Bine, atunci trebuie să ne prefacem.

Doctorul îi aruncă o privire birjarului, care stătea mai în spate și se uita la ei cu neîncredere.

– Om bun, îi spuse el. Știu foarte multă medicină. De fapt, sunt doctor. Cu ajutorul tovarășilor mei mai tineri pot pune la loc piciorul calului și îi trece durerea. Așa poate merge fără probleme.

Omul clătină din cap a îndoială.

– N-aș vrea să pățească ceva.

– Nici noi nu vrem. Te asigur că știu ce fac.

Nelăsându-i birjarului nicio posibilitate de a riposta, doctorul Tenney își puse mâna pe piciorul vătămat al iepei.

– O vrajă, ca să nu mai simtă durerea, îi șopti el lui Carl.

Trevor simți că i se scurge toată puterea din el. Calul își înălță capul și necheză. Doctorul îi apăsă piciorul și când își ridică mâna, nu se mai vedea nicio urmă de luxație.

Trevor știa că e o înșelătorie. Doctorul Tenney nu a vindecat iapa, ci a mascat doar durerea și a ascuns partea vătămată sub o iluzie. Birjarul era convins. Înșeuă din nou calul, iar pasagerii se înghesuiră înăuntru.

Trevor se disprețuia pentru că nu vorbise. Știa prea bine ce va păți calul. Când se va spulbera vraja, răul o

să fie atât de mare încât nu se va mai putea face nimic, iar calul va trebui să fie împușcat. Pentru a ajunge fără probleme acasă, Adeptul condamnase iapa la agonie și moarte, iar pe stăpânul ei, la sărăcie.

Les, ai avut dreptate. Îmi pare rău că nu te-am ascultat.

Les îi bântuia gândurile. El n-ar fi tăcut. Les și-a dat seama cum e doctorul Tenney de fapt. Bine c-a scăpat și că servitorul fantomatic n-a reușit să-l prindă. Probabil că-l protejează Veronica, dar Trevor nu se mai putea baza pe ajutorul ei după ce fusese atât de necioplit, punându-i la îndoială puterea și neținând seama de sfaturile ei. A intrat singur în toată această încurcătură și tot singur trebuia să și iasă. Tot restul drumului se gândi cum să facă asta.

În fiecare zi de când îl legase doctorul Tenney de Carl, Trevor își testase toate talentele pe care le avea sau credea că le are, dar nu găsise niciunul care să-l elibereze de sub dominația lui Carl și, prin urmare, de cea a doctorului Tenney. Trebuia să scape, dar nu știa deloc cum. Va trebui să-l omoare pe doctor. Nu cu puterea – acest lucru ar fi fost imposibil. Va trebui să găsească o altă cale, un tertip ceva, și să-și folosească forța fizică superioară.

Observă că stilul de viață libertin al doctorului îl făcuse slab și vulnerabil. Dacă l-ar putea lua prin surprindere să-l lovească rapid, înainte ca Adeptul să-și adune puterea ar avea șanse! Faptul că doctorul Tenney insistase să-i țină pe lângă el pe Carl și pe Trevor putea fi în avantajul lui Trevor și i-ar fi crescut șansele de reușită.

Trevor ar fi vrut să-l omoare și pe Carl, dar știa că legătura dintre ei nu i-ar fi permis acest lucru. Ar fi însemnat să se sinucidă. Dacă-l înlătură pe Tenney, s-ar angaja într-o luptă de putere cu Carl și l-ar putea domina.

Când trăsura ajunse la casa doctorului Tenney, casa groazei, Trevor nu-și făcuse încă un plan pentru uciderea

doctorului, dar era convins că poate și trebuie s-o facă cât mai repede, înainte ca acesta să-i fi stors toată vlaga.

Miryam insista să meargă și ea cu Veronica să cerceteze casa doctorului Tenney. Les spunea că dacă se duce ea, merge și el. Își recăpătase forța în ultimele trei zile, dar Veronica și Miryam erau de părere că nu e destul de întremat pentru o asemenea incursiune. Așa că Miryam cedă și acceptă să rămână acasă cu el, iar Veronica plecă singură în recunoaștere. În fond, Adepta era în stare să se ascundă și să se protejeze singură.

– Eu nu lucrez ca el și nici nu-mi place să mă bazez pe toate mașinăriile alea. Chiar cu ele, e mai slab decât mine. Voi doi stați încuiați aici. Sunteți în siguranță cât sunt eu plecată. Nu vă faceți griji pentru mine.

Plecă, iar Les se simți dintr-odată stânjenit. Miryam va deveni în curând Adeptă, de asta era sigur. Nu trebuia să se îndrăgostească de ea, dar o plăcea foarte mult.

Fata îi zâmbi și temerile lui Les dispărură.

– Miryam, n-ar trebui să te iubesc, dar... te iubesc.

– De ce n-ar trebui? se încruntă ea.

– Eu nu am niciun talent și te-aș trage înapoi.

– Doar de asta? râse ea ușurată, sărutându-l repede pe frunte. Les, eu tocmai de-asta te iubesc. Carl mi-a folosit puterea atâția ani pentru a le face oamenilor mult rău. M-a făcut s-o disprețuiesc.

– Dar n-ai nicio vină pentru ce-a făcut el, spuse el luând-o de mână.

– Puterea era a mea, deci sunt și eu părtașă. M-am simțit mereu vinovată și impură, îi mărturisi și înghiți cu greu, înainte de a continua. Vreau... vreau să fiu ca tine. Adică să nu-mi folosesc puterea și să fiu tare și fără ea.

– Dar ai atât de multă. Ar fi păcat.

– Șșt! făcu ea punându-i vârful degetelor pe buze.

Les îi luă mâna și simți inelul cu piatra fierbinte.

– Inelul acesta nu-ți dă libertatea să-ți folosești harul?

– Sau să nu-l folosesc, îl privi ea surprinsă. Mi l-a făcut Veronica. Mi-a spus că mă protejează și că atât timp cât îl port nu-mi poate lua puterea nici Carl, nici altcineva. Nimeni nu mă mai poate controla.

– Atunci promite-mi c-o să-l porți mereu.

Se uită în ochii ei căprui și blânzi. Îi dispăruse privirea aceea rănită și nu văzu în ei decât reflectarea propriei iubiri.

Nu-i venea să creadă că are atâta noroc, că îl iubește și ea, că era bucuroasă că el nu are har sau că, dacă-l are, nu-l poate folosi. După toate cele întâmplate în Port-of-Lords, nici nu mai dorea să-și descopere talentul. Ar fi continuat să și-l caute de dragul ei, dar era fericit să știe că nu mai trebuie s-o facă.

O îmbrățișă și-și lipi buzele de obrazul ei.

În clipa aceea, camera dispăru, iar fața fetei se estompă în ceață.

Nu mai era îngenuncheat pe blană, ci i se părea că merge cu băgare de seamă pe o podea din lemn. În lumina slabă abia dacă reușea să-și vadă mâinile întinse, căutând să-și facă drum printr-o adevărată pădure de măsuțe. Nu erau cele din camera Veronicăi pentru că pe acestea se aflau tot felul de obiecte din metal, sârmă și sticlă. Era în laboratorul doctorului Tenney.

Și totuși nu era acolo. Simțea mâinile care-i mângâiau fața, îi scuturau umerii. Cineva îl striga pe nume.

Nu putea răspunde. Nu-și mișcase corpul și era vag conștient de el. Și totuși mintea îi era captivă altundeva, privea prin ochii altcuiva. Prin ai lui Trevor.

Era sigur de asta, deși în această viziune nu vorbea nimeni și nici el nu putea citi intențiile care călăuzeau mișcările gazdei sale.

Veronica îi explicase că experiența precedentă s-a datorat unei legături create când a trecut puterea lui Carl prin el, atunci când i-a fost separată de a lui Miryam. Când Veronica a eliberat-o pe Miryam, doctorul Tenney trebuie să fi fost cu Carl și, dându-și seama ce se întâmplă, l-a legat probabil pe Carl de Trevor. Dar, nu se știe cum, Les a fost și el implicat, pentru scurt timp, în această legătură.

Veronica credea că fenomenul n-o să se repete. Era, îi explicase ea, un fel de imagine consecutivă, o umbră suprapusă. Se înșelase însă. Iată-l din nou în mintea lui Trevor, însoțindu-l într-o misiune misterioasă.

Trevor se opri la o masă și desprinse o sârmă lungă și subțire dintr-un aparat ciudat. Les îl vedea încercându-i rezistența, înfășurându-și de câteva ori un capăt al firului pe o mână, iar celălalt pe cealaltă și trăgând. Astfel echipat, ieși pe furiș în coridor.

Lui Les îi era clar că Trevor vrea să stranguleze pe cineva.

Trevor, nu! Fii atent! Les țipă în gând, avertizându-l, dar Trevor înainta neabătut, fără nicio ezitare care să arate că l-ar fi auzit.

Les își blestemă neputința.

Trevor se întoarse și intră într-un fel de birou. Prin ochii lui Trevor, Les zări după spătarul unui scaun chelia doctorului Tenney. Doctorul ședea la o masă de lucru, dar Les nu vedea ce face – scrie, citește sau moțăie. Trevor se apropia încet. Les încercă din nou o avertizare mentală, dar și aceasta trecu neobservată.

Trevor era chiar în spatele scaunului și își ridică mâinile pentru a trece sârma pe după capul doctorului. Les, prin ochii lui Trevor, se uită la ceea ce acaparase atenția doctorului.

Pe birou, exact în fața lui, era un borcan cu capac. Iar înăuntru, o molie albă își lovea aripioarele de închisoarea din sticlă.

Mâinile lui Trevor își opriră mișcarea descendentă. Doctorul Tenney se aplecă puțin, iar sârma se aprinse, se strânse și dispăru. Trevor scoase un țipăt ascuțit.

Scaunul și ocupantul său se făcură nevăzuți, iar în locul lui apăru Miryam. Fata îl scutura pe Les, îl lovea pe obraji, îl striga. Amândoi stăteau în genunchi, pe blănuri.

Les sări în picioare, trăgând-o și pe ea.

– Doctorul Tenney a prins-o pe Veronica, gâfâi el. S-ar putea să-l omoare pe Trevor. Trebuie să mergem acolo. Repede.

Până să-l ajungă Miryam, ajunsese deja la ușă și o deschise.

– De unde știi? îl întrebă ea apucându-l de braț. Veronica a spus să nu plecăm de aici.

– Am fost cu Trevor. Am văzut. Trebuie să mergem, orice-ar fi.

Își trase mâna și o luă la fugă pe strada întunecoasă. Când se uită înapoi, o văzu pe Miryam care închidea ușa și se grăbea să-l ajungă.

– E miezul nopții. Cum ajungem acolo?

– Nu știu, îi răspunse, privind în susul și în josul străzii. Trebuie să ajungem. Dacă e nevoie, furăm biciclete. Sau vreun cal, dacă găsim unul pe aici.

– Am putea găsi o bicicletă. Unele blocuri au câte o curte unde-și țin locatarii bicicletele. Nu-mi place să fur, dar am făcut lucruri și mai rele pentru Carl, așa că dacă tu crezi că e nevoie...

– Sunt sigur. Hai!

O luară la fugă împreună. Traversară o stradă luminată de un felinar care abia pâlpâia și apoi se afundară

în beznă. Miryam îl opri lângă o arcadă dincolo de care nu reușea să vadă nimic.

– Aici, îi șopti ea. Cred că pasajul ăsta dă într-o curte.

– Ne trebuie lumină.

Fata și făcu mâinile căuș și deasupra palmelor apăru o flăcăruie, ca cea a unui chibrit. Deși mică, lumina le permitea să vadă zidurile de cărămidă ale pasajului și să se strecoare printre ele. Nu vedeau însă decât la câțiva pași și nu-și dădea seama ce se află în fața lor.

Se grăbeau foarte tare, dar trebuiau să fie și prudenți, așa că Les nu înainta prea repede, neîndrăznind să se aventureze dincolo de raza slabă a luminii.

Se auzi ceva în întuneric și Les încetini pasul. Miryam ridică luminița. În fața lor se afla o siluetă înveșmântată într-o haină lungă, cu glugă pe cap. De sub mânecile lungi ieșiră mâini din metal, cu degete din oțel care le cuprinseră brațele. Lumina din mâinile lui Miryam dispăru.

– Doctorul Tenney vă așteaptă, se auzi de sub glugă o voce fără inflexiuni.

Era servitorul doctorului. Mâinile metalice erau reci ca gheața, iar lui Les îi amorți brațul. În beznă deplină încercă să se desprindă din strânsoarea ca de menghină. Se lupta cu mâna liberă, cu picioarele, cu genunchii, dar loviturile sale cădeau ca pe o bucată de piatră: îl răneau și-i umpleau ochii de lacrimi, dar nu aveau niciun efect asupra răpitorului. Brațul lui Les era plin de sânge, la fel și pumnul și genunchii juliți. Iar faptul că n-o vedea pe Miryam îi sporea chimul. Își aminti de inelul pe care-l avea fata. Trebuia s-o apere.

O lumină orbitoare învinse întunericul. Săgeata unui fulger lovi brațul care-l ținea pe Les. Acesta rămase năuc și orbit.

– Fugi, Les! îi strigă Miryam.

Clipi și văzu în fața sa o ceață roșiatică. Veșmântul servitorului ardea. Iar la lumina focului văzu că Miryam e încă prizonieră. Își folosise puterea pentru a trimite fulgerul ca să-l elibereze pe el, nu pe ea.

– Fugi! strigă ea din nou.

Dar nu putea s-o părăsească. Servitorul tropăia, cu mișcări dezordonate. O târa pe Miryam după el ca un copil care trage neatent o păpușă în urma sa. Trebuia s-o salveze.

Arzându-i veșmântul, apăru și trupul creaturii: o construcție din metal și sârme răsucite, ca aparatele din laboratorul doctorului.

Les se întinse spre brațul care-o ținea pe Miryam, dar acesta se feri. În timp ce-i cădeau ultimele resturi din veșmânt, servitorul se întoarse și o luă la fugă prin pasaj, trăgând-o pe Miryam după el. Les îi urmări; mâna de metal îi era încă prinsă de încheietură.

Ieși din pasaj la o fracțiune de secundă după servitor, dar strada era goală. Scrută întunericul încercând să vadă, să audă.

Noaptea era tăcută. Totul ar fi putut fi un vis, dar de mână îi atârna încă brațul răsucit din metal. Se scuturâ și acesta căzu pe jos.

– Miryam! strigă el. Miryam, unde ești?

– Nu mai face gălăgie, se auzi de la o fereastră glasul supărat al unui bărbat.

O luă la fugă în josul străzii, scrutând bezna, sperând să-și zărească dușmanul. Auzi în spatele lui un urlet și o bufnitură și se întoarse pentru a goni în direcția opusă.

O pisică slăbănoagă trecu drumul din câteva salturi și sări peste un gard din piatră. Nimic altceva.

Descurajat, s-a întors la pasaj. Servitorul o va duce pe Miryam acasă la doctorul Tenney. Neștiind ce

altceva să facă, Les orbecăi prin pasaj și ajunse în curte. Străduindu-se să se orienteze pe întuneric, bâjbâi până dădu de una dintre bicicletele despre care vorbise Miryam. Ajunse pe pipăite la partea din față a bicicletei, apucă ghidonul și o îndreptă spre pasajul pe care reușise cumva să-l localizeze în întuneric.

Bicicleta făcea zgomot și Les era sigur că locatarii îl vor auzi și se vor lua după el. De la una dintre ferestre răsună o întrebare, dar nu-l urmări nimeni. Când trecu prin pasaj, abia îndrăzni să respire și abia când ajunse în stradă își luă inima în dinți și se urcă pe bicicletă.

Avea doar o vagă idee asupra locului unde își avea casa doctorul Tenney. Știa că e la periferie, departe de zona unde se afla el. Îl durea tot corpul de la loviturile aplicate servitorului și nici nu era un bun ciclist: mersese cu bicicleta doar de două, trei ori în toată viața sa. Roata din față era descentrată și nu putea menține direcția, iar bicicleta o lua dintr-o parte în alta ca un vas în derivă. Când ajunse într-o porțiune de stradă luminată, transpirat și stors de puteri, se opri să-și revină și să se gândească ce să facă.

Știa puține despre Port-of-Lords, dar în lumina slabă își găsi un reper: Muzeul Marinei. Carl li-l arătase când i-a condus de la gară până la localul în care i-a drogat și i-a jefuit. Les își aminti de construcția ciudată, cu fațada care amintea de prova unei corăbii. Îl revăzuse apoi atunci când el și Carl fuseseră la Doss Hamlyn.

Se gândi că ar putea ajunge de acolo la vila lui Hamlyn. Nu era prea departe și ar fi reușit. Hamlyn l-ar putea îndruma spre casa doctorului Tenney. Cu puțin noroc îl va convinge să-l ajute.

17

Terori nocturne

Les coborî de pe bicicletă și merse clătinându-se până la ușa lui Doss Hamlyn unde apucă ciocanul greu de bronz și-l lăsă să cadă de câteva ori. Apoi începu să bată în ușă cu pumnii.

– Cine-i acolo?

Les nu-și dădea seama exact din ce direcție veneau cuvintele, dar i se păru că recunoaște vocea lui Doss Hamlyn.

– Les Simonton. Am nevoie de ajutor.

După câteva minute de tăcere, Les se întrebă dacă a fost auzit. Tocmai își ridică mâna să lovească din nou cu ciocanul, când ușa păru că se deschide singură. Les nu văzu pe nimeni în holul luminat, dar intră totuși. Ușa se închise în urma sa.

– Nu e cea mai potrivită oră pentru vizite, se auzi o voce. Spune-mi, te rog, ce te aduce aici. Pe scurt.

Cum ar putea povesti pe scurt când erau atâtea lucruri de explicat?

– Am nevoie de ajutor pentru prietenul meu, Trevor Blake. Și pentru o fată pe care o cheamă Miryam Vedreaux. I-a răpit doctorul Tenney și sunt în mare pericol.

Aşteptă din nou. Ar fi vrut să se aşeze, să se odihnească şi privi cu jind spre scaunul elegant, dar rămase în picioare.

– Ia-te după lumină, te rog, spuse vocea făcându-l să tresară, pentru că aproape aţipise din cauza oboselii.

Un glob de lumină argintie începu să plutească în faţa lui. Se luă după el, neluând deloc în seamă camerele prin care trecea. Se aştepta să ajungă în biroul în care Hamlyn discutase cu el şi cu Carl. A fost condus însă într-un dormitor mare, cu un pat imens în care ar fi încăput uşor opt oameni. Globul de lumină se sparse ca un balon de săpun. Nici nu mai era nevoie de el. Candelabrul de deasupra capului răspândea o lumină bogată, aurie.

Doss Hamlyn, îmbrăcat într-un halat maro din catifea, şedea pe un scaun cu spătar, lângă o fereastră acoperită cu o draperie. Era nepieptănat şi se vedea că fusese trezit din somn. Părea mult mai bătrân decât şi-l amintea Les. Îi făcu semn cu capul spre un scaun.

– Cred că e ceva important.

– Este, domnule.

Şi Les îşi începu povestea, vorbind repede şi neuitând nimic.

Hamlyn îl întrerupea din când în când cu câte o întrebare pertinentă, se încruntă când Les îi vorbi despre Veronica, dar nici întrebările puse şi nici expresia sa nu-i trădară reacţia faţă de cele auzite, până la sfârşitul poveştii.

Apoi vorbi.

– Carl Holdt m-a înşelat cu ajutorul tău. M-am oferit să-l ajut pe prietenul tău Trevor când el şi Carl au intrat în Comunitate, dar mi-a nesocotit oferta. Iar vrăjitoarea de Veronica poate avea grijă de ea şi singură.

– Dar, domnule, protestă Les, Trevor e prizonierul lui Tenney şi probabil că l-a împiedicat să vă accepte ajutorul. Situaţia e disperată, vă rog să mă credeţi.

Dumneavoastră și unchiul lui Trevor ați fost buni prieteni. Tocmai de aia, unchiul lui, Matt, ne-a trimis la dumneavoastră. Și pentru că el crede în Comunitate și în rolul ei pozitiv. Oare s-a înșelat în privința Comunității și a dumneavoastră? Nu-l ajutați pe nepotul bunului dumneavoastră prieten?

– Hm! Am fost bun prieten cu Matthew Blake, dar asta s-a întâmplat demult. Iar Comunitatea nu mai este ceea ce era atunci când îi scriam lui Matt despre ea, spuse Hamlyn, apoi se opri și se uită câteva clipe la fereastra acoperită cu draperie. Mda, cred că de dragul lui Matthew Blake ar trebui să fac ceva pentru tânărul Trevor.

Se ridică și se îndreptă spre Les.

– Aș vrea să-l aduc pe Tenney din nou pe drumul cel drept. E un tip strălucit. Probabil că are mai mult talent decât toți cei din Comunitate adunați la un loc. Nu știu ce s-a întâmplat cu el, dar acum trei sau patru ani, cam pe când s-a mutat în casa aia urâtă de la marginea orașului, a început să-și folosească puterea pentru a manipula oamenii și a-și câștiga o nemeritată influență în Comunitate. Le-am atras atenția unor membri. Până acum am reușit să-l împiedic să preia frâiele, dar acum a înclinat balanța în favoarea sa aducându-i în Comunitate pe Carl și pe prietenul tău. Va conduce toată Comunitatea într-o direcție în care n-are ce căuta și nu cred că sunt destul de puternic să-l opresc, spuse el, ștergându-și fruntea transpirată cu mâneca halatului.

– Nu va reuși dacă îi salvăm pe Trevor și pe Miryam.

– Avem nevoie de ajutor.

Hamlyn se uită la ușă ca și cum de-acolo ar fi așteptat ajutorul.

– Mă apuc imediat de treabă, dar mai durează puțin până să pornim împotriva lui Tenney. Ai putea să dormi un pic. Te conduc în camera de oaspeți.

Altă întârziere. Les se întristă și mai tare.

– Nu cred că e prudent să așteptăm.

– Categoric nu e prudent să ne apucăm de așa ceva nepregătiți. Eu știu mult mai multe despre Tenney decât știi tu. Trebuie să ai încredere în mine. Și nici nu ești în cea mai bună formă să pornești acum.

Ceea ce Les fu nevoit să recunoască. Așa că îl urmă pe Hamlyn într-o cameră în care un pat primitor îi înfrânse ultima urmă de rezistență. Cearșafurile de sub plapuma moale miroseau a levănțică. Se întinse, jurându-și că va ațipi doar, dar căzu într-un somn adânc plin de vise chinuitoare: vise cu Trevor, cu durere, cu strangulări.

Un șnur invizibil îi strângea gâtul lui Trevor, sufocându-l, tăindu-i carnea. Nu mai putea să vorbească, să respire și își duse mâinile la gât.

– Iată ce gust are medicamentul tău, Trevor, băiete. Nu prea-ți place, nu?

Doctorul Tenney împinsese într-o parte scaunul de la birou și se postă în picioare în fața lui.

Trevor se dădu înapoi spre perete. Trebuia să se sprijine. Șnurul îl sugruma tot mai tare și nu putea să-l lărgească cu mâinile. În fața ochilor îi jucau puncte negre. Simțea că-și va pierde cunoștința.

Doctorul Tenney îl privea calm.

– M-ai dezamăgit, băiete. După tot ceea ce-am făcut pentru tine. Chiar nu-nțeleg ce ai împotriva mea. Poate ai crezut că acum, fiind membru al Comunității, nu mai ai nevoie de mine.

Trevor nu putea răspunde. Genunchi i s-au înmuiat și s-a lăsat în jos, lângă perete. Doctorul Tenney l-a prins de mâini, l-a tras în sus și l-a forțat să se așeze pe scaunul de la birou. Strânsoarea din jurul gâtului a slăbit și

nu mai era în pericol de a leșina, dar îl durea în continuare și era cuprins de frică.

– Băiat prost, cum ai crezut că poți face rău unui Adept? Nimeni nu se poate apropia pe furiș de mine. *Nimeni* – nici măcar un alt Adept, spuse el arătând cu mâna spre borcanul de pe birou.

Molia se așezase pe fundul borcanului și doar câte o zbatere din aripi din când în când îi arăta lui Trevor că e încă vie.

Doctorul Tenney îl privi pe Trevor cu tristețe.

– M-ai trădat și aveam planuri măreț pentru tine. Cum ai putut să-ți bați joc de ocazia pe care ți-am oferit-o? Mi se pare că nu poți să-mi răspunzi. Fără îndoială c-ai amuțit din cauza faptei tale cumplite. Ce păcat!

Lui Trevor îi venea să sară și să-și încleștеze mâinile în jurul gâtului doctorului, sau cel puțin să-și repeadă pumnul în burtoiul care era o țintă prea ademenitoare. Dar puterea Adeptului îl ținea nemișcat și fără grai.

– Nu pot binecuvânta un trădător, nu-i așa? clătină el trist din cap. Nu, mi-e teamă că ți-ai pierdut dreptul asupra puterii și bogăției care ar fi putut fi ale tale. Carl, cred, nu-i la fel de prost sau de nerecunoscător. Te-am apărat de el, să știi. I-am permis să-ți ia foarte puțină putere. Suficientă pentru a trece testul de intrare în Comunitate sau pentru ca iapa cu piciorul scrântit să ne aducă acasă. Nimic care să te afecteze sau de care să-ți fie rușine. Se opri și se întoarse, deschise sertarul biroului, scotoci un pic și scoase o pipă făcută din lemn de iarbă-neagră pe care o privi drăgăstos. O mângâie și o ridică spre lumină.

– Pipa mea preferată.

Făcu un mic spectacol din a o umple și a o aprinde, apoi pufăi și suflă tot fumul în fața lui Trevor. Băiatului îi dădură lacrimile. Strânsoarea din jurul gâtului îl împiedica să tușească. Abia mai respira.

Doctorul zâmbi, satisfăcut de agonia lui Trevor.

– Carl e inteligent. Da, e foarte viclean. Dar știe cum să-și realizeze ambițiile. El n-ar fi făcut greșeala stupidă pe care-ai făcut-o tu.

Vreau să ridic restricțiile pe care i le-am impus. El îmi va respecta ordinele. N-are încotro. Dar atât timp cât recunoaște că depinde de mine, poate face cu tine ce vrea. Îi voi permite să tragă de la tine câtă putere vrea și să te trimită în orice fel de misiune îi trece prin cap. Se opri și mai suflă câteva rotocoale de fum. Simți o strânsoare neplăcută în jurul gâtului? Da, văd că da. Mi-e teamă că vei rămâne cu ea ca să-ți amintești de nebunia pe care ai făcut-o. Vei putea totuși să bei și să mănânci alimente mai moi. Nu-ți va permite însă să vorbești, iar durerea nu-ți va trece niciodată.

Își puse pipa pe birou, lângă borcan.

– Acum am treabă. Te las în grija lui Carl. Probabil că doarme, dar sunt sigur că nu se supără că-l trezesc atunci când o să-și dea seama ce dar îi fac.

Adeptul, cu o lumânare aprinsă în mână, îl forță pe Trevor să-l urmeze umilit în camera lui Carl. Îi era imposibil să se opună voinței doctorului.

Se uită neputincios cum Tenney îl trezește pe Carl, îi povestește cum a încercat Trevor să-l ucidă și că, drept pedeapsă, acesta va fi în totalitate controlat de Carl.

– Fă ce vrei cu el, îi spuse doctorul. E jucăria ta.

Carl se uita prostit, crezând că visează. Dar, treptat, cuvintele Adeptului își făcură drum în mintea sa, iar Carl rânji fericit.

– Distracție plăcută! îi ură doctorul înainte de a ieși din cameră.

– Mă distrez, râse Carl. Îi făcu semn lui Trevor să se apropie. Da, da, mă distrez eu n-avea grijă, spuse el, cu ochii lucind în lumina lumânării lăsate de doctorul Tenney pe noptieră.

Trevor clocotea de furie și neputință. Orice încercare de a-și folosi puterea era inutilă. Își duse mâna la gât pentru a slăbi „șnurul", dar acolo nu se afla nimic și, frecându-și pielea, îl duru și mai cumplit. Regreta că șnurul nu se strânge mai tare, să termine odată cu toată umilința. Puterea doctorului Tenney controla strânsoarea astfel încât să-i provoace o durere insuportabilă, dar să-i permită să respire puțin.

Carl îl privea satisfăcut. Lui Trevor îi căzură mâinile pe lângă trup; încercă să-și ascundă îngrijorarea. Veselia lui Carl îi arăta cât de mult decăzuse.

– Scoate-ți cămașa! îi porunci dintr-odată Carl.

Trevor încercă să protesteze, uitând însă că nu poate să vorbească. Carl râse la strâmbăturile lui și repetă ordinul.

Trevor încercă să-și încrucișeze brațele la piept, dar se trezi descheindu-și nasturii. Mâinile i se mișcau independent de voința sa. În câteva clipe, cămașa îi căzu pe podea și rămase gol până la brâu.

– Hai aici, țărane. Doctorul Tenney a spus că ești jucăria mea. Așa. Hai să ne jucăm un pic. Ce bine că nu poți să țipi când devin un pic mai dur. Scoate-ți cureaua.

Trevor trebui să se supună. Cu mâini tremurânde își desfăcu și își scoase cureaua. Fără voia lui, își înfășură un capăt în jurul mâinii, celălalt, cel cu catarama, rămânând liber.

– Acum, hai să vedem cât de tare poți lovi, spuse Carl învârtindu-se în jurul lui.

Trevor se văzu nevoit să-și ridice brațul și să se lovească tare cu catarama peste spatele gol. Tare, dar nu suficient de puternic pentru a-și mulțumi călăul.

– Mai tare! Încă o dată!

Mai lovi o dată. Și încă o dată. Și de multe ori, până când spatele deveni tot o rană și sângera, iar brațul îl durea. Când, în cele din urmă, Carl îi permise să-și lase brațul în jos, crezu că s-a terminat, dar după câteva secunde, Carl îl făcu să ridice din nou cureaua și să se lovească peste piept.

Noaptea i se păru nesfârșită. Corpul îi era tot o rană, plin de sânge; de fapt, îl simțea ca pe ceva străin, ca pe un prieten trădător care se supune toanelor bizare ale altcuiva. Ororile din mintea sa îl înnebuneau. Durerea fizică și chinurile minții provocate de faptul că-și vedea puterea acționând împotriva sa deveniră atât de cumplite, încât și stomacul i se revoltă și dădu afară tot, în ciuda șnurului de putere care-l strângea de gât. Iar Carl îl bătu și-l puse să curețe. Lacrimile îi curgeau șiroaie.

În cele din urmă, îi permise să se lase pe podeaua rece și să zacă acolo, în timp ce Carl, întins în patul lui moale, îi povestea despre noile chinuri la care voia să-l supună.

– Cu cât ești mai terminat, cu atât mai puternic va fi șuvoiul puterii, îi spuse el vesel. Am aflat asta când cu Miryam. Puterea trece prin tine și eu o absorb pentru că n-o mai oprește nimic.

Trevor îl auzea, dar nu-i păsa. Putere. La ce folosea? Nu-l ocrotise. Se simțea de parcă ar fi fost sfâșiat în mii de bucățele și nu va mai ajunge niciodată întreg. Își amintea cât de jignit fusese atunci când Carl îi furase banii și scrisorile. Acum, Carl îi sfâșiase nu doar trupul,

ci și mândria. Era amorțit, incapabil să simtă altceva decât dorința de a muri.

Bătaia ușoară din ușă nu-i stârni nici cea mai mică urmă de interes sau de teamă. Rămase inert, iar Carl păși peste el și se duse la ușă.

Auzea vocea doctorului Tenney ca prin ceață.

– Scuză-mă că te scol atât de devreme. Cred c-ai fost ocupat toată noaptea. Dar mă gândeam c-ai vrea să vezi cine a mai venit pe la noi. Nu, nu. Am spus *să vezi*. Nu mai este a ta. Ți-am dat altă jucărie în locul ei. Dar a sosit exact la timp; am planuri cu ea. Am considerat totuși că e frumos din partea mea să te informez că sora ta nu mai e printre cei absenți.

Sora lui Carl! Miryam! Trevor se întoarse cu spatele la ușă și se ghemui. Poate că Miryam nu l-a văzut. Nu voia să-l vadă nimeni în starea asta. Poate că totuși mai avea un strop de mândrie.

Auzi vocea lui Miryam, dar nu făcu niciun efort să distingă cuvintele. Oricum, hohotele lui Carl acopereau totul.

– Lăsați-mă cel puțin să-i vindec rănile.

Vocea lui Miryam.

Să-i vindec rănile. Ale cui? Ale lui? Deci îl văzuse și era martora decăderii sale.

Să-i vindec rănile. Unele răni erau prea adânci pentru a mai fi vindecate. Iar Miryam știa cel mai bine acest lucru.

Carl râse din nou, iar restul discuției se pierdu din nou în hohotele sale.

Pleacă! se gândi Trevor. *Pleacă și lasă-mă în pace!*

Ușa se închise. Cineva îi luă în seamă rugămintea mentală.

Nu Carl. Acesta a pășit din nou peste el și s-a așezat pe pat, apoi l-a lovit cu piciorul.

– Scoală-te, drăguță jucărie! De fapt, nu mai ești așa de drăguță, dar n-avem ce-i face. Hai scoală-te! Să ne mai jucăm și altceva.

Trupul trădător al lui Trevor se sculă și ridică din nou cureaua, în timp ce mintea i se ghemui într-un colțișor întunecat.

18

Sticlă spartă

Pe Les îl trezi un miros apetisant de pește prăjit și fructe proaspete, însoțit de o voce veselă. „Ți-am adus micul dejun. Tata mi-a spus că ești probabil mort de foame."

Deschise ochii și își aminti de noaptea trecută. Micul dejun! Nu avea timp. Trebuia s-o găsească pe Miryam și să-l salveze pe Trevor. Se ridică în capul oaselor și se uită încruntat la fata care stătea lângă patul lui, cu o tavă în mână.

Încruntarea se topi însă sub zâmbetul ei luminos. O lăsă să-i pună tava în poală. Fâșiile de pește pane erau aranjate în formă de evantai în mijlocul farfuriei, iar de jur împrejur erau felii de câteva soiuri de fructe divers colorate. Iar alături, un pahar înalt plin cu lapte.

– Nu pot... Trebuie să mergem. A trecut și așa prea mult timp.

Își dădu seama de lipsa de convingere din vocea sa.

– Tata nu e gata încă. Ai timp să mănânci și trebuie să fii puternic. Apropo, sunt Leila Hamlyn.

Zâmbi și îi apărură gropițe în obraji. Avea părul negru, scurt și fața în formă de inimă.

Fiica lui Hamlyn. Bogată. Probabil răsfățată. Era drăguță, dar nu putea avea caracterul lui Miryam.

Miryam! Trebuia să ajungă la ea. Puse jos furculița pe care o luase în mână fără să-și dea seama. Nu putea să mănânce. Trebuia s-o găsească.

Leila îi puse o mână pe umăr.

– Știu, e greu să aștepți și te simți vinovat că stai aici și mănânci. Dar, serios, acum nu poți să faci nimic. Dacă dai fuga afară și te urci într-un taxi, ce faci când ajungi la doctorul Tenney? Ce crezi că poți face singur împotriva unui Adept puternic?

– Mi-ai citit mintea, nu? pufni el.

– Mă pricep la oameni, admise fata și se înroși toată. Expresia, ținuta, mișcările, toate astea arată la ce te gândești.

– Bine, mănânc, acceptă el neavând încotro. Dar dacă tatăl tău nu e gata când termin, plec singur.

– Și atunci o să mai adaugi o persoană la numărul celor care trebuie salvați, îi răspunse ea nițel furioasă. Încerc să-l zoresc pe tata. Dar pentru a avea succes trebuie să facă o mulțime de pregătiri, mai spuse ea și ieși din cameră.

Se simțea într-adevăr vinovat că mănâncă. Fata avea dreptate. Și a mai avut dreptate și când a spus că trebuie să fie puternic. Luă o îmbucătură de pește și, învăluit în mirosul îmbietor, nu se opri până nu goli farfuria.

După ce bău și paharul de lapte, puse tava pe podea, se sculă și se întinse. Se uită în oglindă. Ar fi trebuit să se bărbierească, părul îi era ciufulit, hainele erau pătate de transpirație și boțite.

Camera de oaspeți dădea într-o baie, unde găsi ustensile pentru bărbierit, perii de păr, piepteni. Se hotărî să-i mai acorde lui Doss Hamlyn tot atât timp cât avea el nevoie să se spele și să se bărbierească. Trebuia să arate

un pic mai prezentabil, deși cu hainele nu prea avea ce să facă.

Când ieși din camera de oaspeți se simți înviorat și gata de acțiune. Încercă să se orienteze și să găsească odaia lui Dos Hamlyn. Se deschise o ușă și în hol apăru Leila.

– Vizitiul tatii aduce trăsura la intrarea principală. Plecăm în zece minute.

– *Plecăm?* se încruntă Les. Tu nu vii.

– Am insistat să vin și eu, zâmbi ea. Poate că darurile mele vă sunt de ajutor.

– E periculos. Să nu te ucidă.

– Hotărârea a fost luată. Hai.

Trecu pe lângă el, iar Les o urmă pe un coridor și apoi pe scară în jos, spre intrare. Îi aștepta o trăsură din abanos, cu ornamentații aurii, la care era înhămată o pereche de cai negri. Pe capră ședea un vizitiu în livrea.

Ce era în capul lui Doss Hamlyn? Les credea că Hamlyn își dădea seama ce-i așteaptă, dar probabil că nu prea lua în serios operațiunea de salvare din moment ce-i permitea fiicei sale să-i însoțească. Nu era bine deloc. Lui Les îi părea rău că nu plecase aseară, imediat după ce și-a dat seama că Hamlyn tărăgănează lucrurile. Îl făcuseră să doarmă până târziu și să ia un mic dejun copios, iar acum mai luau cu ei o femeie și se urcau într-o trăsură elegantă, de parcă ar fi pornit la plimbare.

– Urcă-te în trăsură! Vine și tata într-o clipă, îl îndemnă Leila punându-i o mână pe braț.

Les porni încet spre trăsură, pășind greoi, de parcă l-ar fi împiedicat un vânt puternic. Toată expediția asta era o greșeală. Trebuia s-o oprească și să găsească o altă modalitate de a ajunge acasă la doctorul Tenney, să-i salveze pe Trevor și pe Miryam. Dar nu știa cum să remedieze răul făcut, să împiedice dezastrul pe care-l declanșase.

Vizitiul, un bărbat înalt, lat în umeri și cu mușchi care întindeau la maximum cusăturile livrelei cu fireturi, sări de pe capră și deschise portiera trăsurii. Cu Leila în spatele lui, Les nu putea fugi. Așa că nu-i rămânea decât să se urce în trăsură, să se cufunde în scaunul plușat și să se gândească la nenorocirea care-i aștepta.

Urcă și Leila și-și adună fusta albastră de mătase pentru a-și face loc lângă el.

– Ești îngrijorat. Crezi că nu e bine ce facem.

Nu putea nega și nu știa ce să spună ca să nu pară prost crescut și necioplit.

– Îți înțeleg îngrijorarea pentru prietenii tăi. Dar să știi că tata știe ce face. Nu-ți pot promite că planul său va reuși pentru că doctorul Tenney este inteligent și puternic. Dar îți pot garanta că dacă îl poate învinge ceva pe Tenney, acesta e planul tatii.

– Iar îmi citești gândurile.

– Îți simt temerile, emoțiile.

– Îmi pare rău. Nu vreau să vă insult, nici pe tine, nici pe tatăl tău. Dar cred că e o mare greșeală să apărem la ușa doctorului Tenney într-o astfel de trăsură. Cred că nu e bine să vii și tu. Își desfăcu brațele. Cred că toată călătoria asta e o greșeală.

– Nu știu cum să te conving că nu e. Așteaptă și ai să vezi. Uite, vine tata.

Doss Hamlyn înainta spre trăsură, îmbrăcat într-un sacou în dungi, cu joben de mătase și pantaloni negri perfect asortați. În mână avea un baston dintr-un lemn foarte lustruit, cu mâner și vârf din aur. Les deveni și mai pesimist. Tipul era îmbrăcat ca pentru o masă oficială sau ca pentru o întâlnire cu un demnitar și în niciun caz ca pentru a da buzna în casa groazei și a-l înfrunta pe doctorul Tenney.

Iar la salutul cordial al lui Hamlyn nu reuși decât să îngaime jalnic: „Bună dimineața."

După ce se așeză Hamlyn, vizitiul închise portiera, apoi porni trăsura.

Mergeau în tăcere. Les ar fi vrut să-l întrebe pe Hamlyn care-i este planul, dar n-ar fi putut scoate un cuvânt fără să-și arate nefericirea. Hamlyn nu-i oferi nicio informație, iar Leila stătea relaxată, nesimțind nevoia să zică nimic.

Hamlyn promisese să cheme și alți membri ai Comunității pentru a asista la salvare și Les se întreba unde-or fi aceștia. Își propuse să nu întrebe. Poate că se vor întâlni acasă la doctorul Tenney.

Hamlyn ședea drept, sprijinindu-se în baston, cu ochii închiși. Părul de pe mâna lui Les stătea zbârlit de parcă s-ar fi încărcat cu electricitate statică. Hamlyn făcea ceva, poate niște vrăji.

Se uită la Leila care-i zâmbi pentru a-i da curaj, dar nu zise nimic. Precis că ea înțelegea ce face tatăl ei, dar nu se sinchisea să-i explice. În fond, pentru ei el era un om oarecare, lipsit de talent.

Trăsura se opri. Leila se ridică, iar tatăl ei își deschise ochii.

– Începe, murmură Hamlyn.

Vizitiul deschise portiera și îi ajută să coboare. Când Les ieși din trăsură, vizitiul îi întinse mâna.

– Sunt Peter Loftman. Lucrez pentru domnul Hamlyn, dar sunt și membru al Comunității.

Așadar, era prezent cel puțin încă unul cu har. Les nu mai văzu pe altcineva și spera ca Hamlyn, Leila și acest Peter să fie destui. Se cam îndoia, dar era prea târziu pentru a mai comenta.

Spre surprinderea lui Les, Leila se afla în fruntea grupului ce înainta spre scară. Hamlyn era în spatele ei, apoi

venea Les, iar Peter își luă locul în coada procesiunii. Les se bucura că e și el acolo. Arăta ca un luptător profesionist și era de mare ajutor în ceea ce avea să urmeze. Înaintară în această formație pe trepte și pe verandă, până la ușa casei.

Leila bătu în ușă. *De parcă am fi venit în vizită,* se gândi Les. Se aștepta la orice, mai puțin la o abordare atât de directă.

Ușa se deschise. În prag stătea servitorul de metal al doctorului Tenney. Brațul lipsă îi fusese înlocuit.

– Vrem să-l vedem pe stăpânul tău, spuse încet Leila.

Creatura nu se mișcă. Bloca intrarea, dar nu făcea niciun gest de amenințare. Temându-se pentru Leila, Les trecu pe lângă Hamlyn, se opri lângă fată și-și întinse un braț în fața ei.

– Du-te mai în spate! îi spuse ea printre dinți.

În aceeași clipă, Hamlyn îl apucă de spate și-l trase înapoi.

– Așteaptă! șopti el în urechea lui Les.

Servitorul se înclină în față, apoi se legănă înapoi și înainte, se roti și se rostogoli în casă.

Hamlyn se aplecă spre Les și-i spuse cu voce joasă:

– Fii gata de acțiune la semnalul meu. Cât eu și Leila îi distragem atenția lui Tenney, tu și Peter intrați. Nu aveți mult timp la dispoziție pentru a vă găsi prietenii. Trebuie să alergați.

– Și Carl? întrebă Les.

– Se descurcă Peter cu el. Gata cu vorba. Vine Tenney.

Adeptul era precedat de un nor de fum de pipă frumos mirositor. Leila se dădu un pas înapoi și se așeză între tatăl său și Les. Peter păși înainte, așa că cei patru formau acum un zid: Leila și Hamlyn se aflau la mijloc, iar Les și Peter, de o parte și de alta.

Doctorul Tenney apăru în prag și își cercetă oaspeții, aparent deloc surprins, ci doar puțin amuzat.

– Ia te uită! O delegație în toată regula. Oare cărui fapt îi datorez această onoare?

Îi privea prin perdeaua de fum și pufăia de zor din pipă.

– A, da! croncăni el încântat L-ai adus pe tânărul domn Simonton ca să-i fac testul. Ce amabil ești!

– Domnul Simonton e îngrijorat din cauza prietenului său, Trevor Blake, îi răspunse Hamlyn. A venit să-l vadă.

– Dar, Doss, trebuia să-i spui că n-are de ce să se îngrijoreze. Doctorul Tenney tăcu câteva clipe pentru a împrospăta norul de fum. Acum, că domnul Blake a intrat în Comunitate împreună cu prietenul său, domnul Holdt, se află sub tutela mea. Și aș vrea să adaug că acești tineri distinși sunt o bună achiziție pentru Comunitate. I-am ținut până târziu azi-noapte pentru a-și perfecționa concentrarea puterii. Am fost destul de sever cu ei, așa că i-am lăsat să doarmă mai mult de dimineață. Nu pot primi musafiri.

Hamlyn își înclină respectuos capul.

– În acest caz, spuse el, te rog fii atât de amabil să-i transmiți domnului Blake o invitație din partea mea. În onoarea prieteniei mele cu unchiul său și pentru a-i sărbători intrarea în Comunitate, mi-ar plăcea să ia diseară cina cu mine și cu fiica mea.

Scoase din buzunarul vestei un plic sigilat cu ceară verde pe care i-l întinse doctorului Tenney.

– Dacă nu ai nicio obiecție, vom aștepta aici răspunsul domnului Blake.

Adeptul se încruntă, dar luă plicul. Degetul lui mare întârzie pe sigiliul de ceară. Hamlyn îl ținea și el, iar cei doi bărbați rămaseră astfel cu câte o mână pe plic,

nemișcați. Se părea că Tenney nu reușește să rupă legătura dintre ei, iar surpriza i se citi o clipă pe față.

În casă se auziră niște trosnete puternice, iar pe acoperișul verandei se prăvăliră în ploaie cioburi de sticlă, ce căzură apoi pe pământ. Se sparseră toate ferestrele, iar casa se cutremură și în pereți apărură crăpături.

– Acum! strigă Hamlyn.

Peter se repezi pe ușă, urmat îndeaproape de Les. Li se părea că se prăbușește toată casa. Trecură prin hol și urcară scara care se clătina și scârțâia. Sperând că Hamlyn va reuși să-l țină pe doctor imobilizat, Les deschise prima ușă de la etajul doi. Camera era goală și o luă mai departe la fugă în timp ce Peter ieșea din camera de vizavi.

Când au ajuns la ușa laboratorului, servitorul de metal le-a blocat drumul. Les se opri, dar Peter îi dădu un pumn, îl împinse înapoi, îl trânti la pământ și sări pe el. Cizmele lui grele frământau scheletul din metal. Apoi sări jos și arătarea încercă să se ridice. Peter se dădu un pas înapoi și bătu din palme. Din mâini îi izbucni un glob de foc verde pe care-l îndreptă spre servitor. Acesta începu să danseze ca un fulger peste scheletul metalic, care căzu și rămase nemișcat.

Les cercetă repede camera, dar era goală. Peter făcu un semn, iar focul verde părăsi creatura și se adună din nou într-o minge care se întoarse la el. Apoi o îndreptă spre cea mai apropiată măsuță pe care se afla un ansamblu din sârme și metal. Pâlpâi în jurul obiectului, îl prefăcu în scrum și se repezi la aparatul de pe următoarea măsuță.

– Hai! îl strigă Peter îndreptându-se spre ușă. Nu prea mai avem timp.

Les își desprinse privirea de la focul distrugător și alergă să cerceteze, împreună cu Peter, restul camerelor.

Cele mai multe erau dormitoare, toate goale, iar oglinzile din camere erau sparte și podelele pline de cioburi.

Ultima în care au intrat era camera de lucru a doctorului. Era goală, ca și restul casei, dar pe birou se afla borcanul cu molia captivă.

Les îl ridică și molia alunecă pe fundul borcanului ca moartă. Încercă să deschidă capacul, dar clădirea se cutremură.

– Trebuie să coborâm, spuse Peter. Aici nu e nimeni.

Les lăsă borcanul așa închis, dar îl luă cu el. Coborâră scara ținându-se de balustradă și încercând fiecare treaptă, pentru că lemnul se fărâmița sub picioarele lor. Cu un strigăt, Peter sări chiar când căzură ultimele trepte. Les, ținând strâns borcanul la piept, sări după el.

Se despărțiră pentru a căuta în camerele de la parter. Din tavan cădeau bucăți, iar pereții se crăpau tot mai tare. Camerele erau goale.

Les îl auzi pe Peter scoțând un strigăt puternic și se luă după sunet. În bucătărie, Peter îl strângea de gât pe Carl care se zbătea din toate puterile.

– Și ceilalți? întrebă Les.

– Numai pe el l-am găsit.

– Unde sunt Trevor și Miryam?

Carl scuipă, iar Peter îl strânse și mai tare.

– Nu-l sufoca, lasă-l să vorbească.

Casa se înclină atât de tare că îi trimise direct în perete, lângă soba din fontă. Apoi, încet, clădirea se îndreptă, iar zgomotele încetară. În tot acest timp, Peter nu i-a dat drumul lui Carl, iar Les nu a lăsat din mână borcanul.

Pereții crăpați începură să se refacă singuri, crăpăturile din podea se restrânseră, iar găurile din tavan se astupară.

– Tenney e liber, îl anunță Peter.

Carl rânjea.

Chiar dacă nu ar fi recunoscut pașii, duhoarea de fum i-ar fi dat de veste lui Les cine se apropie. Nu-i veni altă idee mai bună și atunci sparse borcanul de sobă.

Molia albă căzu pe covor printre cioburi. Încet, foarte încet începu să-și miște aripile.

19

Capcane

Corpul lui Trevor era suspendat în neant. Un fum gros îi umplea nările, forțându-l să respire cu mare greutate.

Adeptul le spusese doar că vine cineva și că trebuie să facă ordine pentru oaspeți și de aceea îi pune pe ei, Trevor și Miryam, undeva unde să nu poată fi văzuți. Doctorul Tenney suflase fum de pipă printr-un instrument ciudat din laborator. Niște sârme vibratoare și instrumente ascuțite din metal țesuseră fumul într-un fel de cocon în care l-a ascuns pe Trevor. I se părea că e suspendat undeva în afara timpului și spațiului, dar întrezărea totuși foarte vag oameni și lucruri în casa doctorului.

Mai vedea și vălul de fum în care plutea Miryam, deși silueta fetei apărea doar ca o umbră întunecată într-un nor cenușiu. Nu avea cum s-o ajute – nu se putea ajuta nici pe el – așa că nu se mai gândi la ea.

Nu știa unde se află, dar avea un punct constant de referință: lucirea roșie din pipa doctorului. Punctul de jar nu stătea în loc, ci se mișca de colo-colo, iar el, Trevor, părea că se mișcă, mai bine zis că plutește,

însoțind peste tot pipa. I se părea că se rotește undeva deasupra ei și că ea îl privea ca un funest ochi roșu. Din când în când, arunca flăcărui, fumul se întețea, iar Trevor cădea într-un fel de letargie.

Dincolo de vălul de fum se mișcau forme vagi și neclare. Pete de culoare și murmure depărtate ajungeau până la el ca un ecou sau ca în vis, dar nu-i stârneau interesul.

Ceva a zdruncinat coconul, făcându-l să se legene ca o barcă în derivă. Timp de câteva secunde fumul se mai subție. I se păru că-i vede o clipă pe Doss Hamlyn și pe fiica lui, Leila, față în față cu doctorul Tenney. Adeptul, cu pipa în gură, se uita la Hamlyn. Leila privea în sus, iar ochii ei albaștri se opriră parcă pe fața lui. Credea că l-a văzut, dar fumul deveni din nou mai dens, înecându-l, iar imaginea pieri și nici nu era sigur dacă n-a fost cumva o halucinație.

Cineva alerga în halucinația sa. Cumva, la marginea imaginii, văzu, sau i se păru că vede, o siluetă care o ia la goană de lângă Leila și Hamlyn și se gândi c-ar putea fi Les.

Les. Bunul Les. Dacă te-aș fi ascultat, n-aș fi aici, n-aș avea... Les nu trebuie să afle ce s-a întâmplat cu Carl, cum mă controlează. Nu, nu pot să mă gândesc la asta. Nu pot să mă gândesc...

Imaginea lui Les nu dispărea însă. În starea sa de semiconștiență, figura lui Les plutea cu el în neant. I se păru că-l aude pe Les strigându-l. Încercă să-și adune toată puterea pentru a-i răspunde, dar își aminti că nu mai are voce. Urmă încă o izbitură și, ca mai înainte, o legănare violentă care-l făcu să încerce să vadă din nou prin fum. Dar nu zări decât lucirea pipei doctorului.

Nu, mai era ceva. În raza vederii îi apăru o pată vagă. Probabil că era coconul de fum în care se afla Miryam.

Umbra dinăuntru se mișca, se răsucea ca și cum ar fi încercat să scape. Pata se apropie.

Oare ce se va întâmpla dacă cele două închisori de fum se unesc? Miryam era tămăduitoare. Dac-ar reuși s-o atingă, i-ar putea ușura durerea care-i chinuia gâtul.

Se zvârcoli, dar se mișca cu dificultate, ca și cum ar fi încercat să înoate în gelatină. Insistă totuși, iar pata se mări. Forma dinăuntru se vedea mai bine: își mișca foarte încet brațele și picioarele, stârnind valuri dezordonate.

Imită mișcările, iar pata se amestecă în coconul lui. Trevor întinse brațul împingând fumul ce opunea rezistență și atinse ceva – un braț. Îl apucă de încheietură, își strânse degetele în jurul lui și trase corpul spre el.

Văzu fața lui Miryam. Părul șaten al fetei se învârtea ca și cum s-ar fi aflat în apă. Ochi îi erau mari și înspăimântați.

Miryam îl prinse cu cealaltă mână de umăr.

– Les, șopti ea. E aici. În pericol. Trebuie ajutat.

Lui Trevor i se făcu rușine. Primul ei gând a fost la Les, nu la ea. El tocmai voia să-i spună – sau încerca să-i spună – *Vindecă-mă*. Se chinui să zâmbească, se concentră și reuși să transmită.

Dacă ieșim de aici, ia-l pe Les și du-l în celălalt loc – în pădure – unde nu poți ajunge decât tu.

Miryam dădu din cap, părea să se liniștească. Nu-l mai strângea atât de tare de umăr, îl ținea doar. Auzise!

Dar putea să fi sporit și pericolul. Dacă fumul n-a blocat cursul puterii spre exterior, Carl a recepționat.

Trevor se gândea ce să facă, dar brusc, pe neașteptate, coconul de fum se împrăștie și căzură amândoi. Își strânse brațul încercând să atenueze șocul căderii, dar mâna i se înfipse într-un ciob de sticlă.

Căderea și durerea care-i săgetă mâna îi distraseră atenția. Își dădea seama unde se află, dar trecură câteva

momente până reacționă. Miryam își reveni mai repede și sări în picioare.

Erau în bucătărie și căzuseră lângă doctorul Tenney care stătea față în față cu Les și Carl. Bărbatul masiv care stătuse în spatele lui Doss Hamlyn și a fiicei sale la întrunirea Comunității îl strângea acum pe Carl de gât. Miryam alergă spre Les, dar el întinse brațul și o opri, arătându-i ceva pe podea, între ei. Trevor nu vedea despre ce era vorba.

Opintelile lui Carl încetară, iar „șnurul" din jurul gâtului lui Trevor se strânse mai tare, mai dureros. Carl îi transferase lui durerea.

Nu reuși decât să dea ușor din mână spre Miryam pentru a o face să se grăbească, să scape împreună cu Les. O văzu însă lăsându-se pe vine și luând ceva de pe jos.

– Îți mulțumesc pentru insecta aia, spuse doctorul Tenney care trecu pe lângă Trevor și se apropie cu mâna întinsă de Miryam. Face parte din colecția mea.

Trevor se sufoca, abia respira; nu înțelegea și nu vedea ce se întâmplă. Simțea că i se învârte capul, avea nevoie de aer. Pierderea bruscă a puterii îi dădea o amețeală cumplită, dar îi mai reduse strânsoarea din jurul gâtului. Inspiră, dorindu-și foarte tare ca încăperea să nu se mai învârtă cu el.

Carl era liber. Bărbatul care-l ținuse zăcea pe spate, cu capul sprijinit de sobă. Din colțul gurii i se scurgea o dâră de sânge. Trevor nu-și dădea seama dacă e mort sau viu.

Carl se repezi, îl dădu pe Les la o parte și o prinse pe Miryam. Fata își desfăcu mâinile și molia albă zbură spre tavan. Doctorul Tenney se repezi spre ea, dar n-o prinse și se repezi din nou.

Miryam se zbătea să scape din strânsoarea lui Carl. Les încerca s-o ajute. Doctorul Tenney reuși să facă o

plasă din fum pe care o aruncă după molie. Niciunul dintre ei nu se uita la Trevor.

Acesta zări bucata mare de sticlă în care se tăiase. Se ridică în capul oaselor și, cu mâna sănătoasă, o apucă. Apoi se ridică încet, nesigur.

Doctorul Tenney, cu spatele la Trevor, aruncă plasa de fum peste molia care zbura și, cu un strigăt de triumf, o prinse.

Trevor se repezi la el și-i înfipse adânc ciobul în spate, simțind cum sticla îi taie și lui palma. Tenney scăpă plasa și căzu pe burtă, rămânând întins pe podea. În jurul ciobului de sticlă ce-i ieșea din cămașă se lăți o pată roșie. Trevor își șterse pe pantaloni palma însângerată și sări la Carl, care o prinsese pe Miryam de mână.

Les îl lovi pe Carl sub centură, iar acesta se îndoi urlând de durere și o lăsă pe Miryam.

Fugiți, amândoi! transmise Trevor disperat. Dar Miryam se aplecă din nou și găsi molia care abia mișca din aripi în fumul ce se împrăștia. O luă cu mare grijă și și-o puse în palmă.

Trevor simți o durere cumplită și căzu, gemând. Carl îi transferase din nou durerea. Și în timp ce se uita neputincios, Carl își reveni și o lovi pe Miryam peste mână, iar fata scăpă molia care începu să plutească spre podea. Carl se repezi s-o apuce, dar se năpusti și Les, îmbrâncindu-l. Trevor simți din nou toată durerea, iar Les căzu grămadă pe jos.

Toată puterea lui Carl era acum concentrată asupra lui Les, așa că Trevor se putea mișca din nou. Se târî spre molie, dar când o ajunse îi trecu prin față un șoarece care îi abătu atenția o clipă. Atât. Un picior încălțat în cizmă strivi molia făcând delicata creatură una cu pământul. Miryam gemu.

Trevor îl văzu pe omul care se lovise de sobă. Sângele se uscase, iar fața îi era palidă, vlăguită. Doar ochii păreau vii și aveau în ei o lucire de triumf.

Carl se uita și el hipnotizat la acea față.

– Doctorul Tenney? șopti el.

Trevor se sculă cu greu în picioare și îl ridică și pe Les.

– Trebuie să plecăm, reuși el să îngaime.

Miryam apucă mâna lui Les și îl trase spre ușă, iar Trevor îi urmă. Era chiar în spatele lui Les și se îndreptau spre camera vecină. Dar mușchii de la picioare i se blocară, oprindu-l. Strânsoarea din jurul gâtului deveni atât de puternică, încât nu mai putu să strige și fu nevoit să-i privească neputincios pe Les și pe Miryam care alergau pe coridor spre ieșire.

Trevor nu mai era cu ei, dar Les își dădu seama de acest lucru abia când ajunseră la intrarea principală. Se întoarse și îl văzu pe Trevor stând țeapăn la celălalt capăt al coridorului, cu mâinile la gât. Vru să se întoarcă, dar strigătul lui Miryam îl opri. Ieși pe verandă.

Doss Hamlyn zăcea inconștient, iar Leila îngenunchease lângă el. Plângea și-i mângâia mâna. Miryam se lăsă lângă ea și-și puse o mână pe gâtul lui Hamlyn pentru a-i lua pulsul.

– Trăiește. Pot să-l ajut, sunt vindecătoare, spuse ea dând-o pe Leila la o parte și aplecându-se peste Hamlyn.

Les o ajută pe Leila să se ridice în picioare.

– Te simți bine?

Fata nu răspunse. Îl privea doar cu ochii ei albaștri, goi.

– Miryam, s-a întâmplat ceva și cu Leila. Trebuie să-i ducem pe amândoi de aici. Dacă am ajunge la trăsură...

Trăsura aștepta la bordură; caii stăteau liniștiți, alungând mușteleu cu cozile.

Hamlyn gemu și se ridică.

Miryam cuprinse cu brațul umerii bărbatului și-l ajută să se ridice.

– Nu e complet vindecat, dar acum n-am nici timp, nici putere s-o fac.

Les o conducea pe Leila și o ajuta și el cum putea pe Miryam cu Hamlyn. Ajunseră la trăsură, iar el deschise ușa și o împinse pe Leila înăuntru, apoi îl ridică și pe Hamlyn.

– O conduc eu. Știu să mân caii.

Miryam se urcă în trăsură, iar Les se cocoță pe capră, luă frâiele și struni caii.

Animalele făcură doar câțiva pași, apoi scoaseră un fel de tânguire, își scuturară capetele și se opriră. Les se uită spre casă. Bărbatul cel masiv stătea pe verandă, iar Carl, lângă el, sprijinindu-l pe Trevor care părea inconștient.

Caii se ridicară în două picioare și nechezară puternic, dar refuzară să se miște.

– N-are niciun rost, Les, îi strigă Miryam de lângă trăsură. Coboară și vino aici. Repede.

Les sări de pe capră și i se alătură. Fata o trăsese pe Leila din trăsură și o ținea de o mână.

– Ține-o de cealaltă mână și nu-i da drumul, îi spuse Miryam. Vreau să ajungem în pădurea secretă.

– Și Hamlyn?

– Trebuie să-l abandonăm.

Leila începu să se jeluiască.

– Șșt, draga mea, liniște, o povățui Miryam acoperindu-i gura cu mâna.

Miryam, împreună cu Leila și Les traversară încet șoseaua și intrară apoi pe terenul viran de vizavi. Mergeau în linie dreaptă față de trăsură, pentru ca vehiculul să-i ascundă privirilor celor de pe verandă.

Unul dintre cei trei bărbați strigă ceva. Caii scoaseră din nou sunetul acela ca o tânguire și porniră la trap. Trăsura porni clătinându-se și hurducându-se pe strada pietruită, cu Doss Hamlyn înăuntru.

Les auzi pe cineva alergând în urma lor. Pașii se apropiau, apoi rămaseră în urmă, deși nu păreau să-și fi încetinit ritmul, iar Miryam nu se grăbea nici ea mai tare.

După ce trecură printr-o ceață rece și cenușie ajunseră pe o cărare străjuită de copaci. Îi cuprinse un sentiment plăcut de pace. Era aproape seară, iar păsărelele scoteau triluri adormitoare. Miryam îi conduse până la luminișul unde se opriseră mai înainte.

– Am reușit, îi anunță ea. Nu cred că ne pot urmări până aici.

Apoi lăsă mâna Leilei și se așeză frântă la rădăcina unui copac înalt.

Leila privea uimită în jur.

– Unde?...

– E un alt loc, o altă lume, îi răspunse Miryam.

Leila o privi neînțelegând nimic.

– Doctorul Tenney a făcut ceva cu mintea ei. Nu știu dacă pot s-o vindec. O să încerc, dar trebuie să mă ocup de altceva mai întâi. N-o lăsa să plece, îi spuse lui Trevor.

Apoi își sprijini capul de rădăcina copacului și închise ochii.

Les se simțea și el obosit și slăbit, dar nu îndrăznea să urmeze exemplul lui Miryam. O ținea pe Leila de mână și se plimbau prin poiană. Îi vâjâia capul. Tot vedea în fața ochilor cizma cu talpă groasă care strivise molia.

Și Trevor. Avea cearcăne negre sub ochi, iar în jurul gâtului, o rană roșie, urâtă. Era fără cămașă, cu pieptul și spatele pline de sânge. Părea pe jumătate mort. Și

totuși găsise curajul și puterea de a înfige bucata aceea de sticlă în spatele lui Tenney.

Peter n-ar fi strivit molia și nici nu l-ar fi ajutat pe Carl. Probabil că adevăratul Peter a murit, iar Tenney a fost grav rănit, dar a reușit să-și transfere conștiința în corpul lui Peter.

Dacă Tenney s-a putut salva astfel, poate că n-a murit nici Veronica. Era puternică. La fel ca Tenney. Poate că mai puternică.

Își aminti că a văzut un șoarece pe podea chiar când Trevor încerca să salveze molia. Și-a amintit că Veronica i-a spus că își poate ascunde conștiința într-o molie. Poate că a transferat-o în șoarece în momentul fatal.

Își slăbi puțin strânsoarea din jurul încheieturii Leilei.

– Veronica, spuse el încetișor. Apoi mai tare: Veronica. Dacă trăiești, te rog ascultă-mă. Avem nevoie de ajutorul tău mai mult ca niciodată.

Din adâncul pădurii se auzi țipătul unei bufnițe. Leila își trase mâna dintr-a lui și se repezi într-acolo. Les o luă la fugă după ea, dar fata sărea și se ferea ca un mânz speriat. Les intră într-o plasă de păianjen, își dădu la o parte de pe față și din păr firele lipicioase și porni mai departe. O creangă i se prinse de păr și se opri să se elibereze.

N-o mai vedea pe Leila și se făcea din ce în ce mai întuneric. Auzi un zgomot în tufișurile din dreapta sa și se repezi acolo, strigând-o.

Deodată începu corul insectelor de noapte de parcă le-ar fi dat intrarea un dirijor invizibil, dar nu răspunse nimeni strigătelor lui disperate. Mergea mai departe, continua să strige, refuza să renunțe la căutare.

Auzi un plescăit. Pârâul. Își aminti că-l mai văzuse. Poate că Leila a căzut în el. Alergă spre locul de unde venise sunetul, se împiedică de rădăcina unui copac, căzu, se ridică și mai înaintă câțiva pași trăgându-și piciorul.

Auzi susurul la timp și reuși să nu cadă în pârâu. Era foarte îngrijorat și se uita atent la apa întunecată după fusta albastră a Leilei. Nevăzând nimic, își ridică privirea spre malul celălalt.

Luna lumina panta care ducea spre un pâlc de copaci. Leila ședea pe iarbă, iar în fața ei se afla o bufniță mare și albă.

Bufnița își întoarse capul și se uită la Les care rămăsese mut de uimire. „Bu-hu-hu" făcu ea.

Leila chicoti.

– Veronica? abia îndrăzni să rostească Les.

20

Conspirații și contraconspirații

Atât de brusc, încât aproape că se răsturnă, Trevor se mișcă din nou. Și cel mai important – eliberat de paralizia care-i cuprinsese nu numai trupul, ci și mintea – putea să gândească.

Leila fusese acolo împreună cu tatăl ei. Au venit să-l ajute, deși n-a răspuns la biletul pe care i-l dăduseră când el și Carl au fost primiți în Comunitate. Probabil că i-a adus Les. Și el fusese acolo, dar scăpase din nou.

Așa, fără putere cum era, Les a făcut ceea ce Trevor nu fusese în stare cu toată puterea lui.

Dar pe Les l-a ajutat Miryam, iar puterea lui era legată de Carl.

Gâtul lui Trevor se contractă de la durerea pe care i-o trimitea Carl pentru a-și răzbuna orgoliul rănit și pentru felul în care se purtaseră cu el Les și omul în al cărui corp intrase doctorul Tenney.

Doctorul Tenney, în noul corp, păși încoace și-n colo prin camera goală de la parter în care-i dusese după ce devenise evident faptul că Les, Miryam și Leila îi scăpaseră.

– Au fost foarte inteligenți, prea inteligenți, bolborosea el, apoi se opri să-și ia pipa și să o umple. Aproape că m-au prins. N-ar fi trebuit să reușească. M-au lăsat prea slab și nu i-am putut opri. Nu sunt obișnuit cu acest corp și trebuie să învăț să-l strunesc.

Își aprinse pipa, trase din ea și avu un acces de tuse.

– Foarte neplăcut, murmură el când tusea încetă. Am uitat că Peter n-a fumat. Trebuie să mă obișnuiesc ca să mă bucur din nou de pipă. Încă un motiv pentru care am o părere atât de proastă despre el și despre amicii lui.

Își reluă plimbarea lăsând o urmă vizibilă în praful care acoperea podeaua.

– Ai noroc că a fost Peter pe aproape, îi spuse lui Trevor când trecu pe lângă el. A fost o nimica toată să trec în corpul lui și să-l preiau. Altfel, l-aș fi luat pe-al tău. N-au nicio șansă să mă ucidă, deși mi-au făcut mult rău. Acest corp e mai tânăr și mai sănătos, dar îl prefer pe-al meu. Mi-e mai la îndemână.

Nefiind în stare să vorbească, Trevor își întoarse doar capul în semn de dispreț. În ciuda voinței sale, capul i se întoarse, așa că întâlni privirea Adeptului.

– Când o găsesc pe sora lui Carl, continuă Tenney, o oblig să-mi vindece trupul ca să mi-l iau înapoi. Și atunci vor plăti pentru ce mi-au făcut, iar tu la fel. E a doua oară când ai încercat să mă ucizi. Credeam că ți-ai învățat lecția după prima încercare. De data asta o vei învăța, n-am nicio îndoială. Vino cu mine, îi spuse el lui Trevor luând-o spre scară.

Deși abia respira, Trevor trebui să răspundă la comanda lui Tenney și îl urmă ca un automat. Carl se luă după el, trimițându-i priviri furioase însoțite de puseuri de durere prin tot corpul.

Doctorul Tenney îi duse în laborator, unde zăceau resturile contorsionate și parțial topite ale servitorului

din metal. Iar dincolo de silueta dezmembrată erau mese răsturnate și aparate împrăștiate, sparte și arse.

– Asta-i opera lui Peter, clătină trist din cap Tenney. A fost întotdeauna foarte creativ cu focul.

Păși peste servitorul zdrobit, făcându-și loc printre resturi, și se opri să ridice o fâșie de metal și o bucățică de sârmă.

– Ei bine, acum plătește pentru asta.

– Adică vreți să spuneți că individul în care ați intrat nu a murit după ce l-am împins în sobă? întrebă mirat Carl.

– Bineînțeles că nu, răspunse doctorul grăbit, apucându-se să îndrepte mesele și să pună pe ele resturile aparatelor. Nu m-ar fi ajutat deloc să trec dintr-un corp rănit într-unul mort. Știi doar că nu sunt vindecător; Peter era doar inconștient.

– Și ce s-a întâmplat cu el când i-ați preluat corpul? insistă Carl. N-a murit?

– Nu, va supraviețui atât timp cât există și corpul lui. Esența sa dăinuie în stare difuză, într-un fel de semiconștiență, dar capabilă, sper, să sufere. Ia uită-te la asta!

Își întrerupsese explicația pentru a ridica instrumentul cilindric pe care-l folosise pentru a-i aduce pe Trevor și pe Miryam în laboratorul său. Cilindrul era făcut zob și deconectat de la bază, care rămăsese intactă. Adeptul o cercetă cu atenție.

– E nevoie de multă muncă, dar se poate repara. Mi-e teamă însă că celelalte nu mai sunt de niciun folos, spuse el plimbându-și privirea peste resturi.

Pe Trevor nu-l interesa condiția aparaturii lui Tenney. Era însă fascinat de ceea ce aflase despre omul al cărui trup îl luase Adeptul. Ar fi deci posibil să-l salveze și să-l scoată pe doctor din trupul său.

Ar fi posibil, dar nu prin puterea lui Trevor.

Doctorul Tenney lovi cu piciorul un ciob de sticlă, făcându-l să alunece pe podea. Privindu-l, Trevor își aminti de molia care scăpase din borcan, dar fusese imediat strivită fără milă. Dacă ar fi trăit, Veronica ar fi reușit să-l scoată pe doctor din corpul lui Peter.

Doctorul Tenney își încheie plimbarea printre resturile instrumentelor și se întoarse la Trevor și Carl.

– Toate ajutoarele mele sunt distruse! se răsti el. Atâta muncă și totul s-a făcut praf în câteva secunde. Oare chiar cred că mă pot opri? Dacă da, atunci fac o greșeală fatală!

Își frecă mâinile și se uită pătrunzător întâi în ochii lui Trevor, apoi în cei ai lui Carl.

– Aceste ajutoare mecanice au fost eficiente, dar nu sunt cele mai bune. Nu, cele mai bune ajutoare sunt cele umane. Zâmbetul lui sinistru transformă fața frumoasă a lui Peter în una diabolică. E un secret pe care Carl îl cunoaște foarte bine, nu prietene?

Carl nu răspunse. Doctorul Tenney chicoti.

– Ajutoare umane, aflate sub controlul meu, care să contribuie toate, cu diversele lor haruri, la rezervorul de putere din care mă pot alimenta doar eu. Iar acest lucru e mult mai bun decât instrumentele pe care mi le-au distrus dușmanii, încheie el și făcu un gest larg cu mâna, sugerând că nu-l mai interesează laboratorul distrus. Veniți.

Carl și Trevor îl însoțiră afară din laborator și coborâră apoi în biroul de la parter.

– O să convoc o ședință a Comunității. E timpul să-i pun pe diletanții ăia la treabă.

Se așeză la birou, luă un toc și niște foi de hârtie. Trevor stătea în spatele lui, incapabil să se miște fără ordinul Adeptului, iar Carl se uita de la oarecare distanță cum doctorul scrie invitație după invitație.

– Ia gândiți-vă, spunea el în timp ce scria, o grămadă de oameni cu har, gata să facă ce le cer. Îi pot transforma pe toți în ajutoare personale. Când voi controla Comunitatea voi putea face orice și avea totul. Iar voi, tinerii mei prieteni, aveți privilegiul de a înlesni acest control.

Tăcu, puse sugativa pe ultima invitație și se uită la cei doi tineri cu același zâmbet îngrozitor pe fața lui Peter.

– Hamlyn a condus opoziția împotriva mea, el și fata lui cea talentată. S-a terminat cu ei. M-au atacat, dar acum sunt descoperiți și eu voi contraataca. Nu cred că Leila mai are multă minte, iar Hamlyn nu e în stare să participe la ședință. Poate că-și va reveni, dar n-am de gând să aștept acest lucru. Voi acționa înainte ca dușmanii mei să se regrupeze.

Împături cu grijă scrisorile și se apucă de altele.

– Acestea vor ajunge la fiecare membru al Comunității, îi lămuri el. Convoc ședința mâine la prânz, într-o clădire unde ne întâlnim adesea pentru că are o grădină mare și încăpem cu toții. Bineînțeles că eu nu pot să particip și cred că nici Doss Hamlyn nu se simte prea bine. Dar prietenul și angajatul său, Peter Loftman, va merge în locul lui. Iar tu, Carl, îl vei reprezenta pe doctorul Tenney. Ești maestru în înșelătorii așa că nu va fi nicio problemă să-mi convingi partizanii să adere la ideea mea.

Carl luă un aer țanțoș, se îndepărtă de peretele de care se sprijinise și făcu un pas înainte.

– Și care-i rugămintea?

– Să-ți dea ție o parte din puterea lor pentru lupta împotriva forțelor care vor să distrugă Comunitatea, îi explică doctorul Tenney în timp ce scria mai departe invitațiile.

– Și dacă întreabă care sunt acele forțe? dădu Carl glas întrebării pe care ar fi pus-o și Trevor dacă ar fi fost în stare să vorbească.

– Forţele conduse de vrăjitoarea Veronica. Se ştie că ea se opune Comunităţii în forma sa actuală, deşi pe vremuri făcea parte din conducere.

Da, se gândi amărât Trevor, *şi dac-aş fi crezut-o n-aş mai fi acum în toată încurcătura asta.*

– Poţi să spui că boala lui Doss Hamlyn şi indispoziţia mea sunt urmarea maşinaţiilor ei, continuă doctorul Tenney. Chicoti, apoi adăugă cu o dezgustătoare încântare: Într-un fel chiar aşa e. Dacă nu s-ar fi amestecat, nu s-ar fi întâmplat nimic. De fapt, mi-a făcut o mare favoare; păcat că nu va afla niciodată.

Amintindu-şi de strivirea moliei, lui Trevor i se strânse stomacul.

– Şi el ce rol are? întrebă Carl arătând cu degetul înspre Trevor.

– A, da, nu trebuie să uităm nici de el, se întoarse Tenney spre Trevor numai zâmbete. Are un rol foarte important. Un rol... dual. În primul rând, puterea lui va fi la dispoziţia ta şi îţi va permite să-ţi exerciţi harul în totalitate. Când fiecare se va deschide pentru a-ţi da voie să iei o porţie de putere, tu vei trage de la Trevor toată forţa de care ai nevoie să le iei întreaga putere. Însă nu reuşeşti s-o ţii pe toată şi aici prietenul nostru intră cu al doilea rol. Nici chiar un Adept nu poate fi pretutindeni şi nu poate vedea totul în acelaşi timp, aşa că domnul Blake va forma legătura dintre noi şi nu-ţi va da voie ţie, atât de însetat de putere cum eşti, să reţii o parte din ceea ce-ai luat. El va fi un fel de conductă prin care puterea ta va trece imediat la mine. Acest lucru este posibil datorită legăturii pe care am creat-o între voi şi pentru că vă controlez pe amândoi. N-am însă de gând să te las complet fără putere, băiete. După ce ţi-ai îndeplinit misiunea, poţi extrage ceea ce a mai rămas din puterea lui Trevor. Acesta e darul meu pentru tine, răsplata pentru munca ta.

Carl rânji bucuros. Trevor nu putea să protesteze și chiar dac-ar fi putut nu i-ar fi folosit la nimic. Era un simplu instrument folosit de doctorul Tenney pentru a-și atinge scopul.

Iar în privința scopului, nu exista nicio îndoială.

– Până mâine seară, spuse Adeptul, întreaga Comunitate va fi sub controlul meu și toată puterea membrilor ei va fi a mea. Iar cu această putere nimeni și nimic nu-mi mai sta în cale. Pot să conduc și țara dacă vreau.

Se ridică de pe scaun; scrisese un teanc destul de mare de scrisori.

– Carl, acum fii bun și du-te să aduci o trăsură. Apoi mă ajutați amândoi să distribui scrisorile.

Trebuie oprit, se gândea Trevor în timp ce așteptau întoarcerea lui Carl. *Nu pot să-l omor direct, dar dacă eu și Carl am muri subit când este legat de noi prin canalul puterii, cred c-am putea să-l slăbim – poate chiar să-l ucidem.*

Trebuie să încerc. Carl o să mă omoare, oricum, după ce-mi ia puterea. Mai bine mor ca să-l opresc pe Tenney.

Nu era un plan grozav, dar nu-i venea altul în minte. Și nici nu se putea gândi cum să-l pună în aplicare atâta timp cât Tenney nu-i dădea libertate de mișcare, iar Carl îi controla puterea.

Trebuia să găsească ceva, un talent care să fie în afara puterii de control a lui Carl.

Carl se întoarse și anunță sosirea trăsurii. Doctorul Tenney ieși cu Trevor din casă, se tocmi cu birjarul, apoi se urcară toți trei și porniră spre oraș.

Trevor revăzu în gând toate modalitățile prin care și-a folosit vreodată puterea. Cel mai des o folosise pentru a-l chema pe Les, dar Carl îi blocase total abilitatea de a transmite. Nu mai avea acces nici la darul de a atrage spre el obiecte sau de a le arunca la țintă. De

asemenea, nu mai avea voie nici să îndoaie metale, așa cum îndoise pistolul din mâinile secundului care a vrut să-i răpească, și nici să-și sporească forța fizică, ca atunci când au sărit de pe vas pe docuri.

– Grăbește-te, îi strigă Tenney birjarului. Vine ploaia.

Un tunet puternic îi întări parcă vorbele.

– Caii nu pot merge mai repede, domnule! îi strigă birjarul.

Doctorul Tenney se încruntă și Trevor se temu că va mai vătăma încă un cal. Dar doctorul se mulțumi să rămână pe loc și să muște supărat capătul pipei.

La a doua bubuitură de tunet, Carl înjură și se uită la cerul întunecat.

Trevor își aminti de furtuna pe care o stârnise împreună cu mătușa Ellen în noaptea în care urmau să fie atacați. Bineînțeles că acolo se manifestase mai ales talentul mătușii Ellen, dar ea îi spusese că n-ar fi reușit să aducă furtuna fără ajutorul lui. Își aminti cum își imaginase ploaia, o ploaie puternică, nimicitoare. Iar ploaia se pornise, salvându-i.

Se gândi la ploaie, la o ploaie torențială care să te ude până la piele și să inunde străzile.

Ploaia se porni sălbatică, un adevărat potop. Nu știa dacă el o stârnise. Vremea era destul de urâtă și tunetele anunțaseră apropierea furtunii. Poate că a fost doar o coincidență. Nici lui Carl și nici doctorului Tenney nu li se părea ceva neobișnuit sau neașteptat – îi deranja doar pentru că erau nevoiți să distribuie invitațiile pe ploaie.

Poate că nu avea nicio legătură cu această aversă, dar trebuia să creadă că are și că o poate provoca din nou. Iar atunci când vor participa la ședința organizată de doctorul Tenney, vor putea produce un fulger care să-i lovească pe toți trei. Moartea nici n-ar fi un preț prea mare dacă ar reuși să-l învingă pe maleficul Adept.

Les strigă din nou, dar după acel „Bu-hu-hu" nici bufnița, nici Leila nu-i mai dădură atenție. Și totuși era convins că bufnița nu e una obișnuită.

– Les!

Se întoarse și o văzu Miryam ieșind din pădure. Fata alergă în brațele sale.

– Les, am avut un vis îngrozitor și când m-am trezit și nu te-am mai văzut, am crezut că...

Suspină și își ascunse fața la pieptul lui. Les o ținea strâns.

– Șșt. Nu-i nimic, o liniști el. Suntem amândoi aici.

Încet, suspinele se mai potoliră și îl privi.

– Îmi pare rău. Mă simt ca o proastă, dar visul era atât de real...

– N-a fost decât un vis. Uită-te acolo. E Leila, dar nu știu cum a trecut peste pârâu. Și bufnița. Cred că-i Veronica.

Privirea lui Miryam îi urmări mâna întinsă. Zâmbi printre lacrimi.

– Categoric nu e o bufniță obișnuită. Apa e adâncă aici, dar știu un vad pe unde putem trece.

– Leila, rămâi acolo, te rog, o strigă Les, sperând că-l va înțelege. Vin cu Miryam.

Miryam îl conduse din nou în pădure și apoi pe o potecă șerpuită de unde nu se mai vedea pârâul. Les se temea că Leila și bufnița vor dispărea până ajung ei. Trecură pârâul printr-un loc în care era mai îngust, unde se crease un fel de pod din pietre alunecoase.

Ajunși pe celălalt mal, se grăbiră spre locul în care le lăsaseră pe Leila și bufnița. Spre bucuria lui Les, fata era tot acolo, în fața bufniței. Pasărea albă și mare dădu din aripi la apropierea lor, dar nu zbură. Băiatul se lăsă în genunchi în fața ei.

– Veronica ? întrebă el nesigur.

Pasărea îl privi solemnă și alt răspuns nu primi. Miryam se îndreptă grăbită spre Leila, se așeză lângă ea și-și puse o mână pe fruntea fetei. Aceasta își întoarse privirea de la bufniță și se uită la Miryam ca un copil. Les le privi, apoi își întoarse din nou atenția spre bufniță.

– Veronica, dacă ești tu, îmi dai un semn? o rugă el. De ce ai luat forma asta? Ți-a făcut ceva doctorul Tenney? Mai poți reveni la forma omenească?

– Bu-hu-hu.

– Nu ești bufniță adevărată, insistă Les. Dacă erai, zburai.

– Bu-hu-hu, făcu din nou pasărea, dând din aripi.

– Mai poți să spui și altceva?

Pasărea se legănă pe un picior, și-l întinse pe celălalt, apoi le schimbă și repetă mișcarea.

– Oare ce înseamnă asta? Te-am rugat să-mi dai un semn, dar aș vrea ceva pe înțeles.

– Bu-hu?

– Parcă-i o întrebare. Poate c-ai uitat cine ești. Cum se poate așa ceva? Te rog, Veronica, nu te mai juca cu noi.

– Nu e Veronica, spuse o voce din spatele său.

Se întoarse și întâlni privirea Leilei. Se vedea în ochii ei că-l recunoștea și că-și recăpătase judecata. Își puse o mână peste mâna lui Miryam care se afla încă pe fruntea ei.

– Atunci cine e?

– Nu sunt sigură. Cred că... S-a întâmplat ceva cu Peter?

Les i-a povestit despre lupta din bucătărie, cum a încercat Trevor să-l omoare pe doctorul Tenney și cum a preluat Adeptul corpul inconștient al lui Peter. I-a spus și cum a fost strivită molia.

Leila clătină din cap.

– S-au întâmplat atâtea și n-am știut. Dar Veronica nu e atât de ușor de ucis.

– Nu știu cum ar fi putut supraviețui. Doar dacă... Ar fi ceva..., se încruntă Les. Am văzut un șoarece care fugea chiar înainte ca Tenney să strivească molia de podeaua bucătăriei.

– Aha! exclamă Leila. Exact stilul ei. Fără îndoială c-a scăpat și și-a luat forma omenească.

– Dar unde e? întrebă Les. Și cine-i bufnița?

– Sunt sigură că e Peter. Probabil că Veronica i-a transferat esența și l-a adus aici pentru a-l proteja de doctorul Tenney. Spune-mi tot ce s-a întâmplat după ce doctorul Tenney mi-a închis mintea. Unde-i Trevor? E în siguranță?

– E tot la Tenney, îi răspunse Les și îi povesti apoi cum au scăpat ei, cum Trevor nu a putut să fugă și i-a îndemnat să plece fără el.

Se străduia din răsputeri să nu dea frâu liber emoțiilor.

– Am vrut să mă întorc după el, dar m-a strigat Miryam. Avea nevoie de ajutor pentru tine și pentru tatăl tău.

– Tata! Trăiește?

– Trăiește, interveni Miryam înainte de a apuca Les să răspundă.

Părea obosită și slăbită. Își folosise probabil puterea pentru a o vindeca pe Leila. Nici nu era de mirare că era atât de tăcută.

– Unde e? întrebă Leila. Nu e în mâinile lui Tenney, nu?

Miryam i-a spus că l-au lăsat pe Doss Hamlyn în trăsură.

– Caii au luat-o la fugă. Nu cred că Tenney și Carl i-au putut opri. Și-au folosit atât de mult puterea, încât nu mai erau în stare de mare lucru. Nu pentru mult

timp, dar suficient ca tatăl tău să aibă timp să ajungă într-un loc sigur. Şi ca noi să ajungem aici.

Mâna îi căzu de pe fruntea Leilei. Se lăsă pe spate şi închise ochii.

Les se repezi spre ea şi o cuprinse în braţe.

– Trebuie să te odihneşti. Iar eu trebuie s-o găsesc pe Veronica.

– Nu pot să fac nimic până nu-mi recapăt forţa. Apoi încerc să ajungem acasă la Veronica. Cred că acolo e.

Leila cuprinse mâinile lui Miryam.

– Te-ai epuizat având grijă de mine. Lasă-mă să te ajut. Nu sunt vindecătoare, dar îţi pot da putere. Se uită apoi îngrijorată la pădurea din jur. Nu cred că e bine să rămânem aici peste noapte.

– Şi ce facem cu bufniţa – sau cu Peter? întrebă Les. Îl luăm cu noi? O bufniţă e în siguranţă aici.

– Cred c-ar trebui să-l luăm, spuse Leila. Vrei, Peter?

– Bu-hu, răspunse bufniţa foarte clar.

Miryam se ridică.

– Nu e uşor să vă iau pe toţi. Dar Leila şi cu mine ne putem odihni acolo. Cred c-ar trebui să mergem.

Îi luă pe Les şi pe Leila de mână. Leila îşi întinse braţul şi bufniţa zbură pe el. Înaintau pe malul pârâului, cu bufniţa pe braţul Leilei. Nu au mers prea mult şi au intrat în cenuşiul familiar în care nu vedeau şi nu auzeau nimic.

Părea că trecerea dintr-o lume în cealaltă durează mai mult decât de obicei, poate pentru că Miryam era mai slăbită. Lui Les începea să-i fie teamă că s-au pierdut în neant, undeva între lumi, când fură orbiţi de o lumină puternică.

Se aflau printre măsuţe, iar deasupra capetelor atârnau, prinse de sfori, mănunchiuri de ierburi. Les simţi moliciunea blănii sub picioare. O aromă delicioasă de supă de legume îi lăsă gura apă.

– Era timpul să ajungeţi, îi întâmpină Veronica. Avea un şorţ alb şi ţinea în mână o lingură cu coada lungă. De ce a durat atât?

Bufniţa îşi luă zborul de pe braţul Leilei şi plană pe podea cu aripile desfăcute. Leila îşi desprinse mâna dintr-a lui Les şi se lăsă suspinând pe podea, lângă bufniţă. Miryam rămase în picioare, dar se clătina de oboseală.

– Sunteţi terminaţi, nu? Iar Trevor a rămas acolo, aşa că nu ştiu la ce-a folosit toată escapada asta nebunească, spuse ea mânioasă agitând lingura în faţa lui Les.

Bufniţa îşi zbârli penele şi dădu din aripi.

– Bu-hu-hu, făcu ea ameninţătoare.

– De ce-aţi adus pasărea aici? Îi era destul de bine în pădure.

– A vrut să vină cu noi, spuse Les luat prin surprindere de mustrarea femeii. Credem că e... Peter, nu?

– Aşa credeţi? Da, e conştiinţa lui Peter, dar mintea bufniţei. Şi i-a preluat şi instinctele. Cred că poate să rămână. Trebuie să-i înapoiem corpul. Şi asta înseamnă că trebuie să-l iau de la doctorul Tenney. Ceea ce sper să se întâmple mai devreme sau mai târziu, mai spuse ea şi se duse la sobă unde începu să amestece în oala care fierbea.

Les o urmă.

– Am scos-o pe Miryam, aşa că n-a fost totul degeaba. Aproape că l-am luat şi pe Trevor, dar doctorul Tenney i-a făcut ceva şi nu se mai poate mişca.

– Miryam n-ar fi păţit nimic dacă aţi fi rămas aici aşa cum v-am spus şi n-aţi fi pornit hai-hui de capul vostru, îi răspunse ea furioasă amestecând cu atâta forţă în supă, încât săriră stropi fierbinţi în toate părţile.

Les se dădu înapoi şi se ciocni de Miryam care venise şi ea lângă ei.

– Nu-i atât de supărată cum pare. E îngrijorată, îi șopti fata.

– Sigur că sunt îngrijorată, răspunse Veronica scoțând lingura din supă și agitând-o din nou spre cei doi. M-am ținut departe de Comunitate de când a devenit un club exclusivist și Berne Tenney are atâta influență. Dar acum trebuie să mă implic. Trebuie oprit. Și tu, Les. Îți tot spun că Trevor te omoară. Nu vrei să mă asculți.

Suspină și se întoarse să ia niște castronele de pe o masă din apropiere.

– N-am ce să fac, mai spuse ea punând în ele supa cu un polonic. Mâncați și odihniți-vă cât mai puteți. Mâine se termină totul, într-un fel sau altul.

21

Furtuna morții

Comunitatea se adună la casa specificată de doctorul Tenney în invitațiile pe care Carl și Trevor îl ajutaseră să le distribuie cu o seară înainte. Din partea laterală a casei pornea o alee acoperită cu pietriș care ducea, printr-o poartă, la un zid de piatră. Iar acesta, împreună cu plopii ce străjuiau grădina, îi împiedicau pe curioșii de rând să spioneze întâlnirea.

Erau adunați mai bine de douăzeci de membri, când doctorul Tenney intră pe poartă împreună cu Trevor și Carl și o luară pe aleile care șerpuiau printre straturi îngrijite de flori și fântâni arteziene.

Membrii Comunității soseau în continuare, iar doctorul Tenney se plimba printre ei: dădea mâna cu unii, îi bătea ușurel pe spate pe alții, se înclina deasupra mâinilor doamnelor. Trevor nu auzea discuțiile și nu-și dădea seama dacă doctorul e recunoscut. Se părea însă că membrii Comunității îl acceptau ca fiind Peter, colegul lor și prietenul lui Hamlyn.

Cerul era albastru și nu se vedea niciun nor. Era greu să invoce nori de furtună cu cerul atât de senin, mai ales că puterea îi era suptă de Carl. Trevor era însă decis să

încerce. Nu avea pe nimeni de partea lui, trebuia să acționeze singur, înconjurat de oameni cu har, care puteau detecta cu ușurință ce face. Nu vedea nicio șansă de succes, dar își închise ochii și se concentră pe nori, vânt și ploaie. Fulgere.

Un ghiont puternic în coaste îi întrerupse concentrarea.

– Ce faci? întrebă Carl.

Trevor făcu pe nevinovatul și dădu din umeri ca și cum n-ar fi înțeles.

– Nu poți să-ți folosești puterea, doar știi, se încruntă Carl. Nici nu poți să te miști sau să vorbești, așa că nu-mi dau seama ce-ți închipui că poți să faci. Dar pui tu ceva la cale. Am o senzație în creier. Și n-am de gând să te las să te amesteci în planurile doctorului Tenney.

Trevor făcu mai departe pe nevinovatul deși știa că nu l-a păcălit pe Carl. Așadar, Carl știa că el face ceva, dar nu-și dădea seama ce. Asta-i dădea lui Trevor speranțe.

Așteptă până îi salută cineva și Carl răspunse cu un zâmbet fals și vorbe meșteșugite. Profitând de neatenția de moment a lui Carl, Trevor se gândi intens la nori care se apropie repede, albi la început, dar devenind din ce în ce mai întunecați până ajung negri și din ei țâșnesc fulgere și tunete.

Nu trebui să se uite la cer pentru a-și da seama că ceea ce-și imagina nu devenea realitate. Soarele strălucea în apa fântânilor și razele jucau peste flori, dând strălucire culorilor, asigurând un cadru idilic pentru crudul plan al doctorului Tenney.

În absența lui Doss Hamlyn, toți cei care i se opuneau lui Tenney păreau gata să-l accepte pe Peter ca purtătorul lor de cuvânt, judecând după înclinările din cap și mâinile care se strângeau de câte ori Trevor se uita înspre doctor.

Carl îi aruncă lui Trevor o privire de avertisment și se duse în direcția opusă celei în care era Tenney, făcând același lucru cu invitații. Trevor îl vedea dând din cap și silindu-se să zâmbească de câte ori i se adresa cineva, apoi se ducea mai departe pentru a aborda pe altcineva.

Nu avea mult timp; trebuia să facă ce avea de făcut cât timp Carl era ocupat în altă parte. Trimise din nou imagini mentale spre cer, căutând, implorând să apară nori de furtună. Cerul rămânea la fel de senin.

Doctorul Tenney se îndreptă spre el, iar Trevor se pregăti pentru pedeapsa care știa că va veni.

– Merge bine, băiete. Cred că a sosit vremea să-mi pun planul în aplicare.

Adeptul se urcă pe o bancă pentru a fi văzut de toată lumea și ridică mâinile ca să dea de înțeles că dorește să se adreseze mulțimii.

Membrii încetară discuțiile pentru a-l asculta, iar Trevor mai trimise o imagine mentală spre cer, implorând din nou să se pornească furtuna. Carl i se alătură doctorului, dar nu-i spuse nimic lui Trevor. Fie nu mai sesiza eforturile acestuia, fie considera că n-are de ce să-și facă griji. Își concentrase toată atenția asupra lui Tenney.

Și Trevor asculta discursul doctorului, dar își intensifica în același timp eforturile.

– Prieteni, începu doctorul, mă adresez vouă azi în numele doctorului Tenney și al lui Doss Hamlyn.

Doctorul miza pe faptul că îl acceptaseră cu toții drept Peter.

– Nici doctorul, nici stimatul meu patron nu pot participa. Amândoi au suferit răni grave provocate de o persoană care nu mai face parte din Comunitate, dar care își folosește puterea de Adept pentru a se amesteca în treburi ce nu o privesc și pentru a semăna discordie și disensiuni în această augustă adunare.

Vorbește despre Veronica, se gândi Trevor. *Veronica a murit când a fost strivită molia, nu?* Dar cei de aici nu știu asta. Doctorul o folosea pe Veronica drept momeală, ca o modalitate de a face Comunitatea să acționeze unitar împotriva pericolului.

Dacă totuși Veronica n-a murit, Trevor nu se putea aștepta din partea ei să-l ajute. I-ar fi apărat pe Les și pe Miryam dac-ar fi putut, dar nu avea niciun motiv să facă ceva pentru el. Mai trimise un flux de putere spre cerul la fel de albastru.

Poate că nu am talentul potrivit pentru a face asta. Poate că mătușa Ellen a chemat furtuna și m-a lăsat doar să cred c-am ajutat-o. Îmi fac iluzii, mă agăț de un pai, dar știu că e imposibil să-l opresc pe doctorul Tenney.

Invocarea ploii, imaginile mentale cu cerul întunecat se încețoșară, șovăiră.

– Doss Hamlyn și doctorul Tenney, îl auzea pe doctor vorbind în continuare, au lăsat deoparte neînțelegerile personale și m-au rugat să vă spun să faceți și dumneavoastră la fel. Vă rog, în numele lor, să contribuiți la distrugerea acestei persoane care ne amenință Comunitatea și probabil folosirea independentă a puterii. Cunoașteți cu toții faptul că Veronica Crowell desconsideră Comunitatea. Nu a făcut niciun secret din asta încă de când s-a retras din rândurile noastre. Dar până nu demult, s-a mulțumit să ne ignore. Acum s-a pornit împotriva noastră. Este extrem de periculoasă. Vă puteți imagina ce putere are dacă a reușit să le facă rău și lui Hamlyn și doctorului Tenney. Care dintre noi are puterea lor? N-o putem învinge decât dacă acționăm împreună.

Tăcu și privi solemn adunarea.

Își dădu seama că reacția este favorabilă și atunci arătă spre Carl.

– Carl Holdt, aici de față, va veni printre dumneavoastră și dacă vreți să ajutați la distrugerea răului, trebuie doar să dați mâna cu el pentru a marca dorința dumneavoastră de cooperare.

Aceasta ar fi putut fi ultima șansă a lui Trevor. Își aduse în minte imaginea furtunii cu și mai mare forță. Peste vârfurile copacilor apăru un fuior de nor alb. Nu părea de ploaie, dar încercările disperate ale lui Trevor se puteau concentra asupra lui.

Carl trecea printre oameni și doctorul Tenney rămase pe bancă, urmărindu-l. Trevor spera ca măcar unul dintre cei de acolo să aibă suficient talent pentru a-și da seama de înșelăciune. În Comunitate trebuie să existe și „cititori" adevărați. Probabil că nu-și exercită talentul. Convinși doar de ceea ce vedeau, îl acceptau pe cel care le vorbise ca fiind Peter și cădeau astfel în capcana întinsă. Unul câte unul, toți membrii îi strânseră mâna lui Carl.

Ori de câte ori Carl dădea mâna cu cineva, Trevor simțea un șoc în tot trupul. Simțea întâi un val de putere și apoi o golire rapidă care îl amețea. Abia apucă să-și tragă răsuflarea după primul șoc, că apăru al doilea. Și încă unul.

Trevor se uită spre cer. Norișorul se apropiase de zenit, dar nici nu crescuse nici nu se întunecase. Dacă ar putea prinde ceva din puterea care alunecă prin el...

Încă un șoc. Încă o scurgere de putere. *Furtună!* se gândi el, vizualizând fulgere și ploaie torențială.

Trevor reuși să facă acest lucru doar de patru ori, până când Carl își întrerupse circuitul printre membrii Comunității și se duse la doctorul Tenney căruia îi făcu semn să se dea jos de pe bancă. Când doctorul coborî, Carl îi șopti ceva.

Trevor se clătină. „Șnurul" de putere se strânse mai tare, sufocându-l. Simțea ceva târându-se peste el,

o senzație asemănătoare celei produse de atingerea detestabilă a lui Carl. Deschise gura, dar durerea îl copleși și nu putu să scoată niciun sunet.

În același timp, agonia și ura se năpustiră în norul alb, înnegrindu-l, umflându-l.

Durerea îl făcu pe Trevor să cadă în genunchi. Carl și doctorul Tenney se apropiară de el, iar Carl îl trase la picioarele lui

– Te crezi deștept, nu? îi șopti el lui Trevor la ureche. Crezi că nu mi-am dat seama că iei putere. Tu ai de suferit.

– Idiotule! îi aruncă Tenney.

Trevor era chinuit de durere, deși puterea lui Tenney îl ținea în picioare, drept, și nu îi permitea să cadă. Resimți din nou umilința îndurată atunci când l-a făcut Carl să se biciuiască singur. Stătea nemișcat, dar trimise un strigăt mental în sus, spre nor.

Bubuitura de tunet îl făcu să-și ridice privirea îngrijorată spre cer.

– Haideți, grăbiți-vă! îi îndemnă doctorul Tenney urcându-se din nou pe bancă. Trebuie să terminăm înainte de a începe ploaia.

Carl îl lăsă pe Trevor și se amestecă din nou printre invitați, strângându-le mâinile.

Cu fiecare strângere de mână Trevor simțea o imensă slăbiciune. Golirea de putere era de nesuportat. Suferea cumplit și se simțea arzând pe dinăuntru. Spinarea i se arcui, capul îi căzu pe spate; ochii îi rămaseră pironiți pe cerul care se umplea de nori.

Se auzi un tunet puternic.

Doctorul Tenney sări de pe bancă și se îndreptă grăbit spre Trevor. Carl ajunse și el imediat.

– Omoară-l! porunci doctorul.

„Șnurul" din jurul gâtului lui Trevor se strânse atât de tare, încât nu mai putu respira. Simțea că-i arde tot corpul. Își aruncă toată durerea și disperarea spre cer.

Un fulger aprinse tot cerul, iar focul său răspunse focului din Trevor. Lumina îl orbi. Nu mai auzi tunetul.

Veronica își ridică mâinile de pe cristalul la care părea să se tot uite de ore în șir.

– E timpul, îi anunță ea.

În sfârșit.

Miryam îl apucă pe Les de mână. Leila se aplecă și luă bufnița în brațe. Se strânseră laolaltă și Veronica li se alătură.

– Nu uitați, le spuse, fixându-l mai ales pe Les, că darul puterii nu se dă niciodată ușor. Cel care-l primește îl poate folosi greșit sau respinge. Dătătorul de Putere îl împarte cu înțelepciune, dar noi nu-l primim întotdeauna cu aceeași înțelepciune. Căutați înțelepciunea înainte de a acționa.

Les habar nu avea ce tot vrea să-i spună. Nu era, oricum, vremea de predici.

– Hai să mergem, zise el.

Veronica trasă cu degetul arătător un dreptunghi mare în aer, în fața lor. Apăru o ușă pe care Veronica o deschise și îi împinse afară.

Se aflau pe o stradă, în fața unei porți într-un zid. Veronica închise ușa din spatele lor.

– Deschideți poarta și intrați, îi îndemnă.

Miryam deschise poarta. Bufnița o urmă, apoi intrară și ceilalți.

Deasupra se adunau nori de furtună și se auzi un tunet care sperie bufnița. Aceasta dădu din aripi și făcu din nou „Bu-hu-hu".

– Înaintați! îi zori Veronica. Grăbiți-vă!

Pe măsură ce înaintau, Les auzea murmur de voci. O luă înainte pe o alee care șerpuia printre plopi și ajunse într-un loc deschis, plin de flori și fântâni arteziene. Erau mulți oameni acolo și nu-i băgă nimeni în seamă, dar le blocau drumul și vederea. Les își făcu loc printre ei, urmat de ceilalți. Picături de ploaie începură să-i biciuiască fața și brațele.

În adunare îl văzu pe doctorul Tenney, în trupul lui Peter, care stătea lângă un dud mare. Carl se afla lângă el și se uita în jos. Les se apropie și abia atunci îl zări pe Trevor întins pe jos între Carl și doctorul Tenney. Les grăbi pasul spre ei, iar Miryam îl prinse de mână și alergă și ea alături.

Doctorul Tenney se uită la ei amenințător. Les se opri și nu reuși să se mai apropie. Corpul lui Trevor se încordă, cuprins de spasme. Miryam își trase mâna din a lui Les și continuă să alege.

– Oprește-te, strigă ea, repezindu-se spre Carl.

Un fulger uriaș brăzdă cerul și lovi pământul cu o forță care-l trânti pe Les la pământ. Tunetul care urmă îl asurzi, lăsând în urma sa vibrații care-i străbătură întreg corpul.

Reuși să se ridice în fund, își duse mâinile la urechi și încercă să vadă prin lumina slabă.

Sub dud zăceau câteva siluete inerte: Carl, Trevor, trupul cel nou al doctorului Tenney, Miryam!

Les se ridică cu greu în picioare și se îndreptă împleticindu-se spre Miryam, se aplecă și încercă să-i ia pulsul. Nimic.

Îngenunche lângă Trevor; prietenul său nu respira.

– De ce? urlă el ridicându-se în picioare. De ce am așteptat atâta? De ce am venit atât de târziu?

În minte îi șoptea o voce: *Nu e prea târziu dacă-ți folosești harul.*

– Veronica! strigă el.

Femeia mărunțică se grăbi spre el.

– Care e harul meu? o întrebă. Spune-mi.

– Cred că știi care e. Trebuie doar să te hotărăști dacă vrei să-l folosești. Nimeni altcineva nu poate lua această decizie în locul tău.

22

Harul

Les îngenunche lângă Miryam, îi ridică în braţe trupul neînsufleţit şi o sărută pe buze. Apoi o puse jos încet şi se duse la Trevor.

– Am jurat că vom fi mereu unul lângă altul orice s-ar întâmpla, îi spuse el prietenului său nemişcat. Mi-ai promis că mă ajuţi să-mi descopăr harul. Cred c-ai făcut-o.

Se aşeză pe jos între Trevor şi Miryam. Fulgerul îi întipărise în minte un tablou înrămat în foc. Văzu clar patru siluete care urcau pe o pantă lungă. Miryam şi Trevor erau împreună, iar Carl şi doctorul Tenney, în corpul lui Peter, abia îşi târau picioarele, era ca şi cum ar fi mers împotriva voinţei lor. Trevor şi Miryam urcau veseli spre o fiinţă imensă, suspendată în vârful pantei. Fiinţa, îmbrăcată în lumină strălucitoare, cânta din fluier o melodie cutremurătoare. Lui Les i se păru că are înfăţişare omenească, până când văzu că picioarele îi erau acoperite cu păr, ca cele de capră, şi că are copite despicate.

Apoi se opri din cântat, se ridică în picioare şi îşi desfăcu braţele ca pentru a-i îmbrăţişa pe cei doi care se apropiau. Dar ochii săi aurii, înspăimântători şi frumoşi, erau fixaţi asupra lui Les. *Vino dacă vrei,* păreau să spună.

Mă primești pe mine în schimbul lor? Les nu dădu glas întrebării: ființa nu avea nevoie de cuvinte.

Ai acest har – harul de a schimba moartea pe viață. Trebuie să acționezi acum, pentru toți.

Pentru toți? Adică să-i salvez și pe Carl și pe doctorul Tenney împreună cu Trevor și Miryam?

Ființa înclină capul într-un gest solemn. *Vin împreună; trebuie să plece împreună.*

Trevor și Miryam se apropiau de vârful pantei.

Schimbul, dacă se face, trebuie să aibă loc acum, îi transmise ființa. *Ce alegi?*

– Miryam, Trev, murmură Les. Nu pot să vă las să muriți.

Ființa zâmbi.

Sunt alte lucruri mai cumplite decât moartea. Ei au atâtea de oferit în viață!

Așadar, alege.

Les introduse propria-i imagine în tablou. Alerga pe pantă în sus, depășindu-i pe Carl și pe doctor, îi ajunse pe Trevor și pe Miryam și îi ocoli pentru a se așeza între ei și ființa care se pregătea să-l întâmpine. Cei doi îl priviră uimiți cum își întinde brațele pentru a le bara drumul.

– Întoarceți-vă.

Deschiseră amândoi gurile ca și cum ar fi vrut să-i răspundă, iar Miryam strigă „Nu, Les!" Dar panta dispăru brusc și Les rămase pe o suprafață plană, iar ceilalți alunecară foarte repede.

Se uită cum dispar în depărtare, se întoarse și se lăsă îmbrățișat de lumină.

Lui Trevor îi bubuia capul. Lumina îi umplea ochii și nu reușea să vadă decât strălucirea. Pământul pe care zăcea era ud și mirosea a ploaie, deși nu mai ploua.

Se simți sprijinit și ridicat în capul oaselor de cineva, deși ar fi preferat să rămână întins și liniștit. Simți niște mâini în jurul gâtului și se întrebă dacă va reîncepe tortura.

Nu! „Șnurul" de putere dispăruse și respira liber. Cineva îi duse un pahar cu apă la buze și bău fără probleme, așa cum nu se mai întâmplase de când îl pedepsise doctorul Tenney.

O femeie din apropiere izbucni în suspine. I se părea ciudat, de vreme ce era evident că sosiseră salvatorii.

– Taci din gură Miryam! Bucură-te că trăiești!

Era Carl. Așadar, fulgerul a lovit. Probabil că a murit. Și el și doctorul Tenney. Trevor își clătină capul pentru a-și limpezi gândurile.

– Ai grijă, Trevor. Nu ești complet vindecat.

Era vocea Veronicăi.

Clipi, lumina scăzu și reuși să distingă niște forme prin ceața aurie.

Doctorul Tenney n-a murit! Trevor zări silueta înaltă a trupului furat de Adept. Leila, frumușica fiică a lui Doss Hamlyn, stătea lângă el. Trebuia s-o avertizeze că omul acela nu era prietenul devotat al tatălui ei.

– Stai liniștit, îi porunci Veronica când el încercă să se ridice. Era în spatele lui și-l sprijinea. Nu poți faci nimic aici. Trebuie să te odihnești ca să-ți revină puterea. Eu trebuie să-i ajut pe ceilalți. Cel mai mare ajutor pe care ni-l poți da este să nu ne stai în drum și să ne lași, pe Leila și pe mine, să ne facem treaba. Și pe Miryam când va fi în stare.

Miryam. Deci ea plângea. Trevor încercă să se ridice, dar Veronica nu-l lăsă.

– Nu te mișca, odihnește-te. Și nu-ți face griji în privința lui Carl, pentru că am rupt legătura dintre voi. Nu te mai poate atinge.

Își aminti gândurile pline de cruzime pe care i le instilase Carl în timp ce doctorul Tenney pregătea lovitura mortală împotriva lui. *Carl voia să mor cu acea durere în minte.*

– Nu merită să trăiască, spuse Trevor cu voce tare.

– Viața nu e doar pentru cei ce merită; și nici moartea, îi răspunse Veronica aplecându-se spre el. Acum stai liniștit; nu te mișca.

– Veronica, atenție!

Și Leila se așeză între Veronica și cea mai mare bufniță pe care a văzut-o Trevor în viața lui.

Ciocul încovoiat al păsării se înfipse în pieptul Leilei. Din rană țâșni sângele care pătă penele albe ale bufnițe, iar aceasta zbură în sus.

Veronica sări după ea, dar nu reuși s-o atingă. Pasărea îi zgârie însă mâinile cu ghearele. Apoi se roti deasupra capetelor lor și dispăru în nori.

Bărbatul despre care Trevor credea că e doctorul Tenney o susținea pe Leila în timp ce Veronica oprea sângerarea rănii.

– Fetiță prostuță, crezi că aveam nevoie de apărare? murmură Veronica. Miryam, vino aici s-o vindeci pe Leila! Eu sunt prea secătuită de ceilalți.

Miryam apăru din spatele lui Trevor și se apropie încet de fata rănită. Părea amețită, dar când își puse mâinile pe rană, culorile reveniră pe fața pământie a Leilei.

– Mulțumesc, Peter, i se adresă Leila bărbatului care-o susținea. Mă simt bine acum. Apoi o îmbrățișă pe Miryam. Mulțumesc Miryam. Tare aș vrea să-ți vindec și eu rana.

Înseamnă că cel al cărui trup îl furase doctorul Tenney și l-a reluat. În orice caz, acțiunile sale nu erau cele ale Adeptului.

Trevor nu credea totuși că doctorul Tenney murise. El și Carl trăiau; înseamnă că și doctorul Tenney era viu. Strania prezență a bufniței și felul în care o atacase pe Leila ar fi avut o explicație dacă Tenney se transformase sau preluase corpul păsării.

Trevor își aminti ceea ce i se păruse a fi un vis – că urcă pe un drum auriu, cu Miryam alături, urmați de Carl și de doctorul Tenney. La capătul drumului îi aștepta o ființă ciudată, dar înainte de a ajunge acolo a venit Les și...

Trevor încremeni de groază. Les!

Se întoarse iute, fără a lua în seamă amețeala provocată de o mișcare atât de rapidă.

Carl era rezemat de trunchiul dudului. La mică distanță de el, Les zăcea pe spate, țeapăn, cu brațele încrucișate peste piept. Trevor își dădu seama, înainte de a ajunge acolo, că prietenul lui e mort.

Tevor mergea ca un automat, alături de ceilalți, la Doss Hamlyn. Îngrijit de servitori, acesta se refăcea. Caii duseseră trăsura acasă. Din fericire, nu mai avea nevoie de tămăduire. Veronica și Leila era epuizate. După ce l-au obligat pe Tenney, slăbit în urma apropierii de moarte, să iasă din corpul lui Peter și i-au transferat acestuia la loc conștiința aflată în bufniță, au redat puterea multora dintre cei pe care-i jefuise Tenney. Atacul și apoi zborul bufniței le-a împiedicat să-și termine treaba. Hamlyn s-a oferit să-i găzduiască pe cei nevindecați încă.

Peter îl păzea pe Carl, care mai avea încă un aer sfidător.

– Și individul ăsta? Ce facem cu el?

Întrebarea îl scoase pe Trevor din amorțeală și ascultă răspunsul, sperând că verdictul va fi condamnarea la moarte.

– Într-un fel e bine că a devenit membru al Comunității, spuse Doss Hamlyn. E obligat astfel să se supună regulilor acesteia, inclusiv unora care n-au fost invocate de ani de zile. Când un membru își folosește greșit puterea, într-un scop negativ, așa cum face Carl, îl putem priva de această putere și-l deferim autorităților civile care-l vor judeca și condamna. Cred că poate fi găsit vinovat de furt și atac cu violență. Dacă vrea Trevor să depună mărturie, încheie el uitându-se la Trevor.

– Fac tot ce e nevoie pentru a scăpa de el, dar nicio pedeapsă nu e destul de mare.

– Cred că subestimezi efectul privării de putere, spuse Veronica.

– Poate că scapă de închisoare, dar Comunitatea îl va ține sub observație, îl lămuri Hamlyn. Îl obligăm noi să fie cinstit.

Trevor nu era mulțumit, dar nu el hotăra. Se cufundă iarăși în buimăceala lui.

Ceilalți luau hotărâri, el nu făcea decât să asculte ce i se spunea: se așeza când îl invitau, mergea când îl îndemnau și unde îi indicau.

Abia după ce au ajuns – el, Miryam, Leila și Veronica – acasă la Adeptă, a început să-și revină. Și să simtă durere amestecată cu furie.

Leila i-a adus un castronel cu supă și l-a rugat să mănânce, dar i-a împins mâna atât de brusc încât supa s-a vărsat pe mâinile fetei. Fata a pus castronelul pe măsuța cea mai apropiată și și-a șters degetele opărite pe bluză. Ar fi trebuită să-și ceară scuze, dar ce importanță mai avea o prostie în plus.

Leila l-a privit cu multă milă și s-a dus în cealaltă parte a camerei, lângă Miryam. După ce au discutat ceva cu voce joasă, Leila a luat globul de cristal al Veronicăi și s-a uitat în el.

– Carl nu te mai controlează, îi spuse Veronica apropiindu-se. Am avut eu grijă de asta. Când ţi-am vindecat gâtul, am ajuns la originea suferinţei şi am tăiat legătura. Firele nu au fost atât de încâlcite şi nici răsucite împreună ca în cazul lui Miryam.

Se mulţumi să dea din cap. Nu voia să vorbească cu ea. N-ar fi trebuit să-l lase pe Tenney să scape. Ar fi trebuit să prevadă pericolul şi să-l prevină. Ar fi trebuit să-l salveze pe Les.

El n-avea însă dreptul să acuze pe nimeni. Din cauza prostiei lui murise Les. Dacă l-ar fi ascultat când l-a avertizat în legătură cu Tenney, prietenul lui ar fi trăit.

– Ar trebui să te consoleze faptul că prietenul tău şi-a găsit harul.

– Harul de a-şi da viaţa pentru viaţa mea şi a celorlalţi – ce fel de har e ăsta?

– Cel mai mare, insistă Veronica. Îl au puţini, dar cei mai mulţi dintre ei nu au nici curajul şi nici dragostea pentru a-l exercita. Prietenul tău le-a avut pe amândouă şi ar trebui să fii mândru de asta.

– Mândru? Că Les şi-a dat viaţa? întrebă plin de amărăciune.

– Te complaci în durere şi asta înseamnă că nu-ţi cinsteşti prietenul, îl certă ea. Măcar fă şi tu ceva. Du-te după Tenney şi taie-i aripile.

– Şi cum să fac asta?

– Îţi vei da seama. Ai puterea.

– N-am atâta. El e Adept şi mai are încă o parte din puterea pe care a luat-o de la Comunitate. Cum să stau eu împotriva unei asemenea forţe? Dumneavoastră l-aţi putea învinge. Eu ce să fac?

– Eu l-aş putea învinge, dar de mine e nevoie aici, iar tu ai nevoie de încrederea şi respectul de sine pe care le

dobândești dacă-l birui pe cel care ți-a făcut atâta rău. Corpul i-a fost distrus. Am avut grijă și de asta.

– De unde știți că n-a găsit altul pe care să-l preia?

– Nu e prea ușor. Și-a irosit multă putere și se poate transfera în alt corp doar dacă găsește unul total neputincios și la îndemână. Și n-a găsit, te asigur. Iar eu nu te-aș trimite după el dacă n-aș simți că ai o șansă.

– O șansă? Cam puțin.

Tot ce încercase să facă împotriva doctorului Tenney ieșise prost. Nu îndrăznea să mai încerce.

– Atunci înseamnă că Les a murit în zadar?

– Aha, deci despre asta-i vorba! Nu voiați ca Les să-și irosească harul ca să mă salveze, nu?

– Am sperat să nu fie nevoie. Dar acum te rog să dovedești c-ai meritat. Îi datorezi asta lui Les... și ție.

– Și dacă nu reușesc, atunci dovedesc că n-am meritat.

Veronica își pusese mâinile în șold și-l privea.

– Ai venit aici să înveți să-ți folosești puterea. Cum crezi că se va întâmpla acest lucru? Prin practică. Iar în ultimul timp ai avut parte de așa ceva cu prisosință. Ai învățat că puterea ta are limite, iar când ai invocat furtuna, ți-ai testat forța și ai văzut că e mai mare decât te-ai așteptat. Și mai periculoasă. Trebuie să însă înveți să te concentrezi. Și singura modalitate prin care poți învăța este exersarea.

Trevor privi în altă parte, ferecându-și mâinile de blana pe care stătea.

– Vorbiți ca și cum găsirea doctorului Tenney nu e decât un simplu exercițiu de învățare.

– Într-un fel, toate sunt exerciții. Învățăm prin experiență. Uneori lecțiile sunt foarte dureroase. Unchiul tău te-a trimis să înveți aici pentru că știe acest lucru. El a învățat lecția amară a folosirii nesăbuite a puterii. Cred că a sperat că vei fi scutit de experiența dureroasă pe care

a trăit-o când a provocat moartea surorii lui. Bănuiesc că așa a considerat el că-și poate îndrepta greșeala.

Doar că planul lui s-a întors împotriva voastră, iar Les a murit. Și dacă refuzi să-l oprești pe Tenney, viața ta și a unchiului tău n-au niciun sens.

– Nu-i așa, se înfurie din nou Trevor. Viața unchiului Matt are sens și n-aveți niciun drept să-l amestecați în discuție.

– Nu? A venit în Comunitate ca să învețe și a aflat ce talente are și cum să le folosească pentru a se apăra, dar întotdeauna i-a fost teamă să nu facă rău cuiva și nu le-a folosit în plenitudinea lor. Ar fi fost cu totul altceva dacă ar fi avut curajul să le dea un sens pozitiv, să le pună în slujba binelui. Cred că el știe asta și nu vrea ca tu să faci aceeași greșeală.

– Și asta înseamnă că trebuie să mă duc după doctorul Tenney?

– Nu *trebuie* să te duci după el, Trevor. Ai această ocazie. Ai șansa de a-ți dovedi și de a le dovedi și celorlalți de ce ești în stare.

Se gândi la unchiul Matt și la sacrificiul pe care el și mătușa Ellen l-au făcut pentru a-l trimite aici. Se mai gândi și la Les, și la ultimul sacrificiu făcut de prietenul său.

– Spuneți-mi unde-l găsesc pe doctorul Tenney? întrebă el abătut.

– Se va întoarce la el acasă, îi răspunse Veronica, ștergându-și mâinile de șorț. Trebuie să-l amăgești însă și să-l scoți de acolo. Și-a înmagazinat puterea în mașinile alea diabolice și chiar dacă Peter a distrus multe dintre ele, aproape pe toate, poate deveni și mai periculos.

– Nu cred că pot să-l amăgesc pe Tenney să iasă de acolo și nici nu știu cum.

Văicăreala din propria-i voce îl dezgustă pe Trevor. Se disprețuia că-i este atât de teamă.

Veronica aștepta, cu brațele încrucișate la piept.

Trevor se gândi la Les, care avusese curajul să se opună Adeptului fără să aibă deloc puterea – oricum fără a ști ce fel de putere are.

– O să reușesc, se hotărî el, privind-o pe Veronica în ochi. Spuneți-mi ce să fac.

Ea își clătină însă capul, neluându-și ochii de la el.

– Nu pot să-ți spun. După ce-l atragi afară din casă, trebuie să găsești o modalitate de a-i distruge puterea. Fără să-l omori.

Hotărârea lui Trevor dispăru. Îi cerea imposibilul. Își sprijini brațele pe genunchi și își lăsă capul pe braț, ascunzându-și fața. O auzi pe Veronica îndepărtându-se.

O atingere ușoară pe umăr îl făcu să ridice ochii. Întâlni fața zâmbitoare a Leilei.

– Te ajut eu, Trevor. Îi datorez asta tatălui meu. Vreau să-l opresc pe doctorul Tenney. Vom reuși împreună.

Băiatul clătină din cap și zâmbetul Leilei dispăru.

În privirea ei nu citi însă furie, ci doar compasiune. Îi atinse din nou umărul.

– Nu-i nimic. Ai suferit foarte mult. N-ar fi trebuit să-ți cer acest lucru. Voi încerca singură.

– Nu! sări el în picioare. E prea periculos pentru tine. E treaba mea. Veronica are dreptate. Îi datorez asta lui Les.

Veronica se întorsese.

– Foarte bine, spuse ea. Trebuie să ai încredere în tine. Poți face asta. Dar nu uita că ai puterea să chemi ajutoare dacă ai nevoie.

– N-o să uit. Iar în gând: *N-am să cer ajutor. O să fac asta singur – pentru Les.*

Înțeleaptă hotărâre, Trev, se auzi o voce în mintea sa. Vocea lui Les. *Nu ești singur. Sunt cu tine. Am început amândoi și vom încheia amândoi – într-un fel sau în altul.*

23

Prieteni la nevoie

Trevor se uita după birja ce se îndepărta greoaie pe drumul desfundat, după ce l-a lăsat în faţa casei doctorului Tenney. S-a apucat să controleze dacă era cineva în casă, luptându-se cu buruienile înalte pentru a înconjura toată casa. Cât timp fusese sechestrat acolo băgase de seamă că doctorul are în laborator şi în birou lumânări şi lămpi cu gaz aprinse cât era ziua de lungă. Acum nu se zărea însă nicio lumină în cele două încăperi.

Bufniţa nu are nevoie de lumină, îşi aminti Trevor. E o pasăre de noapte.

Se întoarse în faţa casei şi ieşi în stradă pentru a desprinde buruienile ce se agăţaseră de el şi a-şi scoate scaieţii de pe pantaloni. Era cam ora prânzului.

Apoi se îndepărtă de casă, îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă:

– Doctore Tenney, sunt Trevor. Sunt aici, afară. Veniţi după mine.

Niciun răspuns. Dacă doctorul Tenney a preluat instinctele naturale ale bufniţei n-ar fi ieşit de bunăvoie din casă la această oră. Trevor ar fi preferat ca Veronica

să-i sugereze un plan oarecare și nu doar să-l prevină că nu trebuie să intre în casă.

Regretă că refuzat oferta de ajutor a Leilei. Fiica lui Hamlyn avea multă putere, asta știa, deși nu era prea sigur care anume îi erau darurile.

Dar nu sunt singur, se gândi el, amintindu-și de vocea lui Les. *Les, dacă ești cu mine, arată-mi ce am de făcut.*

Așteptă un răspuns până când auzi în ierburi un fâșâit care-i atrase atenția și zări mișcându-se ceva negru, sinuos. Un șarpe.

Bufnițele mănâncă șerpi. Și șoareci. Probabil că sunt o mulțime pe terenul din jurul casei doctorului. Oare asta mănâncă acum Adeptul? Ar merita să facă o încercare.

Închise ochii și se concentră să perceapă mișcările mici, sunetele abia auzite ale ființelor ascunse. Încet, cu grijă, le atrase spre el. Își deschise ochii și văzu tulpinile ierburilor mișcându-se la trecerea micilor creaturi.

Nu am nevoie de atâtea. Cinci sau șase șoareci. Poate că și un șarpe-doi. Își restrânse chemarea. Un șoarece cenușiu apăru la marginea drumului, cu boticul tremurând de teamă. Apoi mai veni unul; și încă doi. Un șarpe negru înainta în praf.

Întoarse animalele și le trimise spre casă. Păreau să aibă și ele la fel de puțină tragere de inimă să ajungă acolo ca și el. Șarpele intră în umbra casei, se întoarse și dispăru. Trevor nu-l putea chema înapoi. Trebuia să se mulțumească doar cu șoarecii.

Îi obligă să se urce pe scara șubredă spre verandă și să se hârjonească pe trepte pentru ca bufnița, cu auzul ei fin, să-i audă.

De la una dintre ferestrele de la etaj căzu ca un bolovan o formă albă, cu pene și prinse un șoarece în gheare. Ceilalți se făcură nevăzuți, chițăind speriați. Bufnița zbură apoi pe acoperișul verandei unde-și devoră prada.

– Doctore Tenney! Trevor se apropie, dar rămase totuşi în stradă. Ştiu că sunteţi dumneavoastră. Trebuie să vorbim. Pot să vă ajut să vă recăpătaţi forma omenească.

Bufniţa îşi şterse ciocul de pene şi se uită la Trevor. *Vino în casă, băiete, şi te ascult.* Vocea mieroasă din mintea sa era de neconfundat.

– Nu, veniţi dumneavoastră aici! strigă Trevor.

Tu vrei să discutăm, nu eu, se auzi din nou vocea. Nu eşti în măsură să pui condiţii.

Trevor se uită spre veranda cu uşa deschisă ca o gură flămândă spre întunecimea casei. Chiar dacă nu l-ar fi prevenit Veronica, n-ar mai fi intrat niciodată în acel loc.

Se uită din nou la bufniţă, iar aceasta îi susţinu privirea, fără a mai comunica, mulţumindu-se să aştepte, ca şi cum timpul n-ar fi însemnat nimic pentru ea.

Trebuia să facă ceva. Se uită la stâlpii care sprijineau acoperişul verandei. Cel din colţ, din dreapta părea să-i susţină greutatea. Dacă se urcă pe acoperiş şi ajunge faţă în faţă cu bufniţa, e mai puţin periculos decât dacă intră în casă. Nu avea niciun plan, nu ştia ce să facă mai departe cu Adeptul, odată ajuns pe acoperiş, dar spera că apare ceva. Nu mai suporta să stea degeaba.

Alergă spre colţul verandei, sări pe balustradă şi se urcă pe stâlp. Ajuns sus, se apucă de marginea acoperişului şi încercă să se ridice.

Bufniţa îşi întinse aripile, zbură razant şi se aruncă asupra lui Trevor. Nu îndrăznea să slăbească strânsoarea pentru a se apăra. Ghearele puternice i se înfipseră în braţe, pasărea fâlfâi din aripi şi-l trase pe Trevor peste margine, apoi pe acoperiş, lăsându-l cu faţa în jos pe şindrilă. Apoi îşi scoase ghearele din braţele lui Trevor, dar i se aşeză pe spate, împiedicându-l să se ridice.

Îşi trimise puterea spre pasăre, amintindu-şi să se şi protejeze imediat. Simţi bufniţa balansându-se, apoi

înfigându-și ghearele prin haine în carne. Reduse intensitatea „scutului" protector, pentru a mai lansa o chemare.

Viermi de foc îi invadară mintea, sfredelindu-i creierul, trimițându-i valuri de durere în cap. Se sufoca, se lupta să rămână conștient, dar pierdu, timp de câteva clipe, bătălia.

Își reveni când auzi o voce în minte. *Ce amabil ești băiete că te-ai întors să-mi oferi o gazdă mai potrivită decât pasărea asta caraghioasă! Mulțumesc.*

Ghearele îi ieșiră din spate, sfâșiindu-i carnea. Pasărea se ridică de pe el, auzi fâlfâitul aripilor. Simți adierea lăsată de zborul păsării. Bufnița zbura liberă, scăpată de „chiriaș". Doctorul Tenney își instalase conștiința în mintea lui Trevor.

O pasăre a morții cu aripile negre dădea târcoale gândurilor sale chinuite de durere. Se lupta s-o alunge cu puterea din ce în ce mai împuținată. Își simți corpul rostogolindu-se, ridicându-se și încercând să-și țină echilibrul pe picioarele care-i tremurau, ascultând de alte comenzi decât ale lui. Picioarele îl duseră nesigure spre o fereastră de la etajul doi care dădea spre acoperișul verandei. I se ridică brațul pentru a izbi geamul crăpat și a permite intrarea în casă.

Trebuie să-l opresc. Trevor încerca să-și adune gândurile disparate. *Ajutor! Les!*

Brațul lovi și geamul se făcu fărâme. Se tăiase la încheietură și țâșnea sângele. Îndepărtă restul sticlei cu piciorul încălțat în cizmă. Deși nu avea putere să oprească acest lucru, Trevor știa că e pierdut dacă intră în casă.

Les! chemă el încă o dată.

Sunt aici. Vocea lui Les era în mintea lui. *Fac tot ce pot, dar nu e destul. Tenney e prea puternic. Cheamă repede ajutoare, cât mai poți!*

Trevor ezita.

Vocea lui Les era tot mai slabă, deformată. *Nu e momentul să fii orgolios. Cere ajutor. Nu-ți fie rușine. Tu ai vrut în Comunitate. Cheamă-i!*

Poate că era prea târziu, dar trimise gândul. *Leila, Peter, Miryam, Veronica! Ajutați-mă! M-a prins! Nu reușesc singur!*

Își auzi gura scoțând o exclamație furioasă, singura indicație că a reușit. Gândurile îi fură acoperite de o plapumă groasă, înăbușind orice altă încercare de a chema. Amețit, pierdut, mai reuși doar să murmure „Les".

Mâinile apucară fereastra, iar piciorul i se ridică pentru a se urca pe pervaz. De undeva îi veni puterea să-și înțepenească brațele, să-și înfigă degetele în lemnul putred. Voia ca mușchii să asculte mintea lui, nu pe cea străină.

Putere. Ca răspuns la șoapta slabă a lui Les, Trevor își trase din el puterea slăbită și canaliză tot ce putu găsi pentru a-și controla trupul. Nu era suficientă. Nu se putea retrage de la fereastră. Putea doar să refuze să se miște înainte și aceasta doar pentru scurt timp.

Inutil. Renunță; nu poți câștiga. Ești prost dacă-ți închipui că poți învinge un Adept.

La început acceptă gândul ca fiind al său. Dar un ecou slab al voci lui Les, *Nu asculta,* îl făcu să-și dea seama că doctorul Tenney i-a strecurat gândul de renunțare.

Furia îi spori puterea, iar voința i se întări. Plapuma deveni mai ușoară.

Rezistă, Trevor. Venim. Își dădu seama că îndemnul vine de la Leila.

Mușchii i se încordară. Se împinse înapoi, departe de fereastră. Piciorul îl alunecă pe o șiță desprinsă, se dezechilibră, se rostogoli pe spate și alunecă pe acoperișul înclinat.

Prostule, nu te las eu să te omori! Auzind vocea ascuțită a lui Tenney, Trevor se prinse și se opri la marginea

acoperișului. Apoi se întoarse pe burtă și se târî înapoi spre fereastră.

Cuvintele Leilei străpunseră din nou prin mintea înceţoșată. *Nu renunța la luptă. Prietenii sunt pe drum.*

Grăbiți-vă, trimise el și se îndepărtă de fereastră. Urletul doctorului Tenney ieși din gâtul lui Trevor. Durerea îi cuprinse tot corpul, îi explodă în creier. Nu mai vedea, nu mai auzea, nu simțea decât cumplita agonie.

– Tu, gâfâi el, și tu trebuie să simți asta.

Nu știa dacă e adevărat. Așa dorea, voia să creadă că dacă-l face să sufere, Tenney suferă și el.

Se retrase așa cum făcuse și atunci când îl chinuise Carl, strângându-se într-o minge mică pe care o rostogoli într-un colț îndepărtat.

În exilul său mental, durerea slăbi. Își construi un zid care-l să-l apere, imaginându-și cărămizi și mortar. Zidul începu să capete formă și, pe măsură ce se înălța, durerea dispărea. Își îngădui să se bucure puțin de triumf. Ceva însă nu-i dădea pace. Un gând, poate că al lui, poate ceva trimis de Les sau de Leila. Ceva îi spunea: *Zidește-l pe Tenney, nu pe tine.*

Să-l zidească pe Tenney. Dar asta era imposibil.

Mai adăugă un strat de cărămizi în partea de sus a zidului și când ajunse la colț, îl îndreptă spre exterior, departe de sine. Adăugă mai multe șiruri de cărămizi în partea din afară, lucra frenetic acum, nu mai construia din interior.

Îl vizualiză pe Tenney așa cum era el înainte de a-i fi ucis trupul, își aduse în memorie fața bărboasă, cu obrajii rotunzi, corpul flasc. Iar în gură, Adeptul avea nelipsita pipă. *Asta ar trebui să-ți facă plăcere,* se gândi el zâmbind crud.

O bucată din zid explodă și cărămizile zburară spre el. Una îl lovi în cap, alta în umăr. Căzu pe spate, cuprins din nou de durere.

Nu! Aceasta e mintea mea. Nu te las s-o controlezi. Trevor ridică o cărămidă căzută și o aruncă spre silueta ce voia să iasă pe gaura din zid. Strângând din dinți din cauza durerii care pusese stăpânire pe el, Trevor adună celelalte cărămizi și le puse la loc înainte ca Adeptul să-și revină din lovitura care îl trântise înapoi, în interiorul zidului. Și pe măsură ce muncea, durerea dispărea.

Grăbit, înălță și mai mult zidul până când ajunse mai înalt decât el. Atunci vizualiză o scară, o rezemă de cărămizi și se urcă pe ea. Construcția lui se transforma într-un turn cu ziduri solide, fără ferestre și fără uși. Privi în interior: Adeptul, redus la mărimea unei păpuși, îl privea.

Acum trebuie să-i fac acoperiș, se gândi el. *Așa nu mai scapă.*

Își imagină scânduri groase și solide și se chinui să le urce pe scară și să le așeze pe turn până îl acoperi aproape în întregime.

Ai milă, băiete, se auzea vocea tânguitoare din adâncimea întunecată a turnului. Lasă-mi cel puțin loc să respir.

Trevor se gândi puțin. Deși imaginea din mintea sa era plină de viață, Adeptul nu mai avea decât conștiință, nu și corp care să aibă nevoie de lumină și de aer.

Dacă lași o deschizătură, o să te ajut, se auzi de la mare distanță vocea imploratoare. *Gândește-te: să ai la dispoziție puterea unui Adept.*

N-am nevoie de ajutorul tău! strigă Trevor în mica deschizătură ce rămăsese, stârnind ecoul în turn. Apoi bătu ultima scândură, se urcă de pe scară pe acoperișul de lemn și întări scândurile cu mortar, cuie și grinzi transversale, toate aduse de imaginația-i bogată.

Când termină, coborî scara și înconjură turnul, inspectându-și realizarea.

– Trevor! Trevor, mă auzi?

Vocea Leilei îl smulse din fantezie. Simți din nou șița sub palme, poziția ciudată a corpului său pe acoperișul în pantă al verandei. Își dădu seama că durerea pricinuită de doctorul Tenney dispăruse. Și își mai dădu seama că vocea Leilei n-o auzise în minte, ci cu urechile.

Deschise ochii și își ridică încet capul. Leila și Peter erau în stradă, uitându-se în sus, la acoperișul verandei

– Slavă Dătătorului de Putere că ești viu! strigă Leila. Unde-i doctorul Tenney?

Trevor se ridică și-și cercetă mintea. Simți o zonă izolată, dar nu căută prea adânc.

– Vă spun eu mai târziu. Mai întâi ajutați-mă să mă dau jos de pe acoperiș.

Abia după ce s-au adunat cu toții acasă la Veronica, Trevor le-a povestit lupta cu doctorul Tenney. Mesele fuseseră împinse la perete pentru a face loc în mijlocul camerei, lângă sobă și coșul de lemne. Stăteau cu toții pe blănuri, Trevor la mijloc, înconjurat de Veronica, Leila, Miryam, Peter și Doss Hamlyn. Hamlyn părea cam stingher în camera mobilată excentric, dar insistase să fie și el prezent.

– Ca prieten al unchiului tău, am fost tot timpul îngrijorat din cauza ta, îi spuse el. Mai devreme, când am vrut să te salvez, am fost rănit și am participat la transferul de putere în lupta ta cu Tenney. Acum trebuie să știu cine a câștigat.

– M-ați ajutat cu toții. N-am reușit singur.

Înainte, această revelație ar fi fost o lovitură pentru mândria lui Trevor. Acum îi venea să zâmbească: simțise infuzia de forță produsă când i-a chemat în ajutor. Nici nu știa cât anume din succesul lui se datora propriei ingeniozități și puteri și cât eforturilor prietenilor săi.

Oare conta? *Nu*, își răspunse tot el. *Ce norocos sunt cu asemenea prieteni. Nimeni nu răzbește singur în viață.*

– Am început să ne canalizăm puterea spre tine de îndată ce am recepționat mesajul, îi spuse Leila. Era tot ce puteam face. Nu am știut în ce situație te afli și nu te puteam sfătui. Am încercat să-ți transmitem, dar Tenney ne bloca mesajele. Așa că am acționat ne nevăzute, concentrând puterea și sperând că o poți folosi.

Trevor dădu din cap.

– Am mai avut și alt ajutor. Nu știu cum, dar Les a fost cu mine. O privi pe Miryam. Știu doar că n-aș fi reușit fără el.

Expresia ei nerăbdătoare o făcea să pară drăguță.

– Povestește-mi, te rog, despre asta.

Și le povesti. Acolo unde mai sărea peste detalii, întrebările lor scoteau la lumină și ultimul amănunt. Când încheie, Leila își aruncă brațele în jurul lui și-l îmbrățișă.

– Trevor, a fost minunat. Și ai fost foarte curajos.

Se simțea stânjenit și nu știa ce să răspundă.

Hamlyn îl privi încruntat.

– Așadar, conștiința lui Tenney trăiește în tine. Îți dai seama, fiule, cât de periculos este acest lucru? Acel turn mental pe care l-ai construit... îl dărâmă până la urmă. S-ar putea să reziste o vreme, dar n-o să reușești să-l oprești pentru totdeauna.

Cuvintele îl înghețară pe Trevor, dar înainte de a apuca să spună ceva interveni Veronica.

– Eu cred că poate, spuse ea privindu-i scrutătoare pe cei din jurul ei. Poate dacă vrem și noi să-i dăm o porție din puterea noastră. Să-i trecem fiecare o bucățică de putere lui Trevor – pentru a întări și a închide bine turnul ca Tenney să nu mai scape niciodată. Problema e însă: sunteți de acord să renunțați la o parte din puterea voastră în acest scop? Eu îi dau, dar pentru că am mai multă de dat poate că nu vreți să-mi urmați exemplul. Darul vostru trebuie să fie voluntar. Nici

Trevor nu e scutit. El trebuie să dea mai mult decât fiecare dintre noi. Pentru a-l ține închis pe Tenney, trebuie să dea o mare parte din puterea lui pentru toată viața.

– Care sunt alternativele? întrebă Peter încet. Mai ales pentru Trevor. Nu poate să-i dea drumul doctorului Tenney și apoi să-i vină de hac?

– E riscant. Conștiința lui are nevoie de un loc în care să stea. Dacă am putea s-o extragem din Trevor și s-o împiedicăm să intre în noi, Tenney ar fi distrus. Aceasta ar fi cea mai simplă soluție. Problema este că, dacă Tenney e eliberat din închisoare, atunci îl va distruge cu siguranță pe Trevor înainte de a-l obliga noi să-i părăsească trupul. Trebuie să-l sacrificăm pe Trevor dacă vrem să scăpăm de doctorul Tenney.

Fiorul rece care-l cuprinsese pe Trevor se intensifică, înghețându-i sângele. A vrut să moară. Acum ar fi vrut să trăiască. Dar numai dacă Tenney rămâne întemnițat și neajutorat.

– Trevor a trecut prin multe, spuse Leila, cu ochii scăpărând de mânie. Categoric nu trebuie sacrificat.

– Eu îmi dau toată puterea pentru a-l ține pe Tenney legat, spuse Trevor. E destulă?

– Poate, dar nu sunt sigură, îi răspunse Veronica. Cu toată puterea ta și o parte din a mea, totuși... doar știi ce mare-i puterea lui Tenney.

– Nu e nevoie ca Trevor să renunțe la toată puterea. Eu îi dau bucuroasă o parte din a mea, interveni Leila.

– Iar eu nu mai vreau putere. I-o dau bucuroasă pe toată, se oferi Miryam.

– O ofertă minunată, dar nu-i permit lui Trevor s-o accepte, interveni Veronica. Poți să-i dai din puterea ta, dar pe cea mai mare parte trebuie s-o păstrezi. Viața ta nu s-a terminat. Mai ai multe de oferit și îți trebuie puterea pentru a-ți împlini potențialul.

Miryam vru să obiecteze, dar Doss Hamlyn n-o lăsă să continue.

– Ei, ei! Gata cu vorbăria despre sacrificii. Toată Comunitatea îi datorează foarte mult lui Trevor. Îi chem pe cei care și-au recăpătat puterea, după ce aproape că și-au pierdut-o în favoarea lui Tenney, și-i rog să-i dea lui Trevor o părticică din ea. M-ar surprinde foarte tare să refuze cineva.

– Eu categoric nu, spuse Peter. Contribui cu plăcere.

– O sugestie excelentă, Doss, încuviință Veronica. Această acțiune va fi cel mai bun lucru pe care l-a făcut Comunitatea într-o lungă perioadă de timp. În fond, poate că mai există o speranță să se întoarcă la scopul educațional pentru care a fost creată.

– Sunt sigur că așa e, zâmbi Hamlyn, apoi se ridică și-i strânse mâna lui Trevor. Mă ocup de asta imediat după ce donez partea mea de putere.

Se ridicară cu toții și-l înconjurară pe Trevor. Leila îl îmbrățișă, iar ceilalți își puseră mâinile pe umerii și spatele lui. Se simți copleșit de o infuzie de dragoste și forță care topi gheața și-l umplu de căldură.

Simțea firele separate de putere: a Veronicăi încordată și tare ca un cablu de oțel; a lui Miryam, o frânghie împletită din diverse talente; a lui Peter, suplă și ascuțită ca o coadă de dragon; a lui Hamlyn, o succesiune de săgeți aruncate direct la țintă; iar a Leilei, netedă, dar puternică, amestecându-se cu a sa. Și încă una care le îmbrățișa și le ținea pe toate laolaltă. Les.

Trevor râdea fericit, lăsându-și puterea să se contopească în cea a prietenilor săi.

Undeva, adânc în mintea lui, curgea putere, încercuind spațiul întunecat în care se ascundea turnul. Văzu zidul îngroșându-se, acoperișul devenind mai solid. Iar dinăuntru i se păru că aude un geamăt deznădăjduit.

Epilog

Veronica puse o cană cu ceai pe blană, lângă Miryam.

– Bea asta.

– Nu...

– Știu, știu. Nu vrei nimic de băut, nu poți să mănânci nimic, ești prea cufundată în durere. Ei bine, e timpul să termini cu asta. Ceaiul îți face bine și îl bei.

Se uită la Miryam care luă cana fără nicio tragere de inimă și sorbi din lichidul gălbui. După ce puse cana jos, Adepta clătină din cap.

– Să nu crezi că n-am văzut cât de puțin ai băut, pufni ea. Nicio molie n-ar trăi cu cât mănânci tu.

– Dar eu nu sunt molie, zâmbi stins Miryam.

– Bineînțeles că nu ești. Ești o tânără încântătoare și talentată care are toată viața înainte.

Zâmbetul fetei dispăru.

– O viață care nu înseamnă nimic fără Les, spuse ea obosită.

– O viață pe care ți-a dat-o Les și pe care, cu siguranță, n-ar vrea s-o irosești. Ai toate motivele să fii tristă, dar ai și multe motive de bucurie. Trăiești, te-ai eliberat de Carl, îți folosești singură talentele...

– Sau nu le folosesc, o întrerupse Miryam. Singurul dar pe care mi-l doresc ar fi cel care mi-ar permite să fiu cu Les.

– Poate că într-o bună zi vei avea și acel dar. Acum nu e al tău. Și n-am de gând să te las să mori de foame. Bea ceaiul și între timp îți pregătesc ceva de mâncare.

– Nu mi-e foame. Nici nu pot să înghit.

Veronica se duse la sobă și de acolo, întoarsă cu spatele, îi spuse:

– Îți trebuie un scop în viață.

Puse apoi o oală la fiert și scoase tot felul de legume din pungile care atârnau de sfori.

– Ai spus clar că nu vrei să-ți folosești harul, continuă Veronica, dar trebuie să te hotărăști ce vrei să faci în viață.

Fără a-i răspunde, Miryam luă cana de ceai și o studie de parcă și-ar fi putut citi acolo viitorul.

Nu mai vorbea nici Veronica. Acum curăța legumele și le punea în oală.

În sfârșit, Miryam suspină și puse cana jos.

– Nu știu ce vreau să fac. Știu doar că aș vrea să plec din Port-of-Lords – să plec cât mai departe.

– Mda, tot e ceva, zise Veronica și turnă niște apă în oală, apoi se apucă să amestece cu nădejde. Avem o țară mare. Poți să mergi în partea cealaltă, pe coasta de est. Dar ce faci când ajungi acolo?

Lui Miryam îi căzură umeri.

– N-am nicio idee.

– Eu am o idee, îi spuse Veronica întorcându-se. M-am tot gândit. Comunitatea de aici din Port-of-Lords a luat-o pe un drum mai bun, asta-i clar, dar mie tot nu-mi place. Kyla a fondat Comunitatea pentru a-i învăța pe oameni cum să-și folosească harul. Mai ales pe tineri.

– Ai cunoscut-o pe Lady Kyla?

Era prima dată, după multă vreme, că Veronica simţea în vocea fetei puţin interes.

– Sigur c-am cunoscut-o. Practic, ea m-a crescut

– Lady Kyla? Cea care a readus magia în Arucadi? Doar nu eşti atât de bătrână!

Veronica zâmbi auzind remarca atât de... directă.

– Sunt mai bătrână decât par. Dar nu discutăm acum despre vârsta mea. Îţi spuneam că această Comunitate s-a îndepărtat de la obiectivul Kylei. Acum l-a regăsit însă. Dar cred că e mare nevoie de o şcoală unde să înveţe tinerele talente să-şi folosească puterea. Dacă Trevor şi Les ar fi avut parte de aşa ceva, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

– Aşa cred, spuse Miryam cuprinsă iar de tristeţe.

– Ai putea pune bazele unei astfel de şcoli, Miryam. Chiar dacă nu vrei să-ţi foloseşti puterea, de ce să nu-i înveţi pe alţii să şi-o folosească pe a lor în mod responsabil?

– Nu ştiu să fac asta.

– Ba ştii. Şi nu trebuie s-o faci singură. Te ajută şi alţii – profesori talentaţi care vor fi încântaţi să-şi înveţe elevii diverse materii, dar şi să-şi folosească puterea cu înţelepciune.

– Dar e o muncă imensă, spuse Miryam, plimbându-şi degetul arătător pe blană.

– E o muncă de-o viaţă. Dar oare o viaţă pentru care s-a sacrificat Les ar merita să facă un lucru mai puţin important?

– Cred că nu... Vrei să mă ajuţi?

Veronica se întoarse din nou spre sobă şi mai amestecă o dată în supă.

– Aş putea, răspunse ea după o vreme. Dar proiectul trebuie să fie al tău, nu al meu. Tu îl conduci. Eu rămân în umbră.

– Câtă vreme știu că ești acolo și mă îndrumi.

Miryam se ridică în picioare și-și luă cana de ceai.

– O fac pentru Les. Și am să dau școlii numele lui.

– Așa te vreau. S-o numești Școala Lesley Simonton pentru cei cu Talente Magice. Sună foarte bine.

– Da, nu-i așa? întrebă Miryam, apropiindu-se de Veronica și cuprinzând-o cu un braț. Ce avem la cină? Mi s-a făcut foarte foame.

În marele oraș Port-of-Lords viața nu-i deloc ușoară pentru Trevor Blake și prietenul său cel mai bun, Les Simonton, veniți din Provincia Câmpiilor. Ajunși în Port-of-Lords pentru a fi inițiați în arta magiei de Comunitatea Celor Înzestrați, ei își dau seama că lucrurile nu sunt deloc așa cum își închipuiseră. Când pică în mâinile unui șarlatan și ale unui Ales diabolic, Trevor află că puterea sa are limite, iar Les descoperă că are un har pe care nu-l bănuia.

„E. Rose Sabin este o povestitoare talentată, al cărei roman se adresează fanilor lui Harry Potter. O istorie despre adolescenți și magie într-o școală foarte neobișnuită."

ANDRE NORTON

PREMIUL ANDRE NORTON GRYPHON

ISBN 973-569-860-9
ISBN 978-973-569-860-7
www.nemira.ro
nemira